

ת"פ 61682/12/14 - מדינת ישראל נגד אברהם ישראל

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ת"פ 61682-12-14

20 יולי 2023

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

אברהם ישראל

הכרעת דין

1. ביום 29.12.2014 הוגש כתב אישום נגד הנאשם ורו"ח אברהם חבצלת, רו"ח של עמותת "חזון ישעיה". ביום 14.1.2016, טרם התשובה לכתב האישום, הודיעה המאשימה כי הגיעה להסדר טיעון עם נאשם 2, רו"ח חבצלת. לבקשת המאשימה, נקבע על ידי המותב שדן בתיק באותה עת כי יש להפריד את הדיון בעניינם של הנאשמים, והמאשימה הגישה כתבי אישום מתוקנים נגד כל אחד מהנאשמים בנפרד. נאשם 2 הינו עד תביעה בתיק זה.

עובדות כתב האישום המתוקן

חלק כללי

2. במהלך שנת 1998 ייסד הנאשם את עמותת "חזון ישעיה" (להלן: "העמותה"). משרדיה הראשיים של העמותה נמצאים ברחוב רש"י בירושלים ויש לה שני מוקדים נוספים באשקלון ובאשדוד. מטרותיה של העמותה, כפי שהוגדרו בפני רשם העמותות, היו: הקמת מוסדות דת יהודיים, בתי כנסת, בתי מדרש, מתיבתא, ישיבה קטנה, ישיבה גדולה, כוללים, גני ילדים, תלמודי תורה, בתי תמחוי, מכון להוצאת ספרי קודש, הכנת וחלוקת תשמישי קדושה, תמיכה במשפחות נזקקות ומתן הלוואות לנזקקים ללא ריבית. בשלהי שנת 2008 שונו מטרות העמותה למטרה של "קיום רשת הומניטארית בתחומי הרווחה והחינוך לנזקקים".

3. בשנת 2008 או בסמוך לכך, הוקמה עמותת בת בשם "עמותת חזון ישעיה מרכזי חינוך ורווחה", אשר הלכה למעשה נוהלה על ידי הנאשם. יעודה ועיסוקה של העמותה, כפי שהוצהר בפני תורמים בכוח ובפועל וכן בפני כולי עלמא, הוא במתן עזרה לנזקקים לרבות ניצולי שואה, בתחומים שונים כגון תמחוי, הכשרות מקצועיות, מרפאות שיניים וכד'. במסגרת פעילותה ניהלה העמותה כולל אברכים, אשר מנה

בתקופה הרלבנטית לכתב האישום מספר שנע בין עשרות אברכים לכ-160 אברכים, אשר קיבלו מלגות מכספי העמותה. הכולל פעל בקומה הרביעית של בניין העמותה ונוהל על ידי העובדים חנניה ביטון והרב שלמה מגנוז.

4. מקור ההכנסה העיקרי של העמותה הוא תרומות מנדבנים בארץ ומחוצה לה, אשר העבירו לעמותה, לרוב באמצעות הנאשם, סכומי כסף שנועדו לממן את פעילות העמותה כפי שתוארה להם. במהלך השנים, הוקמו במדינות שונות בעולם (כגון קנדה, הונג קונג, ארה"ב, צרפת, דרום אפריקה ועוד) "עמותות יידיים" לעמותה, שמטרתן היתה איסוף וגיוס כספים לטובת פעילות העמותה בארץ והעברת הכספים הללו לעמותה בישראל לצורך מימון פעילותה, כפי שתוארה לפעילים בהן. באמצעות תרומות שהתקבלו בעמותה, נרכשו בניינים ונכסים שנרשמו על שם העמותה, בשווי עשרות מיליוני שקלים.

5. במסגרת תפקידו, ניהל הנאשם את העמותה והיה המוציא והמביא בה, על כל המשתמע מכך. הנאשם עסק רבות בגיוס כספים, בניהול קשר עם תורמים ועם "עמותות היידיים" השונות ברחבי העולם, תוך תיאור פעילות העמותה בפני תורמים בפועל ובכוח, ומעת לעת עשה כן תוך הצגת מצגי שווא בנושא. כמו כן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, נטל הנאשם חלק מרכזי בניהולה של עמותת יידי חזון ישעיה בארה"ב (להלן: "עמותת היידיים בארה"ב"), שימש כמורשה חתימה בעמותת היידיים בארה"ב ולמעשה תפקד כמנהלה בפועל.

6. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שימש אברהם חבצלת כרואה החשבון של העמותה.

מעשי מרמה כלפי תורמים בכוח ובפועל

7. במסגרת פועלו בעמותה, בין השנים 2000-2012 או בסמוך לכך (להלן: "התקופה"), הציג הנאשם בפני תורמים בכוח ובפועל, סדרה של מצגי שווא שיצרו בפניהם מצג מרמתי כולל ביחס להיקף פעילות העמותה וטיב פעולתה. מצג מרמתי זה כלל, בין היתר, שורה של מצגי שווא כמפורט להלן:

8. מצגי שווא ביחס להיקף פעילות העמותה - בהזדמנויות רבות במהלך התקופה, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, הציג הנאשם בפני תורמים בכוח ובפועל, בע"פ ובכתב, לרבות דרך אתר האינטרנט של העמותה, פניות בכתב ובעל פה לתורמים, וסרטי תדמית, מצב כוזב מכוון ולפיו העמותה מחלקת מזון לכ-15,000 נזקקים מידי יום בעשרות נקודות חלוקה ברחבי הארץ. זאת בעוד שבפועל חילקה העמותה כמות פחותה בהרבה של מזון, הנעה בין כמה מאות לכמה אלפים בודדים, במספר נקודות חלוקה נמוך משמעותית מהמספר עליו הוצהר בפני התורמים. הנאשם הציג מצגים אלו בידיעה כי הם כוזבים ובמטרה "לנפח" את היקף פעילות העמותה ובכך לשכנע תורמים בארץ ובעולם לתרום לעמותה.

9. מצגי שווא ביחס לכמות וזהות הנזקקים בבתי התמחוי - בהוראת הנאשם הוכנו בעמותה רשימות עם תוכן כוזב של נזקקים וניצולי שואה הנתמכים על ידי העמותה וכביכול מקבלים מזון מהעמותה דרך קבע. זאת במטרה לנפח את היקף פעילות העמותה בתחום התמחוי ולתמוך במצגי שווא ביחס להיקף פעילות העמותה. רשימות אלו היו כוזבות בכך שהן כללו שמות של אנשים שלא נתמכו בפועל על ידי העמותה, או

שנתמכו חלקית על ידי בלבד. רשימות אלו הוצגו על ידי הנאשם, בין במישרין ובין באמצעות אחרים בעמותה, בפני משרד הרווחה ובהמשך בפני גופים תורמים נוספים. על בסיס מצגי השווא שהוצגו בהן קיבלה העמותה במרמה תרומות. בין היתר, הוצגו רשימות אלו בפני "ועידת התביעות", גוף הנותן מענקים לארגוני צדקה המעניקים סיוע לניצולי שואה, תוך יצירת מצג לפיו העמותה תומכת בנזקקים ניצולי שואה שזכאותם נבדקה על ידי העמותה, בהתאם לעולה מהרשימות הכוזבות. הנאשם פעל להצגת הרשימות הכוזבות הללו בפני ועידת התביעות, מתוך ידיעה כי אין הן משקפות את מספר ניצולי השואה הנתמכים בפועל דרך קבע על ידי העמותה, ובמטרה להונות את ועידת התביעות ולקבל ממנה כספי תרומה שלא כדין.

10. מצגי שווא בעת ביקורי תורמים בעמותה - בהוראת הנאשם, לקראת ביקורים של תורמים בכוח ובפועל, בחלק ממרכזי העמותה "גויסו" נזקקים, שאינם נתמכים דרך קבע על ידי העמותה, להגיע למרכזי העמותה במקום ובשעה שיועדו לביקור תורמים, על מנת ליצור מצג שווא לפיו במקום מתקיימת באופן קבע חלוקת מזון עם משתתפים רבים. עובדה זו נועדה להגביר את רחמי התורמים, להפיק מהם תרומות נוספות ולשמר את מצג השווא ביחס להיקף וטיב פעולת העמותה. בהזדמנויות רבות במהלך התקופה, במועדים שאינם ידועים במדויק, הציג הנאשם בפני תורמים בכוח ובפועל מצג שווא לפיו העמותה מסייעת אך ורק לנזקק שנזקקותו הוכחה בפני רשויות הרווחה, וכי חלק מהנזקקים הם ניצולי שואה. בפועל, חלק ניכר מהנזקקים לא נבדקו מעולם על ידי העמותה ולא סווגו כנצרכים או נזקקים על ידי רשויות הרווחה.

11. הנאשם אישר לאברכי הכולל הלומדים במשרדי העמותה לאכול על בסיס יומי בבית התמחוי. אברכי הכולל אף נהגו לקחת מבית התמחוי אוכל לביתם. על פי מצגים שהוצגו בפני תורמים, מדובר במזון שיועד לנזקקים שהוגדרו כזכאים רמה א' על ידי רשויות המדינה וזכאותם הוכחה. הנאשם דאג להסתיר עובדה זו מפני תורמים, בכוח ובפועל, ומפני כולי עלמא, מתוך הבנה כי פעילות זו אינה תואמת את המצגים המוצגים ביחס לפעילות העמותה ואינה תואמת את עיסוקה ויעודה של העמותה.

12. בהצהרותיו בכתב ובעל פה בפני כולי עלמא, הסתיר הנאשם, באופן שיטתי, במכוון ובמטרה להונות, חלק מעיסוקי העמותה, כמפורט להלן, ובכלל זה פעולות שנועדו לתמוך באוכלוסייה של בחורי ישיבה. זאת, משום הבנתו של הנאשם כי חשיפת פעילות זו תפגע בתמיכת התורמים בעמותה בגיוס התרומות, ובמטרה לקבל במרמה את כספי התרומות של אותם תורמים.

מכירת בשר לבחורי ישיבה

13. על פי הוראת הנאשם, חלק ממקורותיה של העמותה הופנו למימון ולתמיכה באברכים ובחורי ישיבות. החל משנת 2000 לערך ועד לסוף שנת 2011 לערך, בהוראת הנאשם, נהגה העמותה, באמצעות הנאשם או מי מטעמו, להפנות חלק מכספי התרומות שהתקבלו בעמותה לסבסוד של מכירות בשר תקופתיות שנערכו למאות בחורי ישיבה במקומות שונים בארץ (להלן - מכירות הבשר).

14. במהלך שנת 2000 או בסמוך לכך, נוצר קשר בין נציגים שונים מטעם "ישיבת מיר" (להלן: "הישיבה"), וביניהם זאב חדש, אשר אייזנברג, משה קמינצקי, משה לנדסמן ונוספים (להלן: "נציגי ישיבת מיר"), לבין העמותה והנאשם בראשה. חלק מהתקופה פעלו נציגי ישיבת מיר אל מול הנאשם והעמותה בניהולו

באמצעות עמותות "משפחת סופרים" ו"מוסדות עולם". במסגרת הקשר, ובהוראת וידיעת הנאשם, סוכם כי העמותה תיטול חלק בפעילות של מכירות בשר במחיר מוזל לבחורי ישיבה. המכירות התנהלו בתדירות של אחת לחודשיים, בירושלים וסביבתה.

15. על פי סיכום נציגי ישיבת מיר עם הנאשם, נציגי הישיבה ריכזו הזמנות מוצרי בשר ועוף של אברכי הישיבה (להלן: "ההזמנות"). ההזמנות הועברו, בין באמצעות אנשי העמותה ובין באמצעות נציגי ישיבת מיר, לספקי בשר שונים המוכרים בשר בכשרות "מהדרין", וביניהם: "עוף ברכה", "מ.ב. גלאט", "נטו מלינדה", "שיווק ט.מ.ה.", "אקסטרא פוד", "עוף ירושלים" ונוספים (להלן: "ספקי הבשר"). ההזמנות נרשמו על שם העמותה ובהתאם ספקי הבשר הנפיקו חשבוניות, קבלות ותעודות משלוח הנושאות את שם העמותה וכתובתה, באופן הנחזה כאילו מוצרי הבשר המוזמנים נועדו לשרת את פעילות התמחוי של העמותה ומסופקים למשרדי העמותה. הנאשם פעל כך, ביודעו כי מוצרי הבשר לא נועדו לפעילות העמותה, אלא לשם מכירה לאברכים. חרף זאת, הנאשם פעל לקבלת חשבוניות, קבלות ותעודות משלוח על שם העמותה מספקי הבשר, במטרה לתמוך במצגי השווא שהציג בפני תורמים בכוח ובפועל, ביחס להיקף מנות המזון המחולקת על ידו.

16. בפועל, ועל אף המצג שנוצר מהחשבוניות לפיו מוצרי הבשר משמשים לפעילות התמחוי של העמותה ומסופקים למשרדי העמותה, סופק הבשר לכתובות שונות ברחבי ירושלים וסביבתה ונמכר לאברכי הישיבה.

17. בהתאם לסיכום בין נציגי ישיבת מיר לנאשם ועובדי עמותה מטעמו, בכל מכירת בשר לאברכים, נציגי הישיבה העבירות לעמותה סכום כסף המגיע לכדי כ-90% מעלות מוצרי הבשר המוזמנים. סכום זה הופקד בחשבון העמותה בבנק, ובהוראת הנאשם וידיעתו נרשם בספרי העמותה כ"תרומות בארץ". זאת ביודעו כי אין מדובר בכספים שנתרמו לעמותה.

18. בהוראת הנאשם, העמותה השלימה את 10% החסרים מתוך כספי התרומות שקיבלה, ושילמה לספקי הבשר את מלוא עלות מוצרי הבשר. בהתאם להוראת הנאשם, העמותה עשתה כך באופן הנחזה כאילו העמותה היא זו שרכשה את הבשר במלוא סכום העלות. בהוראת הנאשם, נרשמו הוצאות אלה בספרי העמותה כהוצאות "מזון, תמיכות, קמחא דפסחא לנזקקים" באופן הנחזה כאילו מלוא סכום עלות הבשר שנמכר הוצא מכספי העמותה לצורך מימון פעילותה, כמפורט להלן. בדרך זו, סבסד הנאשם, באמצעות כספי העמותה, סכום של כ-10% ממחזור מכירות הבשר. העמותה, בהוראת הנאשם, סחרה ומכרה במאות טונות של מוצרי בשר בשווי של עשרות מיליוני שקלים. הנאשם עשה כן תוך הסתרת פעילות זו מתורמים, ממרבית עובדי העמותה, וכן מחברי ועד העמותה, ביודעו כי גילוי פעילות זו יביא ככל הנראה לפגיעה בגיוס התרומות.

19. מכירות הבשר המתוארות התקיימו בין השנים 2000 ל-2011 לערך, אחת למספר חודשים, בסבסוד של כספי העמותה הנע בין 5% ל-15% מהיקף כל מכירה. בסך הכל היקף מכירות הבשר עמד על כ-80 מיליון ₪, מתוכם כ-8 מיליון שקלים אשר שולמו מתוך כספי העמותה, בלא ידיעת חברי הוועד המנהל של העמותה ובלא ידיעת חלק מהתורמים. מכירות בשר התנהלו באופן דומה, בהוראת הנאשם, גם מול ישיבות נוספות במגזר החרדי, במספר מוקדי מכירה בירושלים, בית שמש, ביתר עילית ואלעד.

20. על אף העובדה כי פעילות זו תפסה נתח בלתי מבוטל מפעילות העמותה ומשאביה הכספיים, הנאשם השמיט במכוון כל אזכור של פעילות זו בשיחותיו ופניותיו לתורמים, בכתב ובעל פה - באתר האינטרנט של העמותה, בסרטי תדמית וערבי התרמה שקיים לטובת העמותה בארץ ובעולם. כן הסתיר הנאשם פעילות זו מפני מרבית עובדי העמותה, חברי וועדה העמותה וגורמים שונים מטעם המדינה אשר בדקו את פעילות העמותה.
21. הנאשם, בסיוע ובאמצעות אברהם חבצלת, הציג בכזב, בפני גופים תורמים ובכלל זה "ועידת התביעות", חשבוניות מספקי בשר אלו כמעידות על הוצאות העמותה עבור בית התמחוי והאכלת ניצולי שואה. זאת כשבפועל דובר בהוצאות שנוגעות לסבסוד מכירות בשר עבור בחורי ישיבה. הנאשם וחבצלת עשו כן בידועם כי חשבוניות אלו אינן חשבוניות של רכישת בשר עבור האכלת נזקקים וניצולי שואה בבית התמחוי, אלא חשבוניות בגין רכישת בשר לשם מכירתו לאברכים. זאת במטרה להונות את ועידת התביעות וכולי עלמא ביחס להיקף פעילות העמותה בתחום האכלת ניצולי שואה וביחס לטיב פעולות העמותה.
22. על יסוד מצגי שווא אלה, לרבות חשבוניות שהוצגו בכזב כהוצאות של פעילות תמחוי לנזקקים ניצולי שואה, העבירה ועידת התביעות בין השנים 2003 ל-2009 תרומות בסך כולל של למעלה מ-2.5 מיליון ₪.
23. במהלך שנת 2008 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בעקבות חשדות שהתעוררו בקרב ועידת התביעות, ובין השאר, ביחס למוצגי שווא המוצגים על ידי העמותה באמצעות הנאשם, פנתה ועידת התביעות לחוקרים פרטיים על מנת לבדוק את החשד. לאחר קבלת ממצאי החקירות ובירור מול העמותה, הפסיקה ועידת התביעות את תרומותיה לעמותה.
24. הנאשם הצהיר בכזב בפני תורמים כי ככלל פעילי העמותה וחבריה מתנדבים ואינם מקבלים שכר תמורת עבודתם, בידועו כי הדבר אינו נכון. בפועל, עובדים בעמותה קיבלו שכר. עובדים שונים בעמותה, לרבות עובדים לשעבר, קיבלו כספים מכספי העמותה אף לאחר סיום פעולתם בעמותה והכל בהיקפים משמעותיים בהרבה מאלו שהוצגו בכזב לתורמים.
25. מצגי השווא המנויים לעיל וכמותם הוצגו על ידי הנאשם, במכוון, באופן שיטתי וסדרתי בפני תורמים בכוח ובפועל ובפני גופים שונים, כגון משרד הרווחה, בידועו כי מדובר במצגים כוזבים. זאת בכוונה להונות את התורמים ולהביאם לתרום לעמותה. על בסיס המצג המרמתי הכולל תרמו תורמים סכומי כסף העולים כדי מיליוני שקלים לחשבון העמותה, בין באופן ישיר ובין באמצעות ידידי חזון ישעיה ברחבי העולם.
26. במעשיו האמורים לעיל, קיבל הנאשם במרמה תרומות בהיקף של מיליוני שקלים, בנסיבות מחמירות, וניסה לקבל תרומות בהיקף של מיליוני שקלים נוספים במרמה, בנסיבות מחמירות, בסיוע חבצלת. הנסיבות המחמירות באות לידי ביטוי בהיקף המרמה וממדיה, בהיותה פרי מאמץ מתמשך של הצגת מצגי שווא שיטתיים על פני שנים, בגובה הסכומים שהתקבלו במרמה ובעובדה שעבירות המרמה לוו בעבירות נוספות, כמפורט להלן.

רישום כוזב במסמכי תאגיד

27. בניסיון להסתיר את המתואר לעיל, ובמקביל להעצים באופן כוזב את מחזור התרומות שגייסה

העמותה, בהוראת הנאשם ובאישורו של חבצלת, רואה החשבון המבקר של העמותה, נרשמו ההכנסות וההוצאות הנוגעות למכירות בשר באופן כוזב במסמכי העמותה.

28. בשלב ראשון - תקבולים שהתקבלו בעמותה ממכירות הבשר, בגובה של כ-90% מעלות הבשר, נרשמו בספרי העמותה ככזב כ"תרומות בארץ", זאת בידיעתו והוראתו של הנאשם. הנאשם עשה כן בידעו כי אין המדובר בתרומות כלל, אלא בתקבולים הנובעים מפעילות מסחרית של מכירת מוצרי בשר לאברכים, וזאת במטרה להונות את כולי עלמא ביחס להיקף התרומות המתקבלות בעמותה.

29. בהמשך, בהוראת הנאשם, ובצוותא עם אברהם חבצלת, נרשמו תקבולים אלו בדוחותיה הכספיים הרשמיים של העמותה, ככזב, כ"הכנסות מחו"ל". זאת בידעם כי מדובר בתקבולים שהתקבלו בארץ כתוצאה מפעילות מסחרית כאמור (להלן: "הדו"חות הכספיים").

30. הוצאות הנוגעות למכירת הבשר נרשמו בספרי העמותה ככזב כהוצאות "מזון, תמיכות וקמחא דפסחא" באופן הנחזה כאילו מדובר בהוצאות הנדרשות למימון פעילות התמחוי של העמותה, בידיעת והוראת הנאשם. בהוראת הנאשם אפשר חבצלת רישום ככזב בדו"חות הכספיים הרשמיים של העמותה של הוצאות אלה כהוצאות "בתי תמחוי, תמיכות וקמחא דפסחא". הנאשם עשה כן בידעו כי אין המדובר בהוצאות ששימשו לפעילות התמחוי של העמותה ומתוך מטרה להציג מצג שווא ביחס להיקף פעילות העמותה ומחזור התרומות שלה. דו"חות כספיים כוזבים אלו הוצגו על ידי הנאשם בפני כולי עלמא, לרבות באתר האינטרנט של העמותה, כדו"חות כספיים תקינים המשקפים את מלוא פעילותה של העמותה. כמו כן, הנאשם, בין בעצמו ובין באמצעות אחרים, הציג דו"חות כוזבים אלה, כמו גם את ספרי העמותה הכוזבים המעידים כביכול על הוצאות תמחוי גבוהות והיקף תרומות גדול בפני תורמים או מי מטעמם, אשר ביקשו לבדוק את תקינות פעילות העמותה ואת התאמת הפעילות בפועל להצהרותיו של הנאשם. הנאשם עשה כן כדי ליצור ולשמר מצג שווא ביחס להיקף פעילות העמותה, היקף התרומות המתקבלות בעמותה וטיב ותקינות פעולותיה.

31. בעקבות מצגי השווא שהוצגו במסמכים אלו, בהצטרפם למצגי שווא נוספים שתוארו לעיל, החליטו תורמים לתרום לעמותה בהיקפים נרחבים. התרומות הגיעו להיקף של מיליוני שקלים, בין באופן ישיר ובין באמצעות עמותות יידי "חזון ישעיה" ברחבי העולם. הנאשם הציג את הדו"ח החשבונאי, בין בעצמו ובין באמצעות אחרים, בפני חלק מהתורמים ו/או באי כוחם, תוך שהוא מראה ככזב כי היקף התרומות הנכנסות כביכול לחשבון העמותה, גדול מכפי שהוא היה במציאות.

32. ביום 2.3.2006, במסגרת העברת רשימת התרומות הגבוהות שהוענקו לעמותה בשנת 2005 לרשם העמותות כנדרש על פי דין, כלל הנאשם במכתב רשמי של העמותה החתום על ידו, את שמו של אלי לנדסמן כמי שתרם לעמותה 226,504 ₪. זאת כאשר בפועל לנדסמן אינו תורם של העמותה אלא נציג ישיבת מיר שעסק במכירות הבשר לאברכי הישיבה. הסכום הנקוב אינו תרומה אלא תקבולים שהתקבלו ממכירות הבשר. הנאשם עשה כן בידיעה כי אין המדובר בכספי תרומה, ובמטרה להונות את כולי עלמא.

33. סכומי הכסף ששימשו למכירות הבשר הם כספי עמותה שהתקבלו במרמה. תקבולים ממכירות הבשר והוצאות רכישת מוצרי הבשר עבור אותן מכירות נרשמו בספרי העמותה באופן כוזב, באופן המתואר לעיל. בדרך זו הסתיר הנאשם במכוון מפני כולי עלמא את עצם קיומם של מכירות הבשר, את מקור הכספים

שהתקבלו בעמותה והוצאו על ידה בקשר עם מכירות הבשר. הנאשם הסתיר את השימוש שנעשה בכספי התרומה שהתקבלו במרמה לצורך סבסוד מכירות הבשר, את היקף פעילות העמותה וטיב פעולתה אשר אינו תואם את המצגים שהוצגו בפני חלק מהתורמים בכוח ובפועל, באופן שאפשר את המשך הצגת מצגי השווא וקבלת תרומות נוספות במרמה, וכן את השימוש האמיתי שנעשה בחלק מכספי העמותה.

34. במעשיו אלו קיבל הנאשם מיליוני שקלים בנסיבות מחמירות וניסה לקבל מיליוני שקלים נוספים בנסיבות מחמירות, בסיועו של חבצלת. הנסיבות המחמירות באות לידי ביטוי בהיקף המרמה וממדיה, שהיא פרי מאמץ מתמשך של הצגת מצגי שווא שיטתיים על פני שנים; בגובה הסכומים שהתקבלו והנאשם ניסה לקבל במרמה; בעובדה שעבירות המרמה לוו בעבירות נוספות, כמפורט לעיל. כמו כן, במעשיו האמורים לעיל רשם הנאשם רישום כוזב במסמכי תאגיד. חבצלת סייע לנאשם בכך שאפשר את הרישום.

גניבות מכספי העמותה

35. במהלך השנים 2008 עד 2011 לערך, בעקבות סכסוך שהתגלע בין הנאשם לבין עובדי עמותה לשעבר, אליהו דרשן וחנניה ביטון, שילם להם הנאשם סכומי כסף שונים מכספי עמותה, מסיבה שאינה ידועה במדויק למאשימה.

36. בדרך זו, בין השנים 2006 ל-2011, לאחר שחדל דרשן לעבוד בעמותה, שילם לו הנאשם מידי חודש סכום במזומן שנע בין למעלה מ-13,000 ₪ ל-1,500\$. הסכום עולה על השכר המוצהר של דרשן עת עבד בעמותה. בסך הכל, גנב הנאשם מהעמותה עשרות אלפי דולרים.

37. באופן דומה, לאחר שסיים עבודתו בעמותה, בין השנים 2008 ל-2011 לערך, שילם הנאשם לחנניה ביטון מידי חודש סכום של כ-3,000 ₪ במזומן, מתוך כספי העמותה. זאת על מנת להניא את ביטון מלספר את הידוע לו אודות מעשיו של הנאשם בעמותה. כן המשיך הנאשם בתשלום מלגת אברך לביטון בגובה של כ-3,000 ₪ מידי חודש, זאת ביודעו כי ביטון אינו לומד עוד בכולל חזון ישעיה, וכחלק מ"דמי השתיקה". בסך הכל גנב הנאשם עוד עשרות אלפי שקלים מכספי העמותה, אשר שולמו על ידו לביטון.

38. כספים אלו נגנבו מכספי העמותה וכפועל יוצא לא נרשמו כלל בספרי העמותה ולא דווחו לחברי העמותה או לכל גורם אחר בעמותה. בדרך זו הסתיר הנאשם במכוון מפני כולי עלמא את עצם העברת הכספים ששולמו לדרשן וביטון שלא כדין כ"דמי שתיקה", את מקורם ואת מטרת תשלומם.

39. במעשים האמורים לעיל, גנב הנאשם בהיותו נושא משרה בעמותה, דבר שהוא נכס של התאגיד. כמו כן עשה הנאשם פעולה ברכוש אסור, במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו.

מרמה והפרת אמונים בתאגיד

40. במהלך שנת 2011, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, החל להתעורר חשדם של תורמים שונים, בעיקר בקרב פעילי עמותות ידידים בעולם, ביחס לאי סדרים בהתנהלות העמותה והתנהלות

הנאשם. תורמים ופעילים החלו לחשוד כי היקף הפעילות האמיתי של העמותה נמוך משמעותית מזו עליה מצהיר הנאשם. כמו כן, חשדו התורמים כי חלק מכספי העמותה אינם מנותבים באופן המוצהר על ידי העמותה.

41. על רקע זה, פנו גורמים שונים הפעילים בעמותה לחברת חקירות פרטיות על מנת לבדוק את חשדם. בסמוך לכך, פנו תורמים ופעילים בעמותות ידידים שונות בעולם לנאשם וביקשו שיתוף פעולה שלו עם הליך הבדיקה ואת התייחסותו לחשדות המועלים. הנאשם סירב לשתף פעולה עם הבדיקות שהתבצעו ואף סירב להעביר לידי הגורמים השונים את המסמכים הכספיים הנוגעים לפעילות העמותה.

42. על רקע חששו של הנאשם כי מעשי המרמה שלו עומדים להיחשף, פנה הנאשם לרב יאשיהו פינטו, עמו היה מקורב, וביקש את חסותו. בעקבות פנייה זו, ובהדרכת הרב פינטו, פעל הנאשם במספר מישורים. בין היתר, דאג הנאשם להדחת חברי העמותה שלדון ריץ' ומורי בנק, אשר דרשו, יחד עם תורמים ופעילים שונים, שיתוף פעולה מצד הנאשם עם הליך הבדיקה של פעילות העמותה ואת השעייתו של הנאשם עד לביור החשדות. תחת אותם חברי עמותה שהודחו, פעל הנאשם למינוי מקורבים של הרב פינטו.

43. עם פנייתו לרב פינטו, נשען עליו הנאשם בפעולותיו בעמותה ופעל על פי עצותיו מתוך תקווה כי הרב פינטו יחלץ אותו מההאשמות שמופנות נגדו ומהמשבר אליו נקלע. במקביל, בעצה אחת עם הנאשם, במהלך החודשים ספטמבר ואוקטובר 2011, או בסמוך לכך, הועברו למעלה מ-1.1 מיליון דולר מכספי עמותת ידידי חזון ישעיה בארה"ב אל הרב פינטו, באמצעות חשבון הבנק 109793171 של אשת הרב בבנק דיסקונט באשדוד, סניף 114. קודם להעברה זו, נעשה ניסיון להעביר אל הרב פינטו סכום של \$ 800,000 באמצעות חשבון בנק של אדם המקורב לרב, אך קצין הציות של הבנק עצר את הפעולה. הכסף שהועבר לרב פינטו שימש אותו ואת בני משפחתו לצורך ענייניהם האישיים. הנאשם, אשר שימש כמנהלה בפועל של עמותת הידידים בארה"ב פעל כן ביוזעו כי מדובר בכספים שנאספו בארה"ב לצורך מימון פעילות העמותה בארץ, המועברים לארץ שלא לצורך מימון פעילות העמותה, וכשהוא מצוי בניגוד עניינים חריף בשל הישענותו על הרב פינטו כמשענת מפני גילוי מעשיו הפליליים.

44. במעשיו האמורים לעיל, הנאשם אשר שימש כמנהל או כעובד אחר של תאגיד, נהג אגב מילוי תפקידו במרמה או בהפרת אמונים הפוגעת בתאגיד.

שיבוש מהלכי משפט

45. על רקע חשדות של גורמים שונים, בדצמבר 2011 הגישות תורמים תלונה למשטרת ישראל כנגד הנאשם והתנהלות העמותה. בעקבות זאת, בחודש ינואר 2012 או בסמוך לכך, נפתחה חקירה סמויה בעניין.

46. זמן קצר לאחר מכן, בדרך שאינה ידועה למאשימה, נודע לנאשם על קיומה של חקירה משטרתית. על רקע חששו של הנאשם כי בחקירה כאמור יתגלו ממצאים פליליים בנוגע לפעילותו בעמותה, פעל הנאשם, יחד עם נוספים, לשבש את הליכי החקירה. במסגרת זו, במהלך חודש ינואר 2012 או בסמוך לכך, בעצה אחת עם הרב פינטו ואחרים, יצא הנאשם מישראל ונמנע מלחזור אליה עד אפריל 2012, הכל במטרה

להתחמק התחמקות מכוונת מחקירת משטרה. במהלך שהייתו מחוץ לישראל, הנחה הנאשם גורמים הקשורים לעמותה לגשת למקום בו נערכו מכירות הבשר, לוודא ש"השטח נקי" ושאינו במקום ממצאים העשויים לסייע לחקירת המשטרה.

47. במהלך חודש מרץ 2013 או בסמוך לכך, על רקע הערכות של הרב פינטו, הנאשם ונוספים לפיהן המשטרה עומדת לבצע מעצרים ולחקור גורמים נוספים המעורבים בפרשה, החליטו הרב פינטו והנאשם להעביר סכום כסף לדוד סימנטוב. סימנטוב שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כדי ימינו של הנאשם בעמותה, עסקי, בין היתר, במכירות הבשר, וסייע לנאשם בביצוע מעשיו. על רקע זה, הועבר ביום 29.3.2012 סכום של כ-150,000 ₪ מחשבונה של אשת הרב פינטו בארצות הברית לחשבון של סימנטוב, זאת במטרה להניא אותו מלשתף פעולה עם חקירת המשטרה העתידית.

48. במעשיו האמורים לעיל עשה הנאשם דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת.

הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:

- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (ריבוי עבירות);
- ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק, בצירוף סעיף 25 לחוק;
- רישום כוזב במסמכי תאגיד - עבירה לפי סעיף 423 לחוק;
- איסור הלבנת הון ודיווח בלתי נכון - עבירה לפי סעיף 3 (א)+(ב) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000;
- גניבה בידי מנהל - עבירה לפי סעיף 392 לחוק;
- מרמה והפרת אמונים בתאגיד - עבירה לפי סעיף 425 לחוק;
- שיבוש הליכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

תשובת הנאשם לאישום

49. לעניין ייסוד העמותה, הנאשם טען כי בשנת 1998 נוסדה העמותה "שובה ישראל חזון ישעיה" על ידי הרב יאשיהו פינטו או מי מטעמו. לאחר כחצי שנה שונה שם לעמותה ל- "חזון ישעיה", והיא עברה לניהולו של הנאשם, אשר שימש בה יו"ר עד אמצע שנת 2011 לערך. משרדיה הראשיים אכן היו ברחוב רש"י 60 בירושלים, עם מוקדים באשקלון וראשון לציון, שם היו מטבחים.

50. הנאשם הודה במטרות העמותה כפי שפורטו בסעיף 2 לכתב האישום, והוסיף כי מטרותיה של העמותה כללו פעילויות סל הומניטריות לנזקקים ומשפחות נזקקות.

51. בהתייחס ל"עמותת חזון ישעיה מרכזי חינוך ורווחה" טען הנאשם כי בשנת 2008 הוקמה עמותה
עמוד 9

נפרדת ולא עמותת בת. הנאשם לא ניהל אותה.

52. הנאשם הודה כי ייעודה של עמותת "חזון ישעיה" הוא במתן עזרה לנזקקים, לרבות ניצולי שואה, בתחומים שונים כגון תמחוי, הכשרות מקצועיות, מרפאות שיניים וכדומה, אך לטענתו האמור שם אינו ממצה - לפני התורמים הוצגו פעילויות הומניטאריות וחינוכיות נוספות. הנאשם כפר בכך שהציג את הדברים באופן המתואר כלפי כולי עלמא בכוח ובפועל. הצגת הדברים הותאמה לכל גורם בהתאם לנושאים שעניינו אותו ובזמן שהוקצב לפגישה עמו.

53. הנאשם אישר כי במסגרת פעילותה ניהלה העמותה כולל אברכים, אשר נוהל על ידי עובדי העמותה, חנניה ביטון והרב שלמה מגנוז. הרב מגנוז היה ראש הכולל וקיבל משכורת. לדבריו, משנת 1998 פעל הכולל תחת עמותת "חזון ישעיה", ומשנת 2008 תחת עמותה נפרדת בשם "חזון ישעיה מרכזי חינוך ורווחה".

54. הנאשם הודה כי מקור ההכנסה של העמותה הוא תרומות מנדבנים והוסיף כי לעמותה היו מתנדבים רבים וכן מתרימים מקצועיים שהתרימו כסף עבורה, לרבות עמותות שונות ועמותות יידיים בעולם, שהנאשם היה אחד מהם. כמו כן, העמותה קיבלה כסף ממשרד הדתות וממשרד הרווחה.

55. הנאשם אישר כי במהלך השנים הוקמו במדינות שונות בעולם "עמותות יידיים" לעמותה, שמטרתן איסוף גיוס כספים לטובת פעילות העמותה בארץ והעברת כספים לעמותה בישראל. כן אישר כי באמצעות התרומות נרכשו בניינים ונכסים שנרשמו על שם העמותה, לדבריו בשווי של כמיליארד ₪.

56. הנאשם טען כי לא ניהל את העמותה אלא היה יו"ר. עד שנת 2006, מנהלה של העמותה היה מר אלי דרשן. משנת 2006 לערך, לכל פרויקט הומניטארי וחינוכי היו מנהל/ת שטיפלו באופן עצמאי, כל אחד בתחומו. הנאשם לדבריו לא פעל לבדו בגיוס הכספים. הנאשם כפר בכך שהיה "המוציא והמביא" בעמותה. הוא עסק בעיקר בגיוס כספים בארץ ובחו"ל ובכל הפעילות המתוארת בכתב האישום, על מנת להתרים כספים. מעבר לכך הוא לא היה מעורב במתן השירותים של העמותה. הנאשם שהה, לדבריו, מרבית מהזמן בחו"ל, לצורך גיוס הכספים. עוד טען כי עמותות היידיים ברחבי העולם היו בקשר בעצמן עם תורמים בכוח ובפועל. הנאשם כפר בהצגת מצגי השווא המיוחסים לו.

57. לגבי עמותת "ידידי חזון ישעיה ארצות הברית" טען הנאשם כי לא מילא כל תפקיד בעמותה ולא שימש כמנהלה בפועל. לטענתו, העמותה נוהלה על ידי אחיו. נטען כי משרדי העמותה בארץ שימשו מעין אכסניה לפעילות המנהלתית בלבד, על מנת לחסוך בהוצאות לוגיסטיות בארה"ב. מדובר בעמותה נפרדת לחלוטין מעמותת חזון ישעיה בארץ והנאשם לא ביצע שם פעילות כלשהי ולא נעשתה כל פעולה משפטית המסמיכה את הנאשם כמורשה חתימה.

58. הנאשם הודה בכך שאברהם חבצלת שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כרואה החשבון של העמותה.

59. הנאשם כפר בנטען לגבי הצגת מצגי שווא לתורמים בשנים 2000-2012, מצגים שעל פי הנטען יצאו מצג מרמתי כולל ביחס להיקף העמותה וטיב פעולתה, ביחס לכמות מנות המזון שחולקו ו"ניפוח" היקף

פעילות העמותה כדי לשכנע תורמים בארץ ובחו"ל לתרום; הנאשם טען כי רשימות הנזקקים שהציג היו ונבדקו על ידי הגופים התורמים מידי שנה בטרם העברת כספי התרומות; הנאשם טען כי לא הציג מצגי שווא ביחס לנזקקים, לטענתו כל הנזקקים נבדקו על פי קריטריונים של משרד הרווחה ובאישור רשויות הרווחה.

60. לגבי אברכי הכולל, הנאשם אישר כי הללו אכלו בבית התמחוי, לטענתו האברכים הוגדרו כנזקקים שקיבלו אוכל חם, אנשים המתפרנסים בדוחק ועברו הכשרה מקצועית במסגרת הכולל. לטענת הנאשם, הוא לא הסתיר זאת מאיש, ולא השתמש לצורך זה בכספי תורמים שביקשו לא לתרום למטרה זו. כן טען כי מעולם לא הסתיר כולל של לומדי תורה במדינת ישראל ולא בשום מקום אחר בעולם. תורם שלא חפץ בעזרה לאברכים, לא השתמשו בכספי תרומתו לצורך כך.

61. לגבי מכירות הבשר, הנאשם הודה כי חלק ממקורותיה של העמותה הופנו למימון ולתמיכה באברכים ובבחורי ישיבות; וכי החל משנת 2000 עד סוף שנת 2011, הופנו חלק מהכספים, בהוראת הנאשם, לסבסוד של מכירות בשר תקופתיות שנערכו למאות בחורי ישיבה במקומות שונים בארץ. הנאשם טען כי פרויקט מכירת הבשר לבחורי הישיבה היה פרויקט הומניטרי חשוב, שעלה לעמותה מעט מאוד כסף ביחס להיקף התרומות של העמותה. הפרויקט נתן כבוד עצמי למשפחות נזקקות, בעוד שהכסף לא נלקח מתורמים שלא היו מעוניינים בכך. הנאשם כפר בכך שהציג מצגי שווא בפני התורמים. לטענתו הפרויקט היה גלוי וידוע לכל.

בעניין זה, הנאשם הודה בקשר בין העמותה לבין נציגי "ישיבת מיר", לטענתו הפעילות לא נעשתה מולו ישירות. עד לשנת 2006 היה הקשר בין נציגי הישיבה לעמותה באמצעות אלי דרשן, ולאחר מכן עם עובד אחר של העמותה. לטענתו, העמותה לא נטלה כל חלק בפעילות מכירת הבשר, ולא היתה קשורה בריכוז הזמנות בשר, ריכוז הנזקקים ויתר הפרטים הנוגעים לכך. ככל שידוע לנאשם, מכירת הבשר התבצעה לא רק ביחס לבחורי ישיבה אלא גם ביחס למשפחות נזקקות בכלל. לטענת הנאשם, הפעילות החשבונאית, ככל שזו היתה תלויה בו, היתה שקופה. הנאשם לא עשה כל פעילות הקשורה במצגי שווא, בוודאי שלא על מנת לתמוך במצגי שווא.

הנאשם טען כי באף חשבונית לא נרשם שמוצרי הבשר שיועדו לסבסוד הם של בתי התמחוי.

הוא אישר בגין מכירת הבשר העבירו נציגי הישיבות לעמותה כ-90% מעלות מוצרי הבשר, והעמותה השלימה ל-100% ושילמה לספקי הבשר. הנאשם הכחיש כי הדבר נעשה באופן הנחזה כאילו העמותה היא זו שרכשה את הבשר במלוא סכום העלות, וכפר בטענה שנתן הוראה כלשהי לרואה החשבון כיצד לבצע את הרישום. לטענתו הוא הסתמך על ייעוץ מקצועי בתום לב.

הנאשם כפר בטענה כי העמותה "סחרה ומכרה במאות טונות של מוצרי בשר בשווי של עשרות מיליוני שקלים". לטענתו פעולות הסבסוד תפסו נתח קטן ביותר מסך התרומות. הנאשם הכחיש שהסתיר אי פעם את פרויקט הסבסוד. לדבריו, הסבסוד ניתן באופן שוויוני גם לישיבות אחרות ולנזקקים אחרים, באופן שימנע התנגשות ביניהן.

62. לגבי הצגת נתונים לתורמים, הכחיש הנאשם כי הציג כזב לפני תורמים, ובכלל זה "ועידת התביעות", בסיוע ובאמצעות אברהם חבצלת, חשבוניות מספרי הבשר כחשבוניות המעידות על הוצאות העמותה עבור בית התמחוי והאכלת ניצולי שואה. לטענתו אברהם חבצלת היה זה שהציג את החשבונית מטעמיו שלו,

ולא על דעתו של הנאשם. הנאשם הסתמך על ייעוץ מקצועי בתום לב.

63. הנאשם כפר בטענה כי על בסיס מצגי שווא קיבל מוועידת התביעות בין השנים 2003 ל- 2009 תרומות בסך כולל של למעלה משני מיליון וחצי ₪. הנאשם אישר כי נערכו בדיקות מטעם גורמים שונים וכי ועידת התביעות הפסיקה את תרומותיה לעמותה.

כן הכחיש הנאשם כי הציג לפני התורמים מצג שווא, לפיו פעילי העמותה מתנדבים ואינם מקבלים שכר תמורת עבודתם.

הנאשם הכחיש כי הציג מצגים כוזבים כדי להונות את התורמים ולהביאם לתרום לעמותה; וכי על בסיס המצג המרמתי הכולל תרמו התורמים סכומי כסף של מיליוני שקלים לחשבן העמותה.

64. לגבי רישום כוזב במסמכי תאגיד, טען הנאשם כי הסתמך על ייעוץ מקצועי של רואה חשבון, בתום לב, וכי מצידו הוא פעל בשקיפות וביושר. הנאשם טען כי לא היה אחראי על ניהול הספרים ולא נתן כל הוראה לרואה החשבון כיצד לרשום את ההכנסות. לא היתה כל כוונה או מטרה להונות תורמים מכל מין וסוג שהוא. לטענתו הרישום התנהל באופן שקוף, המשקף את פעילות העמותה על סוגיה. לנאשם לא היתה כל כוונה או מטרה להונות תורמים מכל מין וסוג שהוא.

הנאשם אישר כי הדו"חות הכספיים הוצגו באתר האינטרנט של העמותה, אך לטענתו הוא לא הציג את הדו"חות בפני תורמים. תורמים שביקשו לבדוק את נתוני העמותה שלחו רואי חשבון שבדקו וזכו לשיתוף פעולה מלא מצד העמותה.

לטענת הנאשם, הוא לא פעל לבדו, הנתונים הוצגו לחברי ועד העמותה והם אישרו את הנתונים בדיוק באותה מידה שהנאשם אישר. הנאשם הסתמך על ייעוץ מקצועי של רואה חשבון, בתום לב. לא היה לו כל אינטרס בניפוח המאזן והמספרים. כל הפעילות הפיננסית של העמותה נעשתה באור השמש, בשקיפות, באמצעות חשבונות בנק.

65. הנאשם הכחיש כי רשום במכוון את אלי לנדסמן כמי שתרום לעמותה, כשבפועל לנדסמן היה נציג ישיבת מיר שעסק במכירות הבשר לאברכים ולא תרום לעמותה. לטענתו, מי שהעביר את רשימת התורמים היה ככל הנראה רו"ח חבצלת. ככל הידוע לו, שמו של מר אלי לנדסמן השתרבב בטעות שלא חזרה על עצמה באף דו"ח, לא עד אז ולא מאז.

66. לגבי גניבת כספים מהעמותה, טענה שהתייחסה לכספים ששילם הנאשם לעובדי העמותה לשעבר, אליהו דרשן וחנניה ביטון, טען הנאשם כי שילם להם סכומי כסף מתוקף הסכמות ביניהם ועל רקע סחטנות מצידם, אך הכספים לא היו כספי עמותה.

67. לגבי קשריו ויחסיו עם הרב יאשיהו פינטו - נאשם טען כי פנה אליו לקבל ממנו ייעוץ לגבי המשבר אליו נקלעה העמותה, וזאת על רקע היכרות רבת שנים ותמימה לחלוטין בין השניים, ללא כל כוונה או מחשבה על ביצוע מעשים אסורים.

68. לגבי העברת כספים מעמותת ידידי חזון ישעיה בארה"ב אל הרב פינטו, באמצעות חשבון הבנק של

אשת הרב, טען הנאשם כי העברת הכסף לא היתה קשורה אליו; כי ייתכן ששאלו את דעתו בעניין, אולם לא הוא הכריע, לא ניהל ולא שלט בהעברת הכסף. הנאשם כפר, מחוסר ידיעה, בפרטי ההעברה, הסכומים ומספרי חשבונות הבנק. הנאשם כפר בכך ששימש כמנהלה בפועל של עמותת ידידי חזון ישעיה ארה"ב. למיטב ידיעתו של הנאשם, העברת הכסף בוצעה בהמשך לבקשת הרב פינטו להלוואה מעמותת "ידידי חזון ישעיה ארה"ב", בהרשאה וכחלק ממטרות העמותה. ההעברה בוצעה בשקיפות, דרך חשבונות בנק, ולמיטב ידיעתו של הנאשם - תוך עדכון הרשויות בארצות הברית והתייעצות עם גורמים מקצועיים שם. לנאשם לא היתה כל דרך לדעת מראש מה נעשה בכסף שניתן לרב פינטו

לגבי טענות בדבר שיבוש מהלכי משפט - הנאשם טען כי ידע שמתקיימת חקירה, אך זאת על ידי גורמים פרטיים ולא על ידי משטרת ישראל. הנאשם אישר כי עזב את הארץ, אך לא כדי להתחמק מהליכי חקירה או כדי לשבשם.

69. אשר לטענה בדבר שיבוש הליכי חקירה על ידי הנאשם, בכך שהפנה גורמים הקשורים לעמותה לגשת למקום בו נערכו מכירות הבשר ולוודא "שהשטח נקי", כדי לוודא שאין במקום ממצאים העשויים לסייע לחקירת המשטרה - הנאשם הכחיש את הדברים. לטענתו, מטבע הדברים, בהיותו בחו"ל, הטיל על הגורמים הקשורים בעמותה משימות הקשורות בעמותה ובמשבר אליו נקלעה.

70. אשר לטענה בדבר העברת כסף לדוד סימנטוב, על ידי הרב פינטו בעצה אחת עם הנאשם, כדי להניע את סימנטוב מלשתף פעולה עם המשטרה בחקירה עתידית בעניין מכירות הבשר - הנאשם כפר בטענה כי העברת הכסף על ידי הרב פינטו נעשתה בעצה אחת עמו; וטען כי ידע שעומדים לבצע העברה כספית על מנת לעזור למר דוד סימנטוב לרכוש דירה. לטענתו העברת הכסף נעשתה על דעתו הבלעדית של הרב פינטו. לדברי הנאשם, לא מדובר בדמי שתיקה עבור מר דוד סימנטוב, והעברת הכסף נעשתה דרך חשבונות בנק באופן שקוף ובאור השמש, בלא להסתיר דבר.

ראיות המאשימה

71. מטעם המאשימה העידו כ-50 עדים, וביניהם תורמי העמותה; חברי וועד; ספקי ועובדי העמותה לשעבר; חוקרי משטרה.

קבוצת התורמים - קבוצת התורמים כללה בתוכה תורמים פרטיים וארגונים, כמו גם גורמי בדיקה וחקירה שמונו על ידי התורמים. בקבוצת עדים זו העידו: מר ג'ונתן בר; רו"ח אהרון בקשט; מר סת' פיישר; מר מקס שפירא; גברת שרה קראוס; מר ג'וליוס טראמפ; מר מילטון ויינברג; גברת פאני חיה גולדשמידט; מר אלכסנדר בר. כמו כן, העידו מר אסטבן חביאל בורשטיין מחברת דילויט; מר יגאל נווה מחברת החקירות קלע, והחוקר הפרטי משה מורנו. מטעם משרד הרווחה העידה הגברת יוכבד אילוז. מטעם ועידת התביעות העידו מר ירון מרכוס; מר ינקו ליבר; מר יגאל מולד-חיו ומר אלי גוף. עדים נוספים בקבוצה זו היו מר מנדי בלוי והחוקר הפרטי ויקטור סננס.

חברי ועד העמותה - בקבוצה זו העידו מר שלדון ריץ', ד"ר מורי בנק; מר אייב ארדינסט. עד נוסף שהיה קשור בניהול העמותה הוא הרב יאשיהו פינטו.

עובדי העמותה - קבוצת עדים זו כללה את עובדי העמותה לשעבר, כמו גם את אנשי הכספים של העמותה ורו"ח חיצוניים. בקבוצת עדים זו העידו: גברת סבטלנה קביצניצקי; מר אלי דרשן; מר חנניה ביטון; הרב שלמה מגנון; מר יצחק שוהם; מר אשר הרוש. העידו גם מר משה כהן, מנהל החשבונות של העמותה; רו"ח אברהם חבצלת ורו"ח רחל לאה בן כליפה אשר עבדה במשרדו של חבצלת בעת הרלוונטית לכתב האישום. רו"ח גבריאל איזק ורו"ח לימור כהן העובדת במשרדו העידו בעניין דו"ח ביקורת שכתבו על העמותה. כמו כן, הוגשו בהסכמה הודעותיהם של העובדים מר אברהם פסו; מר אסף גמליאל; מר תמיר ישראלי ומר דוד סויסה.

ספקים ונותני שירות - קבוצת עדים זו נגעה בעיקר לנושא מכירות הבשר בסבסוד לתלמידי ישיבות. בקבוצת עדים זו העידו מטעם ספקי הבשר: מר גבריאל סויסה; מר משה אפק; מר יעקב גינזבורג; מר משה בלייכברד; גברת רחל פרישמן; גברת טובי כהן; גברת יהודית נוימן; מר משה מינצברג; מר יוסי כהנוף. כמו כן העידו מר משה קמינצקי; מר משה לנדסמן ומר זאב חדש אשר היו הגורמים השותפים של העמותה במכירות הבשר.

גורמי חקירה - בקבוצת עדים זו העידו חוקרי המשטרה ורו"ח חיצוניים. בין חוקרי המשטרה שהעידו היו: מר אורן שלו; מר דני יופה; מר אוריאל יצחקי; מר מאיר ארנפלד ומר איתי מילברג. כמו כן העידו רו"ח גיל סולטן מטעם המפרק של העמותה ורו"ח מוטי גולנסקי אשר ביצע בדיקה של העמותה עבור רשות התאגידים כחלק מהליך החקירה. עד נוסף בקבוצה זו היה מר משה אלמליח, נציג בנק הפועלים.

ראיות הגנה

72. במסגרת פרשת ההגנה העידו עובדי עמותה לשעבר; תורמים לשעבר ונציגי ארגונים ועמותות אשר קיבלו ארוחות חמות מהעמותה. בין עובדי העמותה שהעידו היו מר אביעד גלעדי אשר עבד כמחסנאי וטבח בעמותה וגברת דבורה כהן אשר היתה אחראית על קבלת הנזקקים בעמותה. כמו כן העידו עו"ד עמירם בוגט אשר ייצג את הנאשם בהליך פירוק העמותה ועו"ד רפאל שטוב אשר ליווה את העמותה בהליך הבירור מול ועידת התביעות, לאחר קבלת דו"ח הביקורת. מטעם העמותות והארגונים שקיבלו ארוחות מהעמותה העידו: מר יעקב יורם שביט; מר יוסף נתניאן; הרב שלמה עופר; הרב יוסף דרשן; הרב אריה סולי; הרב בועז נקי; הרב שלמה לוי; הרב גד אלעזרוב; מר יאיר חדד; גברת איריס קריספין; מר שאול יצחקי; מר שמעון צדיק; מר משה יעקובסון; גברת בתיה ונונו. חלק מהעדים הגישו מכתבי תודה מטעמם, אשר התייחסו לכמות הארוחות שהתקבלו מאת העמותה. בין התורמים לשעבר שהעידו כעדי הגנה היו מר מייק גרוס אשר תרם כספים לטובת חיילים בודדים; הרב חגי בצרי אשר בעבר השתייך לקהילה שתרמה כספים לעמותה לטובת פרויקט סבסוד המזון לתלמידי הישיבות; מר גייסון אייקראב אשר אף הוא ביקש לתרום כסף לטובת פרויקט סבסוד המזון לתלמידי הישיבות.

73. עד ההגנה המרכזי היה הנאשם, אברהם ישראלי.

הודעות הנאשם במשטרה:

הנאשם נחקר במשטרה עשר פעמים (ת/44-ת/53). בחקירותיו הראשונות במהלך שנת 2012 הוא שמר על זכות

השתיקה, למעט חקירה אחת בה ענה בתמציתיות לגבי חשבון הבנק שלו בארצות הברית (ת/47). בשתי חקירותיו האחרונות מאוקטובר ודצמבר 2013 הוא סירב לענות על שאלות, בטענה כי אין לו אמון במערכת (ת/52, ת/53).

ת/48 - חקירת חשוד מיום 30.4.2013. קיימת הערת חוקר לפיה הוא תרגם לחשוד את האזהרה לבקשתו לאנגלית. כמו כן, הודיעו לחשוד כי האזהרה מוקלטת, לבקשתו ידברו באנגלית ועל גבי גיליון החקירה יופיעו השאלות והתשובות בעברית לאחר שיתורגמו לאנגלית. הנאשם סרב לחתום, היות שהאזהרה לא הוקלדה באנגלית.

נאמר לנאשם שמוזר שהוא מבקש שיחקרו אותו באנגלית, היות שהוא מדבר וקורא עברית ואף התייעץ עם עורך הדין שלו בעברית. הוא השיב שאם היו מדברים איתו באנגלית מההתחלה, הוא היה עונה לשאלות. כשהופנה לכך ששאלו אותו שאלות באנגלית והוא לא ענה, הוא השיב שלא סמך עליהם וחשב שהם מטעים אותו.

הנאשם נשאל והשיב על רכושו בארץ ובחו"ל.

הוא נשאל אם מקבל הוצאות מהעמותה כשהוא נוסע בעולם והשיב שלפעמים הוא שילם בכרטיס אשראי של העמותה, אך לא לקח כסף עבור אוכל או מוניות. הוא לא קיבל שכר מהעמותה.

הוא נשאל על הקשר שלו לידידי העמותה בארצות הברית והשיב שהקשר שיש לו איתם זה כמו עם כל עמותות הידידים ברחבי העולם. הם מגייסים כסף, מכניסים אותו לחשבון בארצות הברית ומשם הכסף עובר לעמותה בישראל. העמותה בארצות הברית נוהלה על ידי הוועד של העמותה. הוא היה מגייס הכספים הראשי. מי שניהל בפועל את עמותת הידידים בארצות הברית הם ג'ייקוב אחיו של הנאשם, אשתו סמדר ואדם נוסף בשם דוד חליבה. התורמים שלחו את הכסף לאחיו שהפקיד אותו בבנק, או שהעבירו את הכסף ישירות לישראל. אחיו קיבל את הצ'קים והפקיד אותם בבנק. בזה הסתכם התפקיד שלו בעמותה. בארצות הברית, בשונה ממקומות אחרים בעולם, הוא לא היה צריך עזרה, לכן עשה את הכל לבד. הוא נשאל איך אחיו ידע איך וכמה כסף להעביר לישראל והשיב שאחיו הוא זה שהחליט, הוא לא היה מעורב. הוא ציפה שאחיו יעביר את כל הכסף לישראל. אם היה חסר כסף בעמותה בארץ, הוא היה מתקשר לאחיו ומבקש שיעביר כספים לישראל. הוא לא ידע מה היו תפקידיהם של סמדר ישראל או דוד חליבה בעמותה. המטרה של העמותה בארצות הברית היתה שתורמים שם יקבלו החזרי מס עבור התרומות שלהם. הוא סמך על אחיו שיעביר את הכספים.

הנאשם אישר כי הוא מורשה חתימה בעמותת הידידים של ארצות הברית. לטענתו, הוא לא חתם על צ'קים. הוצג לו מסמך פתיחת חשבון הבנק של עמותת הידידים, שם הוא הזדהה כיו"ר העמותה. הוא אמר שהוא מזהה את חתימתו, אך זה לא כתב היד שלו. הוא לא יו"ר העמותה. הוא הופנה לכך שהוא מורשה חתימה בכלל החשבונות של עמותת הידידים והשיב שנתנו לו נייר והוא חתם, הוא לא שאל שאלות. הוא לא ידע מי פתח את חשבון הבנק. במסמך כתוב שאחותו, אחיו ובנו הם גם מורשי חתימה. הוא נשאל מה תפקידם של בני משפחתו בעמותה והשיב שהוא לא יודע אם המסמך אמיתי. נאמר לו שהוא זה ששלט בפועל בחשבונות והוא השיב שזה לא נכון.

הנאשם נשאל על גיוס כספים והעברתם לעמותה דרך עמותות הידידים. הוא נשאל על כך שחלק מכספי התורמים שימש עבור תשלום לרב פינטו והשיב שהוא מעולם לא נתן כסף מחזון ישעיה לרב פינטו. לא היה לו קשר להעברת הכספים לרב פינטו. הוא הכחיש שהעביר כספים לרב פינטו כדי שיגן עליו מפני חקירה או כי ביקש את חסותו. הוצג לו מכתב מיום 4.10.2011 בו הוא פנה לבנק והצהיר ש-800 אלף דולר שהועברו לחשבון של מאיר פינטו, מיועדים להגיע כתשורה אישית לרב פינטו. הוא השיב שהוא לא כתב את המסמך ולא חתם. הוא לא זוכר שביקש ממישהו להעביר את

המסמך לבנק פועלים. נאמר לו שלאחר שבנק פועלים דחה את ההעברה, ביום 10.10.2011 הועברו 930,000 דולר מחשבון העמותה בארצות הברית לחשבון של הרבנית פינטו בבנק דיסקונט. הוא השיב שאין לו סמכות להעביר כסף משם. הוא הופנה לכך שהראו לו שהוא מוסמך להעביר והשיב שהוא לא אמר את זה. הוא ידע שהכסף הועבר לרב פינטו, אחיו התקשר אליו ושאל על כך שמשפחת פינטו ביקשה הלוואה. הרב פינטו עושה הרבה חסד וכנראה היה זקוק להלוואה לשם כך. הוא נשאל אם היתה החלטה של ועד העמותה לגבי העברת הכסף והשיב שאין לו שליטה על עמותות הידידים.

הנאשם נשאל על שתי העברות כספים נוספות לרב פינטו, ביום 7.11.2011 בסך 185,000 דולר, מעמותת הידידים בארצות הברית לחשבון של הרבנית פינטו. הוא נשאל למה הכסף הועבר והשיב שהוא מיוחד לענות. בסך הכל הועברו לרבנית פינטו 1,165,000 דולר מחשבונות הבנק של עמותת הידידים האמריקאית לחשבון הבנק של הרבנית פינטו. הנאשם לא ענה. כשנשאל מה היא עשתה עם הכסף השיב שצריך לשאול אותה. הוא לא העביר את הכסף. צריך לשאול את הרבנית או את אנשי עמותת הידידים. כשנשאל מי הם האנשים אליהם צריך להפנות את השאלה הזו, השיב שאלו מנהלי העמותה והדירקטוריון שלה.

נאמר לו שעברו 100,000 דולר מהחשבון של הרבנית בבנק דיסקונט לחשבון העמותה בירושלים. למה הכסף היה צריך לעבור משם והשיב שהוא לא יכול לענות כי לא היה מעורב. נאמר לו ש-110,000 דולר שימשו את הזוג פינטו לתשלום חובותיהם בסוכנות נסיעות, האם התורמים שלו ידעו שזה מה שנעשה עם הכסף שלהם. הוא השיב שהוא לא יודע. נאמר לו ש-100,000 דולר מכספי העמותה שהועברו לרב פינטו הועברו לבני משפחתו של הרב. הוא נשאל למה כספי התרומות של חזון ישעיה הגיעו למשפחת פינטו והשיב שהוא לא יודע מה הם עושים עם חשבונות הבנק שלהם. נאמר לו שהרב פינטו אמר שהנאשם הוא זה שהעביר לו את הכסף. הוא השיב שהוא לא מאמין שהרב אמר זאת. הוא לא ביצע את ההעברה ולכן לא הגיוני שהרב אמר את זה.

נאמר לו שכל הראיות מצביעות על כך שהוא זה שקיבל את ההחלטות בעמותת הידידים, כשהוא עצמו אמר שעשה את כל הפעולות ואחיו רק הפקיד את הצ'קים. הוא השיב שזה לא נכון. נאמר לו שעו"ד ג'יקוב לאופר אמר לרשם העמותות האמריקאית שאת ההוראה הנאשם נתן ואחיו רק ביצע. הוא השיב שזה לא נכון.

הנאשם סרב לחתום על ההודעה.

ת/49 - חקירת חשוד מיום 2.5.2013. הנאשם נשאל שאלות נוספות על העברת כספים.

הוצג לו מסמך מיום 2.5.2013 של שתי העברות בסך 800,000 דולר אשר הועברו מחשבונות הבנק של עמותת הידידים האמריקאית לחשבון של מאיר פינטו ביום 28.9.2011. הוא נשאל אם העברת הכספים היתה בהוראתו והשיב שבמסמך כתוב שאחיו ביצע את ההעברה, צריך לשאול אותו. הוא לא זוכר את ההעברה הזו. הוא נשאל אם הורה להעביר את הכסף לרב פינטו והשיב שלא. הוא לא זכר אם שוחח עם אחיו על כך. מאיר פינטו עובד אצל הרב פינטו בשוה ישראל ונמצא בוועד העמותה של חזון ישעיה. הוא ומאיר פינטו לא מסוכסכים. הוא לא ידע שהסכום הועבר לחשבונות של פינטו. נאמר לו שמאיר פינטו אמר בחקירתו שהכסף הועבר על ידי הנאשם עבור הרב פינטו, למה שהוא ישקר. הוא השיב שצריך לשאול אותו.

הוצגו לו מסמכי בנק של הרבנית פינטו ומסמך שנתפס בחדר השינה שלו עם פרטי חשבון הבנק של הרבנית. נאמר לו

שזו הוכחה לכך שהיה לו קשר להעברות הכספים מעמותת הידידים לרבנית פינטו. הוא השיב שנהג לעזור לרב פינטו ואנשים רבים רצו לתרום לו, לכן הוא החזיק את המסמך הזה. נאמר לו שהיה שם מספר העברה ספציפי, לא מספר חשבון בנק, למה שיהיה לו את זה. הוא השיב שאולי הרבנית שלחה לו. הוא נשאל למה שהיא תשלח לו מספר של העברה, כשלבדבריו אין לו קשר לאותה העברה. הוא השיב שהוא לא יודע, אולי היה משהו בהמשך הדף והדף חתוך. פעם בשנה הוא אסף את כל הניירות מעמותת הידידים בארצות הברית והעביר אותם לרו"ח בארצות הברית. הוא נשאל למה הוא מחזיק בביתו מסמכים של עמותת הידידים, אך לא מסמכים של עמותות הידידים האחרות בעולם. הוא השיב שבמקומות אחרים בעולם היה להם אנשים שטיפלו בהנהלת חשבונות. לאחיו לא היה מישהו שיעשה את זה.

הושמעה לו שיחה שלו עם הרבנית פינטו מיום 1.4.2012. הוא אמר שבשיחה היא ביקשה ממנו להזמין להם כרטיסי טיסה והיתה בעיה עם התשלומים. הוא נשאל אם עבד עבור הרב פינטו והשיב שהוא היה יו"ר שובה ישראל בארצות הברית. הוא התחיל בתפקיד מספר חודשים לפני שנעצר. הוא סייע לרב ועזר בגיוס כספים. הוא נשאל איך היה לו זמן לתפקיד כזה בכיר בשובה ישראל כשאמר שהיה עסוק בענייני העמותה והשיב שמאז שהתחילו השמועות, התרומות לעמותה פחתו. לא היתה לו אפשרות לגייס תרומות ולכן הסכים להיות יו"ר שובה ישראל. הוא נשאל אם באוגוסט 2011 התרומות פחתו, איך העבירו שלושה חודשים אחרי סכום של 1.2 מיליון דולר לרב פינטו? הרי העמותה היתה זקוקה לכסף. הוא השיב שאחיו נתן את הכסף כהלואה שהיתה אמורה לחזור. הוא חשב ששמו של הרב פינטו יפתח דלתות עבורם.

הוא נשאל מתי ידע שנפתחה חקירת משטרה בעניין העמותה והשיב שלא ידע. הוא ידע שיש חקירה של חוקרים פרטיים. נאמר לו שהוא ידע שיש חקירה משטרתית והשיב "אם הייתי יודע על חקירה משטרתית לא הייתי בא. מה אני כזה טיפוש". הוא הופנה שוב לשיחה, שם ביקש מהרבנית פינטו להצטרף לטיסה שלהם כי פחד לעבור את ביקורת הדרכונים לבד. הוא השיב שרצה שהרב יהיה איתו, למקרה ויבקשו לעצור אותו. הרב הוא ביטחון עבורו. בשיחה הרבנית ביקשה שהם יטוסו מיד בצאת החג. הוא נשאל למה לא ניסה לשקם את העמותה והשיב שתפקידו היה לגייס כספים. הוא רצה לנסות ולשקם את שמו וחשב שהקרבה לרב פינטו תיתן ביטחון לתורמים. לא היו תרומות כי הכפישו את שמו. הוא נשאל אם זו הסיבה ששילם לרב 1.2 מיליון, כדי שייקח אותו תחת חסותו. הוא השיב שכבר ענה על כך והוא לא מעוניין לענות שוב. הוא נשאל אם סיפר לרב שהוא מוכר בשר לבחורי ישיבה והשיב שהוא ידע, כי הוא התקשר לאפרים ברכה שייתן אוקיי.

הנאשם נשאל לגבי מכירות בשר לאברכים, והשיב כי ניצל את כוח הקנייה של העמותה, כדי לעזור לעניים. הנאשם טען כי כל חברי העמותה ידעו על כך. לטענתו, המכירות נרשמו בספרי העמותה כעזרה לנזקקים. לטענת הנאשם, תורמים רבים ידעו על מכירות הבשר. הנאשם הכחיש כי הונה את התורמים. לגבי רישום הכספים טען כי רו"ח חבצלת עשה הכל.

הושמעה לו שיחה עם דוד סימנטוב מיום 6.2.2012. הוא נשאל למה ביקש מדוד סימנטוב לבדוק את שמואל הנביא 24, על אף שמדובר בשטח ריק. הוא השיב ששם היתה מכירת הבשר, הוא לא יודע למה ביקש ממנו. נאמר לו שהוא רצה לוודא שלא נשארו ראיות בשמואל הנביא, שיקשרו את מכירות הבשר לעמותה. הוא השיב שזה לא נכון והוא לא זוכר למה ביקש מדוד סימנטוב.

הושמעה לו שיחה עם דוד סימנטוב מיום 3.2.2012. בשיחה דוד רצה לעדכן אותו והוא אמר לו לא להזכיר שמות כי מאזינים להם. הוא חשב שחוקרים פרטיים מאזינים לשיחות שלו, הוא לא חשב שמדובר במשטרה.

הושמעה לו שיחה עם הרבנית פינטו מיום 2.2.2012. הרבנית אמרה לו שאסור לדבר הרבה בטלפון כי אנשים הגיעו

לשובה ישראל כדי לשאול על חזון ישעיה. נאמר לו שהרב והוא פחדו לדבר בטלפון. הוא השיב שזה לא נכון, אפשר לשאול אותה.

הושמעה לו שיחה עם הרבנית פינטו מיום 6.1.2012, שם הוא שאל אותה אם הרב מאשר לו לנסוע לישראל. הרבנית אמרה לו שלא. הוא נשאל למה הרב לא אישר לו לחזור והשיב שהוא לא יודע, אולי בגלל החוקרים הפרטיים. צריך לשאול את הרב פינטו.

הושמעה לו שיחה עם הרבנית פינטו ובהמשך עם הרב פינטו מיום 15.1.2012. בשיחה אמר הרב לנאשם שחקרו אנשים על העמותה. הוא לא זכר למה הרב התכוון. בשיחה הרב פינטו אמר לנאשם שהוא ייקח את חיים קליין שיתחיל לעבוד. נאמר לו שחיים קליין הוא קצין משטרה בכיר לשעבר והוא נשאל למה צריך להפעיל אותו. הוא השיב שצריך לשאול את הרב. אולי הוא לקח אותו לטפל בחוקרים הפרטיים שעשו דברים לא חוקיים. החוקרים התלוננו והפיצו שמועות בכל העולם.

בהמשך השיחה הרב אמר לו שיש לו סכנה גדולה בחזרה לישראל. הוא נשאל למה הכוונה והשיב שהחוקרים רדפו אחריו. הוא נשאל למה הם חששו שיקליטו את השיחות שלהם והשיב שזה נעשה באופן לא חוקי. הוא נשאל למה לא התלונן במשטרה על האזנות סתר בלתי חוקיות והשיב שהוא לא מעוניין לענות. בסוף החקירה הוא אמר שהוא מעוניין להתלונן נגד כל האנשים שהלכו להרצוג פוקס נאמן והעלילו עליו שהבשר שנמכר הלך לכיסו הפרטי, כולל ועידת התביעות שאמרו את זה בדו"ח שלהם. הוא מבקש שחקירה רשמית תיערך כלפיהם.

ת/50 - הודעת חשוד מיום 12.5.2013. הנאשם נשאל על שיחת טלפון שנערכה בנוכחותו ובנוכחות הרב פינטו עם אפרים ברכה. הוא אמר שגם מאיר פינטו נכח בשיחה, שהתקיימה בביתו של הרב באשדוד. השיחה היתה בשעות הערב, לקראת סוף שנת 2011. הרב פינטו התקשר לקצין המשטרה אפרים ברכה ושם אותו על ספיקר, כך שכולם שמעו את השיחה. הרב סיפר לברכה על סבסוד מכירות הבשר ושאל אותו אם זה חוקי. ברכה ענה שאין בעיה ושזה מותר. השיחה ארכה כ-10 דקות. הרב פינטו היה היחיד שדיבר. הנאשם אמר שהוא בטוח שברכה ידע שיש עוד אנשים בחדר. הוא נשאל מה היתה מטרת השיחה, כי הרי המכירות התקיימו שנים קודם. הוא השיב שהיו שמועות שסבסוד הבשר אסור והם רצו לוודא שזה מותר. נאמר לו שהם ניסו בדיעבד לקבל אישור מקצין משטרה בכיר לפעילות לא חוקית, בידיעה שמה שהם עושים לא חוקי. הוא השיב שזה לא נכון. היה להם אישור לחוקיות הפרויקט מחבצלת. אם החקירות לא היו עוצרות את פעילות העמותה, הוא היה ממשיך עם פרויקט הסבסוד. הוא אמר שלא דיבר שוב עם אפרים ברכה, או פגש אותו. הוא הופנה לכך שביום 24.2.2013 הוא ביצע בדיקת פוליגרף בעניין אותה שיחה עם ברכה ונשאל למה עשה אותה. הוא השיב שעו"ד שלו ייעץ לו לבצע את הבדיקה.

הוא הופנה לכך שבאותה שיחה עם ברכה, הרב פינטו שאל אותו אם הוא יוכל לקבל מהנאשם סכום של 1.2 מיליון דולר. הנאשם אמר שהוא לא היה בחדר כשהם דיברו על כך. הוא נשאל על כך שהרב אמר שקיבל ממנו את הכסף והשיב שלרב יש אופי כזה שהוא רוצה לכלול את האדם בתוך המצווה ושכולם יהיו מעורבים. על אף שההסכם נעשה בין אחיו של הרב לאחיו של הנאשם, היות וההלואה היתה למטרת חסדים, הרב רצה שהוא יהיה כלול במצווה.

הוא נשאל אם לקח מזומנים מהעמותה בזמן שניהל אותה והשיב שהוא לעולם לא לקח משכורת ואף הלווה לעמותה כספים. את כל ההוצאות האישיות שלו הוא הוציא מכיסו. הוא לא לקח כסף מהעמותה לשימוש אישי.

נאמר לנאשם שבהתאם לדו"ח של ועידת התביעות, נקודות החלוקה של העמותה (49 נקודות נכון לשנת 2009) נמצאו כלא רלוונטיות. כמו כן, נמצא כי ניצולי השואה שרשומים במסמכי העמותה, לא נתמכים על ידה בשום צורה. הוא השיב שהדו"ח שקרי לגמרי. יש לו הוכחה חד משמעית שהם סיפקו מנות חמות לכל הכתובות שהצהירו עליהן, לא רק בשנת 2009 אלא בכל השנים קודם לכן. יש לו מכתבי תודה מהמקומות הללו. לגבי ניצולי השואה, הוא כל שנה העביר לוועידת התביעות רשימה של ניצולים והרשימה נבדקה על ידם. כמו כן, ועידת התביעות בדקה פיזית כל שנה את מה שניתן לניצולי השואה. אם הם יכלו לשקר לגבי נקודות החלוקה, לא ניתן לסמוך על הבדיקה שעשו. ניצולי השואה מקבלים עזרה מכל מיני מקומות ויכול להיות שלא רצו לומר שהם מקבלים עזרה מהעמותה, כדי שלא ישללו מהם סיוע מגופים ממשלתיים אחרים. עד לשנת 2009 לוועידת התביעות לא היו טענות כלפיו, הכל היה תקין. נאמר לו שבועידת התביעות טענו שהם לא ידעו לגבי מכירות הבשר בסבסוד. הוא השיב שלא אמר להם כי זה לא קשור אליהם. הם טיפלו בניצולי שואה וסביב נושא זה הם היו איתם בקשר. הוא לא הסתיר את הפעילות של הסבסוד, כולם ידעו על כך. הוא נשאל למה לא סיפר על הסבסוד כשוועידת התביעות עשתה את הביקורת והשיב שהוא לא השתמש בכסף של ועידת התביעות לפרויקט הסבסוד, לכן לא היתה בעיה.

ת/51 - הודעת חשוד מיום 3.6.2013. הוא נשאל על אמירתו של חבצלת בחקירתו, לפיה הוא פעל בהתאם להנחיות הנאשם, שהורה לו לבצע רישום כוזב במסמכי תאגיד. הוא השיב שביקש מחבצלת לעשות לו "מערוף", אך הוא לא ידע שזה מנוגד לחוק. מי שניהל את האופרציה מול מיר היה דרשן, לא הוא. חבצלת סתר את עצמו כי הוא פחד לאבד את הרישיון שלו. יותר קל לו להאשים את הנאשם בעניין הזה. הוא הופנה לכך שחבצלת אמר שהנאשם היה בקיא בדוחות הכספיים והשיב שדבריו של חבצלת שונים מדבריו של רו"ח סולטן. בהתייחס לניתוב הכספים מהכנסות בארץ להכנסות בחו"ל, טען הנאשם שחבצלת עשה את כל הפעולות בעצמו, הוא לא אמר לו מה לעשות. הוא הופנה לאמירתו של חבצלת שהוא חשב שהנאשם ביקש את מה שביקש כי חשב שהוא רצה להגדיל את הפעילות, לטובת גיוס תרומות. הוא השיב לכך שהוא לא הציג דוחות כספיים לתורמים, כי אם יראה שהעמותה עשירה, לא ירצו לתרום לו. כמתרים הוא צריך להראות "נואשות".

הוא נשאל למה ניסה להסתיר את מכירות הבשר בדוחות הכספיים והשיב שזה לא הוסתר, כולם ידעו. הוא לא התעסק עם הדוחות כי היה בלחץ לגייס תרומות.

הוא הופנה להעתקי החשבוניות שהועברו לוועידת התביעות, מהם עלה שמדובר על חשבוניות המשקפות סבסוד של בשר במיליוני שקלים. הוא השיב שמי שהעביר את החשבוניות לוועידת התביעות היה חבצלת, כנראה בזמן שהוא היה בחו"ל. הוא לא ערך את הדוחות ולא הורה לחבצלת לעשות דבר.

הנאשם נשאל על מתתיהו משעלי שהיה חבר ועד העמותה. נאמר לו שמדובר על אדם נכה שבקושי שומע ורואה, אשר אמר שחתם על מסמכים בלי לדעת על מה הוא חותם. משעלי אמר שהגיע נהג של העמותה ולקח אותו להשתתף בהצבעה. הנאשם אמר לו מתי להצביע והוא הרים את ידו, בלי לדעת על מה מדובר. נאמר לו שהוא גייס איש קש כבעל תפקיד בעמותה כדי להעביר החלטות ועד במרמה. הנאשם השיב שכשמשעלי היה חבר ועד, הוא ואשתו היו בריאים. הוא בסדר, המשטרה הפחידה אותו. משעלי רצה להיות חלק מהעמותה.

הנאשם נשאל לגבי מימון אביטן ועל כך שגם הוא 100% נכה, ועיוור למחצה, אשר טען שהתבקש על ידי הנאשם להשתתף בהצבעה של העמותה, ולהרים יד כשיאמרו לו. אביטן טען שלא היה לו מושג למה הצביע, ועשה זאת כטובה אישית לנאשם אותו הכיר מבית הכנסת. הנאשם השיב שהוא מכיר את אביטן שנים, הוא נמצא בוועד שנים רבות, אך

עבר שבץ. אביטן ידע שהנאשם עוזר לעניים ורצה שימשיך להיות יו"ר העמותה.

הנאשם הופנה לעדותו של אלי דרשן, שתיאר את "נוהל תורם" שהיה בעמותה. דרשן טען שהם דיווחו על 2,000 או 2,500 מנות כשבפועל הוציאו 1,000 מנות. הנאשם השיב שדרשן שקרן.

הוא הופנה להודעתו של דרשן שאמר שהנאשם השתמש בקבלות של הקנייה של הבשר למכירות כדי להציג לתורמים הוצאות גבוהות של העמותה. הנאשם השיב שהיתה לו הרגשה שחבצלת ודרשן עשו יד אחת נגדו. כל הרעיון של הסבסוד היה שלהם והם מנסים להפיל עליו את האשמה. נאמר לו שדרשן טען שהנאשם ביקש מזאב חדש לרשום את הכתובת של העמותה ככתובת אספקה ולא את הכתובת האמיתית אליה נשלח הבשר. הוא השיב שלא ראה או הציג לתורמים תעודות משלוח מעולם הכל זה ניסיון להשחיר אותו.

הוא נשאל שוב על "נוהל תורם" ועל כך שדרשן טען שהיה מדובר בעיקר בניצולי שואה, שהוזמנו על ידי סבטלנה. הוא השיב שמרבית השנה הוא לא היה בארץ ולכן לא התעסק עם סיורים לתורמים. סבטלנה פוטר והתחננה לקבל את העבודה שלה חזרה. בנוסף, היו תורמים שהגיעו בלי להודיע.

דרשן היה יד ימינו בעמותה. היתה תקופה שדרשן לקח חופשה אחר חופשה. לאחר חופשת חג של שלושה שבועות, הוא ביקש לנסוע ללוס אנג'לס ואמר לנאשם שאם הוא לא יאשר לו לנסוע, הוא יתפטר. דרשן התפטר ויום למחרת חזר בו מהתפטרותו. הנאשם סירב לקבל אותו חזרה ולכן לדרשן יש "יצר נקם" כלפיו. היות ודרשן התפטר הוא לא היה חייב לתת לו פיצויים.

הוצג לנאשם מסמך מיום 8.4.2012. הוא אמר שיום אחד דרשן הגיע לעמותה ואיים להרוס אותה. הנאשם ביקש ממנו ללכת. לאחר מכן, דרשן הגיע עם הרב מגנוז. הרב אמר לו שדרשן מבקש כספים והנאשם צריך לשלם לו כדי שהוא לא יפגע בשם הטוב של העמותה. הרב כתב את ההסכם ביניהם. הנאשם אמר לו שזו סחיטה והרב אמר שאין לו ברירה. הנאשם הקשיב לרב ושילם לדרשן כדי שלא ידבר רעה על העמותה. הוא שילם לו אלפי דולרים, לא זכר כמה בדיוק.

הרב מגנוז היה הרב של הכולל. הוא הופנה לכך שהרב אמר שהנאשם פנה אליו כדי שישמש כבורר בינו לבין דרשן, ושהסכום ששולם היה "דמי בושה" על כך שהוא פיטר את דרשן. הנאשם השיב שהרב לא זוכר את העובדות. הרב מגנוז פנה אליו והציע להכין את ההסכם. נאמר לו שדרשן טען שלא קיבל העתק מההסכם והשיב שהוא לא מאמין למה שדרשן אומר. נאמר לו שבאמצעות החוזה הוא ניסה לקנות את שתיקתו של דרשן לגבי הפעילות הלא כשרה בעמותה. הוא השיב "באופן קיצוני לא נכון, זה שקר גס". הוא ציין שאמר למשטרה בעבר שדרשן סוחט אותו ואמר שהלך למשטרה בעניין הזה. הוא לא זכר למי סיפר על ההסכם עם דרשן.

לגבי חנניה ביטון, הנאשם אמר שהוא היה אברך בכולל. היות והוא היה אחד האברכים הראשונים, הוא לקח על עצמו לטפל בעניינים שונים. הוא היה מנהל הכולל ורב הכולל היה הרב מגנוז. ביטון עזב את הכולל כי הוא לא הסתדר עם הרב מגנוז. התפקיד של ביטון היה לשחרר מהכולל אברכים שלא למדו טוב ולכן הוא צבר אויבים. הוצג לו הסכם שנחתם עם ביטון, הוא אישר שזו חתימתו בתחתית המסמך, אך לא זכר מה כתוב בהסכם. נאמר לו שהוא הסכים לשלם לביטון פיצוי של 3,000 ₪ לחודש למשך שבע שנים, נוסף על המשכורת שביטון יקבל כתלמיד בכולל. הוא השיב שבגלל שלביטון היו אויבים רבים כי הוא פיטר תלמידים מהכולל, הם חשבו שיהיה קשה לו למצוא עבודה. לכן, הציעו לו פיצוי נדיב. הנאשם לא זכר מי ניסח את ההסכם. הוא נשאל אם היו עוד תלמידים שהסכימו שהם ימשיכו ללמוד מחוץ לכולל, אך יקבלו תשלום כתלמידים בכולל והשיב שלא. הוא נשאל למה הוסיפו סעיף לפיו לביטון לא יהיו העתקים או צילומים

של חומר הקשור לעמותה והשיב שהם עשו הסכם כזה עם כל מי שעזב כדי להגן על העמותה. הוא נשאל לגבי סעיף הסודיות שם והשיב שאין לו מושג מה ביטון צריך לשמור בסוד, הוא אף פעם לא עלה לכולל.

נאמר לו שביטון טען שגרמו לו לעזוב את הכולל כי הוא לא הסתדר עם בנו של הנאשם. הנאשם השיב שהבן שלו לא פותח את פיו. הוא שילם לביטון את כל מה שהתחייב בהסכם, עד שנעצר. הוא הופנה לאמירתו של ביטון שבהתאם להנחיה של הרב פינטו, הנאשם הפסיק לשלם לו. הוא השיב שהרב אמר לו להפסיק לשלם לדרשן, הוא לא זכר לגבי ביטון.

הוא הופנה לאמירתו של ביטון שהנאשם ביקש שהאברכים לא יתקרבו לבית התמחוי כשהגיעו תורמים, כי אם התורמים היו יודעים על הכולל, לא היו תורמים לבית התמחוי. הוא השיב שזה לא נכון, הוא לא הסתיר את הכולל.

עדות הנאשם בבית המשפט - בחקירה הראשית

הנאשם תיאר את ילדותו. הוא נולד במצרים. משפחתו היגרה ממצרים לצרפת ומשם לארצות הברית. בצרפת הם חיו בעוני רב ושרדו הודות לבית תמחוי. בארצות הברית הוא הצליח מאוד בעסקיו והרוויח מיליוני דולרים, אך תמיד הרגיש צורך לעשות משהו כדי לגמול על מה שקיבל בבית התמחוי בצרפת. הוא החליט לבוא לישראל, יחד עם אשתו (ציין שכעת הוא גרוש). בישראל פגש הנאשם את הרב פינטו. הרב הבין שהנאשם דובר שפות והציע לו להתלוות אליו לליון בצרפת ולסייע לו בתרגום. לאחר מכן, הרב הציע לו להתלוות אליו ללוס אנג'לס. הוא נשאר עם הרב פינטו במשך כשנתיים, היה אצלו 7 ימים בשבוע. הוא נסע עם הרב לכל העולם ומעולם לא לקח משכורת, עשה הכל לשם שמיים. לקראת סוף השנה השנייה, הרב אמר לו שהוא רוצה לפתוח כולל בירושלים. הנאשם פתח את הכולל עבור הרב. היו שם עשרה אברכים שהרב שילם עבורם. אביו של הנאשם נפטר באותה עת והרב נתן לכולל את שמו של האב. הם פתחו עמותה בשם חזון ישעיה, על שם האב, ולאחר מכן שובה ישראל שהיה ארגון של הרב פינטו.

כמה חודשים אחרי שהוא פתח את הכולל, הרב אמר לו לסגור אותו. זה היה בסוף 1998, 1999. האברכים ביקשו שלא יסגור וביקשו להישאר, אפילו בלי משכורת. הנאשם סיפר על כך לאמו והיא תרמה את הכסף להמשך הפעילות של הכולל לחודשיים נוספים. הרב פינטו עזב את העמותה והעביר לו אותה. הנאשם הלך לכולל וראה לידו כ-17 אנשים שלא היה להם אוכל. הוא ראה הזדמנות להגשים את החלום שלו. הוא הלך לרשם העמותות, מחק את השם שובה ישראל מהעמותה והשאיר את "חזון ישעיה". המטרות נשארו אותן מטרות. הוא קנה תנור ביתי, שכר מישהי שתבשל שעתים ביום ואמו הגיעה לעזור. בתחילת הדרך הם האכילו 17 אנשים, שבאו כל יום ולקחו את המנות שהם בישלו עבורם. עם הזמן מספר האנשים גדל למאות.

הנאשם תיאר כיצד בהמשך הפרויקט גדל, כיצד החליט לפתוח גני ילדים, כדי שאימהות תוכלנה לצאת לעבודה. בהמשך נפגש עם יונתן בר בדרום אפריקה, ובסיועו רכש בניין ברחוב רש"י בירושלים, עבור בית התמחוי וגני הילדים. בהמשך קנה מתרומות בניין נוסף באותו רחוב. בבניינים היו בית תמחוי וגני ילדים שהפכו לבית ספר.

הנאשם אמר שהיה קשה להגיע לתורמים. היו לו 17 פרויקטים, הוא לא יכול היה להסביר לכל תורם על כולם, כיוון שהיה לו זמן מצומצם עם כל תורם. לכן, הוא עשה מחקר כדי לנסות להבין מה מעניין כל אחד מהתורמים וסיפר לו על הפרויקט המתאים לו.

הפרויקט הכי גדול של העמותה היה בית התמחוי. את שאר הפרויקטים הוא תקצב לפי הכסף שהיה, כך גם בסבסוד המזון. את הקליניקה לרפואת שיניים הם פתחו בהתאם למה שיכלו. כל תשומת הלב שלו הלכה לבית התמחוי. הנאשם תיאר שהיה שישה או שבעה חודשים מהשנה בחו"ל. כשחזר לארץ, ישב עם מזכירתו ותכנן את הנסיעה הבאה (פלט נסיעות של הנאשם הוגש וסומן נ/9). בזמן שהוא היה בחו"ל, היה לו אדם בארץ שטיפל בכל אחד מהפרויקטים. בית התמחוי הראשון היה בירושלים ואז הוקמו בתי תמחוי גם בראשון לציון ובאשקלון. היה להם בית תמחוי מוכן בכרמיאל כשהם עצרו את הפעילות. בשיאו של הפרויקט, הם חילקו 16,000 מנות ביום. הם קיבלו אלפי מכתבי תודה (נ/12). על סמך מכתבי התודה הם עשו רשימה של נקודות החלוקה. לאחר שפורסם הדו"ח של הקנדים, אנשים פנו לארגונים שם תרמו להם וביקשו שישלחו מכתבי תודה, עם כמות המזון שקיבלו. לכן, בשנת 2011 ו-2012 נשלחו אליהם מכתבים שהעידו על הפעילות שהם ביצעו. יש מקומות שאין מהם תיעוד או מכתבי תודה, לגביהם התבססו על נתונים שקיבלו מצוות העובדים, מזיכרונם של הנאשם, מהמכתבים ומהדו"ח של דילויט.

הנאשם הבין כמה כסף נדרש לכל פרויקט וניסה לגייס את הכסף לשם כך. אם לא הצליח לגייס, הם צמצמו את הפרויקט לתקציב שהיה. אם הצליח לגייס, הם הגדילו את הפרויקט. כספי התרומות נהלו בצורה מאוד מסודרת. לכל פרויקט היה קלסר עם התורמים שלו. היו לפחות 15,000 תורמים. היו תורמים יהודים ונוצריים. כל תורם קיבל מכתב תודה עם העתק של התרומה שלו והפרויקט שתרם עבורו (קובץ קבלות הוגש וסומן נ/10). היה לו רישום של הכל במשרד, כי כשנפגש עם תורמים רצה לזכור מי תרם כמה ועבור איזה פרויקט. התקציב לכל פרויקט נבנה על סמך מה שעשו בשנים קודמות. רשם העמותות ביקשו מהם להגיש רשימה של כל התורמים. בהתחלה זה היה מסכום של 5,000 ומעלה, אך אחר כך העלו את הסכום. הם העבירות לרשם העמותות רשימה בשקלים ורשימה בדולרים (נ/11).

בסוף אוגוסט או תחילת ספטמבר 2011 התחיל ה"לשון הרע" שהרס את העמותה. כשדילויט הגיעו לעשות את הדו"ח, כמות המנות ירדה משמעותית, מ-14,000 מנות לכ-8,000 מנות.

הנאשם נשאל על כך ש"ניפח" את כמות המנות והשיב שהכל היה אמת. כשהיה במשטרה הוא הראה להם את הרשימות ונתנו לו ללכת אחרי 10 דקות.

הוא נשאל על הטענה שהפעיל "נוהל תורם" בבתי התמחוי - כשהגיע תורם הוא ביקש מסוּטלנה להזמין כמות גדולה של אנשים כדי להראות נפח פעילות גדול. הנאשם השיב שסוּטלנה עבדה בעמותה רק כמה שנים. הטענה לא נכונה, כי כשמחלקים אלפי מנות זה לא משנה עוד 100 או 200. בשנת 2012 כמות החלוקה ירדה. הנאשם טען שאמר לתורמים כשכמות המנות פחתה.

הנאשם נשאל על כתבה שהיתה על העמותה בג'רוזלם פוסט ביום 13.1.2012. הוא אמר שבגלל שהעמותה היתה מאוד גדולה, הגיעו לעשות עליהם כתבות. בכתבה ציין הנאשם שבשל ירידת התרומות, חלוקת המנות פחתה מ-14,000 מנות ל-9,000 ואז ל-5,000 (נ/14). הנאשם ציין שהוא תמיד היה כנה לגבי כמות המנות שחילק. כשהיו 5,000 הוא אמר שיש 5,000.

הנזקקים שקיבלו מזון היו ברמת זכאות א', שזה הכי גרוע. היו אנשים שפשוט רצו ארוחות חינם. כשאדם הגיע פעם ראשונה נתנו לו לאכול חינם, אך אמרו לו שאם הוא רוצה לחזור הוא צריך להביא אישורים מתאימים. באשקלון המשטרה תפסה את רשימת הנזקקים, עם האישורים. בירושלים וראשון לציון זה לא נתפס או לא נמסר להם. מי שהגיעו לאכול בעמותה היו קשישים, שורדי שואה, משפחות חד הוריות עם ילדים. הם נתנו מנות לאנשים פרטיים, למועדוניות, בתי ספר, לכל מי שהיה זקוק. הנאשם הסכים לתת להם מנות בחינם בתנאי שיבואו לקחת. הארגונים הגיעו ואספו את

המנות מהדלת האחורית של העמותה. בנוסף, היו אנשים שלקחו כמה מנות, עבור עצמם ועבור אחרים. הנאשם נשאל לגבי הטענה לפיה המטבחים בירושלים, אשקלון וראשון לציון לא יכולים יחד להכין 14,000 מנות והשיב שזה היה בדו"ח של קנדה ומדובר ב"לשון הרע". בכל המטבחים היה ציוד מקצועי שיכול היה לארגן 500 מנות בחצי שעה. היו שניים בכל מטבח, אז זה כבר היה 1,000 מנות. היו להם מחבתות גדולות, כמו בצבא. הרבה מהאוכל נקנה מוכן והיה צריך רק לחמם. המטבחים היו פתוחים שישה ימים בשבוע. הם פתחו גם ביום העצמאות ובט' באב. ביום הראשון של פסח היה סגור, אך הם פתחו בחול המועד פסח. בערב פסח ובימי שישי ניתנו לאנשים מנות כפולות, גם עבור שבת וחג.

הנאשם נשאל לגבי פרויקטים אחרים של העמותה ואמר שהיתה מרפאת שיניים, היה פרויקט של הכשרה מקצועית והיה כולל שהכשיר רבני קהילות ודיינים בבית דין. כשהנאשם היה באנגליה הוא פגש אדם בשם מייק גרוס שרצה לתרום כסף עבור חיילים. הם נתנו לחיילים ציוד (חוסמי עורקים, אפודים, ג'קטים, מעילים) (נ/16). נוסף על כך, היה להם פרויקט של תיקים עבור ילדים; סלי מזון לנזקקים; קמחא דפסחא; בתי ספר לבנים ולבנות; מתנות לחתן וכלה; תשלום חשבון חשמל לנזקקים; גני ילדים; פרויקט בר מצוה (ברושור ומכתב הנוגע לפרויקט הוגשו וסומנו נ/17 ו-נ/18); פרויקט של תווי שי לסופרמרקטים שניתן למשפחות. הם כל הזמן ניסו לחשוב מה הם יכולים לעשות לטובת אנשים.

באחת מפגישות הוועד הנאשם אמר שאחד התורמים טען שזה לא מכובד שהנזקקים צריכים לעמוד בתור. אלי דרשן אמר שיש לו פתרון, שיש פרויקט של ישיבת מיר שמסבסד מכירת עופות ובשר. הנאשם שמע על כך וידע שיש עמותות רבות שעושות את זה. הוא ביקש יותר אינפורמציה ודרשן אמר לו שהם יכולים לסבסד את המכירה כך שאנשים ישלמו פחות. הנאשם טען שאהב את הפרויקט הזה כי זה נתן לאנשים את כח הקנייה. בגלל שקנו בכמות גדולה הם קנו במחיר יותר זול ואת זה סבסדו ב-10% נוספים. הנאשם ביקש מדרשן שיבדוק את הפרטים עם ר"ח חבצלת. חבצלת אישר את הפרויקט והנאשם אמר שהוא מוכן לעשות את זה בשלושה תנאים: (1) שאף אחד מהעמותה לא יארגן את זה, אלא האנשים של מיר; (2) שהם לא יתעסקו בכסף מזומן, אלא בצ'קים; (3) שהצ'ק יהיה עבור העמותה. הנאשם ידע שהוא בעצם משמש בתור בנק, אך זה נתן לו כמה ימים שבהם יכול היה להשתמש בכסף. תנאי נוסף שהנאשם הציב הוא שהפרויקט יהיה רק בירושלים. לנאשם היה רב בשם עמרם הרוש שנהג לישון בביתו. לרב הרוש היו שני בנים. הנאשם אמר לרב שהוא רוצה שבניו יעשו פרויקט דומה לפרויקט הסבסוד, עבור ספרדים. מיר מכרו רק לאשכנזים. הנאשם אמר לילדים של הרב הרוש שהם צריכים ללכת לרו"ח חבצלת ולעו"ד גינסין, כדי לעשות את כל ההסכמים ולקבוע את אופן ניהול הדברים. הם אף פעם לא הסתירו את הפרויקט. זה היה בפליירים, בארגונים, בקירות. הרוש ומיר פרסמו את הפרויקט. הנאשם נתן להם שקיות עם לוגו של העמותה. ההתנהלות הכספית היתה שקופה. היו שני סטים של פנקסים - אחד של קבלה רגילה ואחד של תרומה, שמקנה הנחה במס הכנסה. הוא נתן למיר קבלה רגילה בתמורה לצ'קים שקיבלו מהם. הנאשם נשאל מהיכן הגיע הכסף לסבסוד והשיב שהיו תורמים שרצו את הפרויקט הזה ותרמו לשם כך. גובה הסבסוד היה בהתאם לגובה התרומות.

דו"ח ביקורת עומק של העמותה משנת 2005 הוגש וסומן נ/19. מכתב בעניין דו"ח הביקורת הוגש וסומן נ/20. בעמוד 13 לדו"ח צוין מפורשות שהעמותה עוסקת בסבסוד של מכירות בשר. הנאשם נשאל איך הם ידעו על כך והשיב שלקח להם שנתיים לסיים את הדוח. לפני שהם סיימו, הם פנו לנאשם ושאלו אותו על כך. הם הסבירו שמדובר במוצרי בשר שנמכרו לנזקקים במחיר מסובסד. מנגנון הסבסוד היה זהה לאורך כל השנים. הנאשם הופנה לעמוד 9 לדו"ח ונשאל היכן ניתן לראות את פעילות הסבסוד. הוא השיב שב"עלות הפעילות" רו"ח חבצלת כתב בתי תמחוי, תמיכות וקמחא דפסחא. ביקורת העומק לא אמרה על זה דבר. אם לרשם העמותות היתה בעיה עם אופן הדיווח, היה מעיר על כך.

מסמך באורים לדוחות הכספיים לשנה שהסתיימה ביום 31 בדצמבר 2010 הוגש וסומן נ/21. על המסמך מסומנת

כוכבית בכתב יד, המפנה להערה בתחתית המסמך שם נכתב: "בסעיף מזון נכללים הפרויקטים הבאים: בתי תמחוי, סלי מזון, קמחא דפיסחא, סבסוד, בר מצוות, עזרה לחילים". הנאשם אמר שהוא לא מזהה את כתב היד, אך זה נכתב לבקשתו. הוא לא הסתיר את הסבסוד מאנשים. אם היה צריך להראות את ההצהרה הכספית, רצה שהתורם ידע את כל התמונה. נאמר לנאשם שרו"ח חבצלת טען שהוא (הנאשם) אמר לו להסתיר את פעילות הסבסוד בתוך המאזן. הנאשם השיב שחבצלת אמר לו שזו הדרך לדווח על כך. חבצלת שאל אותו מהיכן מגיע הכסף לסבסוד והנאשם השיב לו שזה מגיע מתרומות, מחו"ל. חבצלת אמר לו שכיון שהמקור הוא תרומות מחו"ל, הצ'קים צריכים אף הם להיות הכנסה שהגיעה מחו"ל. הסחורה נקנתה ולכן היו צריכים להכניס את זה כהוצאות על החשבונות הללו. הנאשם אמר שחבצלת היה מאוד מקצועי ולכן הוא הקשיב לו.

נאמר לנאשם שעלתה טענה שהוא "ניפח" את המספרים כי רצה להראות שיש פעילות מאוד גדולה של העמותה, כדי לגרום לתורמים לתת עוד כסף. הוא השיב שהטענה שגויה מעיקרה. התורמים אהבו את הפרויקט, הם באו והתנדבו במטבח. היו הרבה תורמים שלא רצו לעזור לעמותות מצליחות. לכן, אם היו רואים שהוא מצליח, היו מעדיפים לעזור לעמותה שמצליחה פחות. הם צדקו, כי הנאשם קיבל תרומות בלי לבקש. יונתן בר השאיר צוואה של 10 מיליון דולר לעמותה והתכוון להגדיל את הסכום. מבחינת הנאשם, עדיף היה לו להציג נואשות מאשר מספרים גדולים. לכן, ניפוח הנתונים לא היה טוב עבורו.

אהרון בקשט, רו"ח של סת' פישר, הכין דו"ח שמאוד מחמיא לעמותה ומראה שהנצרכים הם המרוויחים היחידים מהפעילויות השונות (נ/24). אדם בשם סם סטן רצה לתרום כספים והתקשר לרו"ח בקשט כדי לבדוק אם יש הפרדה בין הכספים שהתקבלו לבין הכולל. הוא קיבל אישור ממקור עצמאי שההכנסות של הכולל נפרדות מההכנסות של העמותה.

הנאשם נשאל מה הקשר שלו לוועידת התביעות והשיב שהם שמעו שהוא נותן אוכל לניצולי שואה, ביקרו אצלו וראו את מרפאת השיניים. הם נתנו לו 40,000 דולר למרפאת השיניים. בנוסף, נתנו לו במהלך השנים סכום של כ-650,000 דולר. בכל שנה ועידת התביעות שלחה אנשים מחו"ל שיבואו לראות את הפעילות של העמותה. הנאשם טען שהוא היה "עמותת הדגל של ועד התביעות". ועידת התביעות בדקה אותם, ועבדה בשילוב עם משרד הרווחה. בשנה האחרונה שקיבל מהם תרומה, ועידת התביעות אמרה שהיא רוצה לתת לו התחייבות לשנתיים הבאות, אך שנה אחר כך הכל קרס. ההעברה של הכספים מוועידת התביעות היתה לעמותת הידידים של חזון ישעיה. ועידת התביעות הפסיקה לתרום להם כי קיבלה מידע מאדם בשם בלוי, שגם לו יש בית תמחוי. בלוי ראה שהנאשם מסבסד את המכירה בישיבת מיר. הוא (בלוי) פנה לוועידת התביעות, אמר להם שהנאשם מוכר את האוכל שמיועד לניצולים ולוקח את הכספים לכיסו. ועידת התביעות פנתה אל הנאשם וביקשה לראות קבלות עבור רכישת סחורה לעמותה. נתנו לו רשימה וביקשו תעודות משלוח. הנאשם ביקש מהמזכירה שלו שתוציא מהספקים תעודות משלוח עבור כל החשבונות. בתעודת המשלוח שהמזכירה ביקשה לא היתה כתובה הכתובת בשמואל הנביא 24. היו שם עוד דברים שונים מהמקור, למשל היעדר אישור וטרינרי. החתימות שם שונות וגם השעה לא זהה. בוועידת התביעות הניחו שהנאשם מסתיר את שמואל הנביא וציינו שיש חשד שהוא מכניס את הכסף המזומן לכיסו. לאחר שהם קיבלו את הדו"ח של ועידת התביעות הם ביקשו לדבר עם יגאל מולד, אך הוא לא הסכים. הנאשם אמר שהוא לא ביקש לשנות את הכתובת בתעודת המשלוח והוא אף פעם לא דיבר עם הספקים. לנאשם היה הסכם עם ישיבת מיר לפיו הם ימכרו רק לאשכנזים בירושלים ולא מחוץ לירושלים, כי הוא נתן לשוהם את הסבסוד למכירות במקומות מחוץ לירושלים. ישיבת מיר מכרו את הבשר גם מחוץ לירושלים והסתירו את המקומות כדי שהנאשם לא ידע. זה נודע לנאשם רק כשהוא נעצר. נאמר לנאשם שנטען שוועידת התביעות ביקשו חשבונית על קניית אוכל כתנאי לתרומה והוא מסר חשבוניות שקשורות לסבסוד. הנאשם השיב שאחד

מהתנאים בחוזה בינו לבין ועידת התביעות היה שהוא היה צריך לתת להם חשבוניות כפולות - על תרומה של 100 היה צריך להציג קבלות של 200. מהמשרד התקשרו למנהל החשבונות וביקשו חשבוניות בסכום של 400,000 ₪. מנהל החשבונות, במקום לקחת הרבה חשבוניות קטנות, הוציא כמה גדולות, חלקן של בית התמחוי וחלקן של הסבסוד. מנהל החשבונות העביר את החשבוניות לרו"ח חבצלת, והוא העביר אותן לוועידת התביעות. היו להם מספיק חשבוניות של בית התמחוי, אך משה כהן בחר חשבוניות אחרות.

הנאשם התבקש להתייחס לטענה שהוא מסר רשימות פיקטיביות של ניצולי שואה והשיב שזו טענה אבסורדית. כל שנה הם קיבלו שמות עם מספר תעודת זהות וכתובת. המליצו על העמותה לקבלת תמיכה, מה שאומר שהרשימות שהם העבירו היו תקינות (מסמכים של משרד הרווחה הוגשו וסומנו נ/25 ו-נ/26).

הנאשם נשאל מי זה אלי לנדסמן והשיב שהוא היה עובד של ישיבת מיר. התנאי שלו בפרויקט הסבסוד היה שאף אחד מעובדי העמותה לא יעבוד בפרויקט הסבסוד. הוא נשאל למה דיווח על לנדסמן כתורם והשיב שזו היתה טעות של המשרד שלו ואחריות שלו. הם היו צריכים לתת לרשם העמותות את שמות התורמים. פעם ביקשו תורמים שתרמו 5,000 דולר ופעם תורמים שתרמו 20,000 דולר. המשרד העביר את הדוחות במשך 15 שנה ופעם אחת עשה טעות ורשם את לנדסמן כתורם. אם לא היו מתייחסים לזה בכתב האיטום, הוא לא היה שם לב לכך.

הנאשם התבקש להתייחס לטענה שהוא הסתיר את פעילות הכולל. הוא השיב שזה היה מגוחך כי הכולל היה באותו בניין. כשיש אנשים שלומדים תורה הם עושים רעש. נוסף על כך, אמר הנאשם שרבים מהתורמים אהבו את הרעיון של הכולל. למשל אייב ארדינסט נהג לשבת בכולל יום שלם כל שנה לזכר אמו. הוא נשאל על כך שהאברכים אכלו בבית התמחוי והשיב שהיו נשים שעברו קורסי הכשרה מקצועית וגם הן אכלו בבית התמחוי. מבחינתו הכולל היה כמו הכשרה מקצועית האברכים קיבלו קצבה של 3,000 ₪ בחודש. לרובם היו הרבה ילדים. הם לא יכלו לעבוד. כל האברכים בכולל היו עניים, היו להם תעודות ממשרד הרווחה. הוא נשאל על כך שהם דאגו שעל החשבוניות של מכירות הבשר היה שמה של העמותה, כדי להראות שזה אוכל שנקנה לבית התמחוי ולא עבור פעילות הסבסוד. הוא השיב שהוא לא עשה את החשבוניות או את תעודות המשלוח, זה הגיע מהספקים. הוא אף פעם לא דיבר איתם ולא ידע איך הם נראים.

הנאשם נתן לבנק ערבות בלתי מוגבלת עבור העמותה, כך שאם יהיה חוב, זה חוב אישי שלו. הוא סיכן את משפחתו וילדיו לשם כך (נ/27). לפעמים העמותה נזקקה לכסף והוא הוציא את הכסף מהחשבון האישי שלו, סכומים של מאות ואלפי שקלים. נוסף על כך, הוא הלווה מיליונים לעמותה ולא תמיד לקח את הכסף חזרה, אלא השאיר את זה כתרומה (מסמכי החשבונות של הנאשם הוגשו וסומנו ת/128).

הנאשם נשאל על אלי דרשן והשיב שהוא ראה בו בן, בטח בו וסמך עליו. אלי דרשן הגזים בהרבה תחומים, שאחד מהם היה החופשות. בעולם הדתי יש שלוש תקופות של חופשות - פסח, סוכות ו"בין הזמנים", בין ט' באב לראש חודש אלול. אלי דרשן לקח חופש בכל שלושת התקופות הללו. הנאשם לא אמר כלום, על אף שכל שאר העובדים בעמותה עבדו. אחרי סוכות, כשדרשן לקח שבועיים או שלושה חופש, הוא אמר לנאשם שהוא מתכנן לטוס ללוס אנג'לס עם אשתו. הנאשם אמר לו שהוא רק חזר מחופשה ודרשן אמר שכבר קנה כרטיסים. דרשן אמר לנאשם שאם הוא לא יאשר לו לנסוע, הוא יתפטר. הנאשם השיב לו שאם הוא רוצה הוא יכול לעזוב. דרשן לקח את כל חפציו בקרטון והלך. למחרת הגיע דרשן למשרד ואמר לנאשם שהוא החליט לחזור. הנאשם אמר לו שהוא התפטר וזה נגמר. דרשן מאוד כעס, אמר לנאשם "אני אטפל בך" והלך. מאוחר יותר, הגיע דרשן למשרדו של הנאשם וביקש כסף או שהוא יגיד עליו דברים נוראיים. הנאשם אמר לו שהוא יכול להגיד מה שהוא רוצה. דרשן התחיל לצרוח ועזב. לאחר שהוא הלך, פנה הנאשם לרב של הכולל ושאל אותו מה לעשות. הרב אמר לו שהוא ישוחח עם דרשן. לאחר מכן, פנה אליו הרב ואמר לו שאם

לא ישלם לדרשן כסף, "הוא ילכלך עליך כמו שלא שמעת בחיים שלך אף פעם". הנאשם אמר שלא אכפת לו והרב השיב שעדיף להיות חכם ולא צודק. לאחר שהרב שוחח שוב עם דרשן, הוא כתב תנאים להסכם בכתב ידו וביקש ממנו לחתום. הנאשם אמר לרב שמדובר בסחיטה והרב ביקש ממנו לחתום (ת/151). הנאשם חשש מלשון הרע, כי הדברים יכולים לעבור מאחד לשני "זה יתפשט כמו אש ויהרוס את כל הארגון" (עמ' 3192 לפרוטוקול). הוא שילם לדרשן מהחשבון האישי שלו, במזומן. הוא נשאל למה לא העמותה שילמה והשיב שהוא לא רצה לקחת מהעמותה כסף שנועד להאכיל אנשים. כשהדו"ח של קנדה יצא החוצה, התרומות התמעטו ופסקו. הנאשם נכנס לפאניקה ולא ידע מה לעשות. הוא פנה לרב פינטו, אחרי שנים שלא היה בקשר איתו. כשהגיע לרב פינטו, הרב אמר לו שהוא לא משלם לדרשן יותר. הרב אמר לנאשם להגיע למשרד שלו באשדוד. היו שם שניים או שלושה שוטרים, אחד מהם היה בכיר במטרה שכבר פרש. הרב אמר לשוטרים שהנאשם נסחט, הראה לשוטרים את הכסף במזומן שהוא התכוון לשלם לדרשן ואמר לו שלא ישלם יותר. הרב מאיר פינטו, יד ימינו של הרב פינטו, לקח את הנאשם לחדר במלון בתל אביב, שם הם הגישו תלונה בפני שני שוטרים סמויים ואז הפסיק הנאשם לתת לדרשן כסף. אנשים ידעו על ההסכם בינו לבין דרשן כי זה היה הרבה כסף. כיוון שהוא שילם מהכסף שלו ולא מהכסף של העמותה, הוא לא אמר לחברי הוועד דבר על הסכם.

הנאשם נשאל לגבי הקשר שלו לחנניה ביטון והשיב שהוא היה אחד מעשרת האברכים בכולל של הרב פינטו. ביטון ליווה את הנאשם לאורך כל הדרך. הנאשם נתן לו את האחריות לניהול הכולל. כשהיה להם תקציב לאברכים חדשים, ביטון ראיין אותם ואז הם נבחנו על ידי הרב מגנוז ועל ידי הנאשם. ביטון הוא זה שהחזיר לאברכים תשובות שליליות. הכולל שלהם היה מאוד רציני היו רבים שרצו להתקבל. חנניה היה זה שפיקח על האברכים, אם איחרו, הוא הוריד להם מהתקציב. אם הם לא עברו את המבחן ברבנות, הוא הוציא אותם מהכולל. לכן האברכים לא אהבו את ביטון. הרב מגנוז היה ראש הכולל. הרב מגנוז לא אהב את ביטון כי הוא חשב שהוא רוצה לקחת לו את התפקיד. יום אחד הרב מגנוז הרצה בפני האברכים ואמר שלא אכפת לו מה הנאשם אומר, ביטון לא ייכנס לכולל יותר. הרב מגנוז דיבר הרבה זמן וחזר על כך. האברכים ירדו למטה כדי להילחם עבור הרב שלהם. הנאשם אמר לעובדים לנעול את הדלת כדי למנוע אלימות. הוא קרא לביטון ואמר לו שהוא לא יוכל להישאר בכולל כי הרב איים עליו. ביטון היה אחד האנשים השנואים כי הוא זה שאמר "לא" לאנשים. הנאשם הציע לביטון לעבור לכולל אחר ולקבל בדיוק את אותו שכר ואותם תנאים שהוא מקבל שם. בהתאם להסכם שנחתם ביניהם, ביטון קיבל 3,000 ₪ מהכולל ו-3,000 ₪ מהנאשם, אפילו שהוא כבר לא ניהל את הכולל. לפי ההסכם, אם ביטון יפסיק ללמוד התשלום ייפסק. הנאשם רצה להיות הוגן כלפי ביטון, כי הוא הרס את שמו הטוב לטובת העמותה. לכן, הוא לא רצה "לזרוק" אותו, בלי לאפשר לו ללמוד במקום אחר. מצד שני, הוא ניסה למנוע אלימות בתוך העמותה. אנשים ידעו על הכסף ששולם לביטון כאברך, אבל לא על הכסף שהנאשם שילם לו מכיסו. ביטון לא היה מעורב בענייני העמותה בכלל, רק בכולל. הסיבה שיש סעיף סודיות בהסכם היא כי הנאשם לא רצה שביטון יעביר מידע על הכולל ועל האופן שבו הם עובדים.

הנאשם התבקש להתייחס לכך שנטען שהוא שילם לדרשן ולביטון "דמי שתיקה" כדי שלא ידברו על אי סדרים שיש בעמותה. הוא השיב שזוהר לגבי "לשון הרע" מדרשן. לגבי ביטון, הוא הכיר רק את הכולל. הוא לא שילם "דמי שתיקה" כי לא היה לו ממה לפחד. היו פעמים רבות שהנאשם הגיע עם תורמים לכולל והוא לא רצה שביטון ייתן שמות של תורמים לעמותות אחרות.

הנאשם נשאל לגבי ספטמבר 2011 והשיב שהוא היה בברזיל וקיבל מייל משרה קראוס, מקנדה. שרה אמרה שיש להם דיווח של חוקר פרטי שטען שמה שהוא עושה זה לא מה שהוא מדווח. הנאשם ענה ואמר לה שהיא מוזמנת לבוא לבדוק מה שהיא רוצה. שרה לא הגיעה, אך הפיצה את הדו"ח והנאשם קיבל תגובות מאנגליה ואוסטרליה.

עם הזמן הנאשם החל לקבל פניות מהתורמים ששאלו מה קורה. הוא היה בפאניקה ולא ידע מה לעשות, לכן פנה לרב פינטו. שרה קראוס שלחה את הדו"ח "לכל העולם ולכל התורמים". כל מי שקיבל את הדו"ח פנה אל הנאשם וביקש את תגובתו. מורי בנק ושלדון ריץ' פנו לשרה ולסם ואמרו שיש להם אמון מלא בפעילות של הנאשם. הם הציעו להם לבוא כדי לראות את הפעילות, אך שרה וסם לא הגיעו (המייל הוגש וסומן נ/33).

ידידי העמותה באנגליה טענו שהדו"ח של הקנדים מגוחך וביקשו לשלוח משרד רו"ח שיבדוק את העמותה. הנאשם הסכים ואמר לידידים מאנגליה ולכולם שיבואו לבדוק. האנגלים שלחו את דילויט שערכו דוח, אך הדו"ח לא נמסר לו. דילויט לא הראו לו את הדו"ח ולא יצרו איתו קשר.

שלדון ריץ' וד"ר ובנק נלחצו כי הם חתמו על כל הניירות בעמותה. הם הגיעו לפגישה עם עו"ד ורצו להדיח אותו מתפקידו כיו"ר. נעשתה הצבעה דמוקרטית והוא זכה. לטענת הנאשם שלדון ובנק קיבלו מימון מהתורמים של העמותה, כי רצו להשתלט עליה, היות והעמותה היתה עשירה. היו לעמותה שמונה בניינים ששווים מיליארד ₪, בחשבונות הבנק היו מיליוני דולרים והיו לנאשם ירושות של אנשים.

הנאשם נשאל על כך שסרב לשתף פעולה עם בדיקות שנעשו, והשיב שהוא היה מוכן למסור לשלדון את הדוחות של העמותה בתנאי שהמידע יישאר אצלו. כשדילויט הגיעו היתה להם גישה חופשית לכל הפעילויות של העמותה. הוא נשאל למה לא היה מוכן להעביר את החומרים לגורמים שלישיים והשיב שהיו הרבה קנאים שרצו להרוס את העמותה. העמותה זה כמו עסק וניסו להשיג מהם מידע. דילויט לא פנו אליו וביקשו ממנו חומרים. הם גם לא נתנו לו עותק מהדוח.

בדצמבר 2011, כשהתורמים כבר לא בטחו בו, הנאשם פנה לרב פינטו. הוא ניסה להתקרב אל הרב כדי לגייס תורמים חדשים לעמותה. הוא נשאל על כך שהעביר 1.2 מיליון דולר לרב פינטו והשיב שלא היה לו קשר להעברה הזו. אחיו של הרב פינטו התקשר לאחיו של הנאשם בניו יורק וביקש הלוואה. אחיו שאל אותו מה הוא חושב, והנאשם אמר לו שהרב פינטו עוזר לו בגיוס כספים. לרב פינטו יש תורמים מאוד גדולים. הנאשם אמר לאחיו שהוא ערב לכך שהרב פינטו יחזיר את הכסף. מנחם פינטו נסע לניו יורק והם חתמו על הסכם הלוואה. אחיו של הנאשם העביר לפינטו 1.2 מיליון. ההעברה לא היתה על שמו של הנאשם והוא לא חתם על הצ'ק. באחד המשרדים של העמותה היתה כספת גדולה ובה היו צ'קים ריקים חתומים על ידי התורמים של ידידי העמותה בישראל. כשהם היו צריכים, השתמשו בהם. הנאשם טען שהוא לא חתם על צ'קים שלהם ולא ביצע שום העברה. הוא נשאל על כך שנטען שהוא היה יו"ר העמותה של ידידי ארצות הברית והשיב שהוא לא היה בשליטה. אם זה היה נכון, הוא יכול היה להתקשר לבנק ולבקש לבצע העברה לרב פינטו, ולא היה זקוק לצ'קים חתומים של ידידי העמותה.

הנאשם נשאל איך ידע שזו היתה הלוואה לרב פינטו והשיב שהרב העביר לעמותה בירושלים 100,000 דולר כהחזר על ההלוואה (נ/34). הנאשם ציין שאם הפעילות של העמותה לא היתה מפסיקה, הרב פינטו כבר היה מחזיר את כל החוב שלו. אם לא היו נותנים את הכסף כהלוואה לרב פינטו, היו מעבירים את זה לעמותה בירושלים. במקום לשלוח את החזר ההלוואה לעמותת הידידים באמריקה, שלחו את זה ישירות לירושלים.

שהתורם היה מעוניין לשלוח את הצ'ק שלו למשרד במדינה בה הוא חי. הסיבה השנייה היא שאותו משרד היה צריך להוציא לו קבלה ומכתב תודה. הם היו צריכים לנהל משא ומתן עם הרשויות של אותן מדינות, כדי שייזכו אותם בזיכוי מס תואמים. לכן, הצ'קים של התורמים היו צריכים להיכנס לחשבונות בנק באותן המדינות. לנאשם לא היה קשר לעמותות הידידים השונות. בכל המדינות הוועד היה של אנשים עשירים מאוד. הם רצו שיהיה להם משרד יפה. בחלק

מהמקומות הם הביאו מגייסי כספים מקצועיים.

בארצות הברית, הנאשם לא רצה להקים משרד ולשלם לעובד, לכן ביקש מאחיו שיפתח עמותת ידידים, כמו בכל ארץ אחרת. אחיו פתח את העמותה בבית הכנסת שלו. הנאשם ביקש מאחיו לאסוף את הצ'קים של התרומות ולהפקיד אותם בחשבון הבנק. בעמותה בירושלים היה להם ספר קבלות של פטור ממס אמריקאי והם הוציאו את הקבלה ושלחו אותה לתורם. הכסף שהצטבר בחשבון בארצות הברית הועבר לחשבון בארץ, כמו כל שאר עמותות הידידים. הנאשם נעזר באחיו רק לשם הפקדת הצ'קים בבנק. לאחיו בארצות הברית היו בית ספר ובית כנסת, שהנאשם עזר להם (מסמכי התאגדות של עמותת ידידי חזון ישעיה בארצות הברית הוגשו וסומנו נ/38-42).

הנאשם אמר שהיה לו במשרד העתק של מסמכי ההתאגדות של כל אחת מעמותות הידידים ברחבי העולם. הוא נשאל על כך שהיה מורשה חתימה בעמותת הידידים בארצות הברית והשיב שיכול להיות, היו כמה שביקשו ממנו להיות מורשה חתימה. כנחקר במשטרה הראו לו מסמך שהוא חתום עליו, יחד עם אחותו ובנו. היה לו ספק לגבי המסמך הזה כי הוא לא זכר שאי פעם הלך עם אחותו ובנו יחד כדי להירשם כמורשי חתימה. הוא לא ביצע את ההעברה לרב פינטו ולא היתה לו נגיעה לכך.

הוצגה לנאשם רשימת ספחים של צ'קים (נ/42, נ/42א). הנאשם אמר שברשימה יש פירוט של כל הפעולות שביצע עם הצ'קים. הוא שילם לדרשן ולחנניה מכיסו הפרטי, אז היה ממיר דולרים בשקלים כדי לשלם להם. במסמך ניתן לראות את הסכומים, את מספרי הצ'קים ואת המאזן שהיה לו בחשבון בארצות הברית. המסמך שהוא חתם עם דרשן נמצא אצלו בבית, בחדר השינה שלו, כיוון שהוא שילם לדרשן מכספו הפרטי. אם הכסף היה יוצא מהעמותה, המסמך היה נמצא בעמותה.

הנאשם התבקש להתייחס לטענה בסעיף 18 לכתב האישום לפיה הוא נתן לאברכים לאכול בבית התמחוי והם לקחו אוכל הביתה. הנאשם השיב שהכולל שלהם לא היה כולל רגיל. זה היה כולל שנועד להכשיר את האברכים להתקבל כדיינים, רבני ערים ורבני שכונות. הם עברו בחינות מטעם הרבנות והיו צריכים לעמוד בקריטריונים של קבלה למשרות. לכן, לטענתו, זה היה ממש כמו הכשרה מקצועית. זה דומה לאנשים שאכלו בבית התמחוי בזמן שקיבלו קורסים של הכשרה מקצועית. כל אותם אנשים היו נזקקים. היו להם מסמכים שהעידו על כך שהם אנשים שזקוקים לתמיכה. באשקלון המשטרה העבירה לעורך הדין שלו את רשימת הנזקקים, עם המסמכים שלהם. בירושלים ובראשון לציון הוא לא קיבל את המסמכים. להערכתו בירושלים היו להם כ-60,000 מסמכים, שבכל אחד מהם מצוין נזקק. הנאשם ציין שהוא לא אישר לעובדי העמותה לאכול מהאוכל של בית התמחוי. הוא רצה לוודא שרק הנזקקים אוכלים. במהלך 15 שנה גם הוא מעולם לא אכל שם, על אף שהיה במשרד כל היום.

הנאשם נשאל על הצהרה כוזבת שנתן לתורמים בעניין התקורה של העמותה, הוא אמר להם שהתקורה היא בין 3% ל-4.5%, אך בפועל היא היתה בין 15% ל-20%. הנאשם השיב שהיו אנשים רבים שעשו ביקורת לעמותה ואמרו שהתקורה שלו היא 1.5%. הוא אמר לתורמים שיש לו בין 2% ל-3%. התקורה היתה נמוכה ביחס להאכלת הנזקקים. הוא לא לקח משכורת, מרבית הנסיעות שלו לחו"ל שולמו על ידו, לא היו לו מכוניות. הוצאות התקורה היו נמוכות כי היו אלפי מתנדבים במטבח במהלך השנים. זה מה שדרבן את התורמים לתרום, הם התנדבו לעבוד במטבח וראו את הנזקקים בעצמם. היה להם טבח, מנקה ומשגיח. כל השאר היו מתנדבים. הוצאות התקורה על בית התמחוי היו 1.5%. יש לו הוכחה של רשם העמותות שזו היתה התקורה.

הנאשם נשאל למה החשבונות של הסבסוד יצאו מהעמותה והוצגו כאוכל של בית התמחוי. הוא השיב שעבור הצ'ק של

ההחזר של 90% מהסכום הם הוציאו קבלה שעליה כתוב "שותפות כפויה", המילים שחבצלת ביקש לכתוב. כל הקבלות נמסרו לחבצלת. היות שלא היה רשום שם של אדם, ברור היה שזה קשור לסבסוד.

הנאשם נשאל לגבי גבריאל אייזיק והשיב שכשהרב פינטו לקח תחת חסותו את העמותה בשנת 2011, הוא מינה שלושה אנשים משלו שיהיו בוועד המנהל של העמותה. יוסי זגה שהיה המנהל הכלכלי של הרב פינטו שמע את השמועות על העמותה. הוא הציע לקחת רו"ח שיעשה ביקורת אובייקטיבית על העמותה, כדי להרגיע את השמועות. רו"ח אייזיק עבד בעבר אצל רשם העמותות. הוא היה זה שביצע את הביקורת על העמותה מטעם רשם העמותות. יוסי זגה שילם עבור הביקורת. רו"ח איזק שלח מכתב בעניין הביקורת לנאשם. הנאשם פנה למאיר פינטו ושאל למה זה הגיע אליו. בעקבות השיחה, המכתב נשלח ליוסי זגה. הנאשם אמר שהוא לא רצה שייחשבו שהוא זה ששכר את שירותיו של אייזיק, כדי שהביקורת תהיה אובייקטיבית. רו"ח אייזיק סיים את הדוח, אך סירב לשחרר את הדו"ח עד שיקבל תשלום. היות שיוסי זגה לא שילם, התשלום יצא מהעמותה.

הנאשם נשאל לגבי הסעיפים בכתב האישום המתייחסים לשיבוש הליכי משפט ולכך שהוא עזב את הארץ כדי לשבש את החקירה. הוא השיב שזה מגוחך כי הוא לא ברח. הוא לא ידע שיש חקירת משטרה. הוא שמע שיש חוקרים פרטיים, אך לא ידע שהמשטרה מעורבת. לקראת הסוף, הוא שמע מהרב פינטו שמתנהלת חקירה. הוא אף פעם לא שמע מהמשטרה ולא זומן. הוא חזר כשהבין שהמשטרה נמצאת בתמונה כי לא היה לו מה להסתיר. הוא לא זכר לומר מתי הרב פינטו אמר לו על החקירה. הוא יצא מהארץ כי "כל העסק קרס". התורמים הפחיתו את התרומות והוא היה צריך לגייס תורמים חדשים. הוא נסע עם הרב פינטו לכל מקום שהרב נסע אליו כדי לגייס תורמים.

הוא נשאל על כך שביקש שייגשו לשמואל הנביא כדי לבדוק שאין שם ממצאים אשר עשויים לסייע לחקירת המשטרה. הוא השיב שביקש מסימנטוב שגר בסמוך שייגש לשם ויתאר לו מה קורה. דוד סימנטוב היה עובד מסור של העמותה.

הנאשם נשאל על כך שהרב פינטו והוא העבירו סכום של 150,000 ₪ לדוד סימנטוב כדי שלא ישתף פעולה עם המשטרה. הנאשם השיב שבחלק השני של שנת 2011 הרב פינטו לקח אחריות על העמותה. סימנטוב ועובדים אחרים היו נוסעים לאשדוד כדי לעדכן את הרב פינטו במה שקורה בעמותה. הרב פינטו נהג לשאול אותם אם הכל בסדר. דוד סימנטוב אמר לרב פינטו שלאשתו ולו יש 11 ילדים והם מתגוררים בדירה של 60 מ"ר. היתה להם הזדמנות לקנות את הדירה הסמוכה, לשבור את הקיר המחבר בין הדירות ולהפוך את דירתם לדירה של 120 מ"ר. הרב פינטו שאל את סימנטוב כמה כסף הוא צריך וסימנטוב אמר שהוא זקוק ל-300 אלף ₪. הנאשם היה באותה עת בניו יורק עם הרב. הרב פינטו אמר לו שהוא רוצה להעביר לסימנטוב סכום של 40,000 דולר וביקש ממנו ליצור קשר עם רו"ח שלו בניו יורק, שיעביר לסימנטוב את הכסף. הנאשם שלח מייל לסטיבן, רואה החשבון וביקש ממנו להעביר את הסכום. היתה אמורה להיות העברה נוספת, עד סכום של 300,000 ₪, אך הנאשם לא ידע אם היא הועברה.

הנאשם חזר לארץ שלושה או ארבעה ימים לפני פסח. ביום השני של פסח, היום הראשון של חול המועד, הגיעה המשטרה לביתו. הנאשם תיאר את פעילות השוטרים בחיפוש בביתו ולאחר מכן.

הנאשם נשאל למה שמר על זכות השתיקה במהלך חקירותיו. הוא השיב שהוא דובר עברית אך "העברית שלו מהחומש". הוא לא מכיר מילים מודרניות או ביטויים. עוד כשהשוטרים היו בביתו, הוא ביקש שידברו אליו באנגלית והוא יענה. הוא ידע שגם דיוויד נודלמן וגם איתי מילברג דוברים אנגלית, אז ביקש שידברו איתו אנגלית. היא ביקש לדבר עם עו"ד וסורב, ביקש לדבר עם הרב וסורב, ביקש לדבר עם רופא וסורב. רק לאחר שלושה ימים כשהיו בבית החולים נתנו לו חמש דקות לשוחח עם עו"ד. במהלך החקירות הוא שאל את השוטרים אם אספו את כל המסמכים מהעמותה. הוא

ידע שאם המסמכים נמצאים אז המידע קיים. עו"ד שלו אמר לו שהוא לא חייב לדבר בחקירה וזכותו לבקש שיחקרו אותו באנגלית. כשפנו אליו באנגלית הוא נתן להם את כל המידע שהם ביקשו לדעת.

הוא נשאל על כך שדיבר באנגלית, מסר גרסה ואז שמר שוב על זכות השתיקה. הוא השיב שהפסיק לבטוח במשטרה כשראה שהם לא מראים לו אף אחד מהמסמכים שהיו. השוטרים לא נתנו לו את המסמכים ואיימו עליו.

עדות הנאשם - בחקירה הנגדית

הנאשם נשאל על כך שהשליטה שלו בעמותה היתה מוחלטת והשיב שהוא ניסה לדעת כמה שיותר ורצה שהכל יהיה מושלם. הוא נשאל על כך שעובדי העמותה העידו שסגנון הניהול שלו היה ריכוזי והשיב שכל העובדים שהופיעו בבית המשפט פוטרו ולא הגיע אף אחד שעדיין עובד שם. הוא היה מעורב בהרבה מאוד דברים בעמותה, אך היכולת שלו היתה מוגבלת כי הוא נסע לגייס תרומות. נאמר לו שהעובדים היו צריכים אישור ממנו לכל דבר משמעותי שקרה בעמותה והוא השיב שלא. היו 17 פרויקטים בעמותה ולא היה לו זמן לדעת כל פרט קטן.

נאמר לו שמבדיקת הימים שהוא היה בחו"ל במהלך השנה, עולה כי הגיע לכשלושה חודשים סך הכל, לא שבעה חודשים כמו שהוא טען. הוא השיב שהוא יצא לנסיעה וכשחזר מיד תכנן את הנסיעה הבאה.

הנאשם נשאל לגבי חברי העמותה. לגבי מתתיהו משעלי, הוא אמר שמדובר בבני זוג שהיו חברים של אמו. הם היו זוג חשוך ילדים. הנאשם ראה שהם אנשים ישרים והציע להם להיות חברי וועד. הוא היה זקוק לאנשים שיש להם זמן להשקיע בוועד כי שלדון ריץ' היה מאוד עסוק. שלדון השתתף בפגישות טלפונית וחתם על כל המסמכים. הביאו לו אותם עם שליח שיחתום.

לגבי מר משעלי, הנאשם נשאל על כך שכשהחוקרים הגיעו לביתו, הם גילו שמדובר בקשיש מבוגר מאוד. כשהציגו לו מסמכים שהוא חתם עליהם, הוא השיב שהנאשם ביקש ממנו לחתום אז הוא חתם, הוא לא יודע על מה מדובר. הנאשם אמר לו לא לקרוא ומעולם לא היה לו תפקיד בעמותה. לגבי ההצבעה בדצמבר 2011, משעלי סיפר שביקשו ממנו לבוא להצביע, והנאשם אמר לו מתי להרים את היד. הוא כלל לא ידע על מה הוא מצביע. הנאשם התייחס לדברים ואמר שהוא לא ידע שמר משעלי לא שומע. הוא ראה מצוין. עמירם בוגט הוא זה שהזמין את המשתתפים לפגישה. גברת משעלי חולה ודעתה משובשת. אם הוא היה רוצה להביא אנשים רק לשם הרמת ידיים, היה מביא אותה. משעלי וכל האחרים היו נבונים ומסורים למקום. כולם היו כשירים מבחינה גופנית. הנאשם הופנה לת/147, פרוטוקול אסיפה מיום 22.12.2011. הנאשם טען שבאותה הצבעה הוא "ניצח". מי שחתם על הפרוטוקול זה הוא, מאיר פינטו ומר משעלי. הנאשם אמר שהם היו כשירים לחתום וזה היה כבוד עבורם.

הנאשם נשאל לגבי התפקיד של מימון אביטן בעמותה והשיב שהוא חושב שהוא היה המבקר. הוא נשאל מה היה התפקיד של ועדת הביקורת והשיב שהוא לא יודע. אם עו"ד אמר לו שהוא צריך מבקר, אז הוא הביא מבקר. כנראה שזו היתה הנחייה של רשם העמותות. הוא לא מינה את חברי ועדת הביקורת, אלא הועד מינה. הוא נשאל מי היו חברי ועדת הביקורת בשנת 2000 ואמר שהוא לא זוכר. נאמר לו שאלו היו מורי בנק ומימון אביטן. הוא הופנה לכך שבשנת 2004 היו רק שני חברי ועד - הוא ושלדון ריץ' ובמהלך השנים היו רק הוא ושלדון. הוא השיב שאם יש אנשים טובים, לא מחליפים אותם, אך ההצבעה היתה דמוקרטית. הוא אמר שהיו מקרים שהרוב היה נגדו והוא הפסיד. הוא התבקש לתת דוגמה ואמר שבשנת 2011 שלדון ריץ' ומורי בנק רצו להחליף אותו, אך הוא נבחר שוב.

נאמר לו כי מימון אביטן מבוגר מאוד, יליד 1932, משותק בחצי גופו ועיוור כמעט לחלוטין. אביטן אמר שהוא מכיר את הנאשם מבית הכנסת, שהוא לא ידע שהוא רשום כחבר ביקורת של העמותה או שהוא חתום על דוחות הביקורת שמוגשים כל שנה לרשם העמותות. הנאשם השיב שאביטן היה מצוין לתפקיד של ניהול כספים כי היתה לו חנות בהר נוף, הוא קנה ומכר סחורה. נאמר לנאשם כי אביטן אמר שהגיע להצביע ב-2011 ולא היה לו מושג עבור מה הצביע, שהנאשם אמר לו להצביע כשהוא מצביע. הנאשם השיב שזה לא נכון, באותו לילה ניסו להכפיש אותו. הם היו בעלי דעת והבינו הכל. מנסים ליצור תמונה של אנשים חסרי אונים. הוא ממנה אנשים מבוגרים כי יש להם ניסיון ודעת.

הנאשם נשאל לגבי ג'ולס טראמפ, שתרם לעמותה משנת 2003 עד 2006 בערך. נאמר לו שטראמפ ציין בעדותו שבשלב גיוס התרומות השיחה ביניהם היה על האכלת נזקקים מבוגרים. הנאשם אמר שהוא דיבר עם טראמפ על האכלת נזקקים באופן כללי, לאו דווקא מבוגרים. הוא נשאל על כך שטראמפ העיד שבשנת 2003 הנאשם אמר לו שחולקו 10,000 מנות ביום. הוא השיב שאין לו את הנתונים, אך ההיגיון אומר שהוא לא קפץ בכמות כזו בשלוש שנים. לא היתה לו סיבה לתת מספר שגוי לתורם. הוא נשאל למה שטראמפ יאמר את זה והשיב שהוא התייחס לנתונים בשנת 2010. הוא הופנה לכך שטראמפ הפסיק לתרום לעמותה ב-2007 והשיב שההיגיון אומר שהוא לא הפסיק לתרום. הוא זכר שטראמפ ביקר בעמותה אחרי 2007.

בשנה אחת ג'ולס טראמפ תרם לו 10,000 דולר כל חודש ובנוסף נתן לו מיליון דולר עבור הבניין. הוא נשאל על כך שטראמפ אמר שהציע לו לזרז את התור של הממתינים לבית התמחוי, אך הנאשם לא הקשיב ולכן בשלב מסוים טראמפ החל לחשוך שהתור מלאכותי. נאמר לו שזה מתחבר לעדות של סוולטנה ושל תמיר ישראלי שאמרו שהיו מעכבים אנשים בתור עד שהתורם יגיע. הוא נשאל אם היה "נוהל תורם" בעמותה והשיב שלא היה דבר כזה כי לא היה צורך. כשמחלקים אלפי מנות, זה לא משנה אם היו עוד 100 או 200. אם הוא היה מוציא רק 100 מנות, אז אם יש 200 זה הבדל. כמו כן, העדויות הן של אנשים שפוטרו מהעמותה. נוסף על כך, הוא כבר אמר שזה בלתי אפשרי להתקשר לכל כך הרבה אנשים. זה אומר לשבת שעות ליד הטלפון כדי להספיק את כולם. היתה רק פעם אחת שהוא ביקש להזמין אנשים, כאלו שהגיעו לבית התמחוי ממילא.

הנאשם נשאל אם ג'ולס טראמפ ידע על פרויקט הסבסוד והשיב שהוא לא הסתיר את זה ודיבר על כל דבר. הוא נשאל על כך שטראמפ אמר שהוא לא ידע והשיב שטראמפ איש מבוגר, הוא לא זכר כי כל תשומת ליבו היתה בבית התמחוי. כולם ידעו על סעיף התמיכות בתקציב. נאמר לו שזה לא היה תחת תמיכות, אלא תחת "השתתפות בקפואים". כמו כן, נאמר לו שטראמפ התנגד נחרצות לפרויקט הסבסוד ואמר שאם היה יודע לא היה תורם. הוא השיב שהוא לא השתמש בכסף של טראמפ לסבסוד כי היו לו חשבונות נפרדים. הוא התבקש לתת שם של תורם שרצה לתת כסף עבור פרויקט הסבסוד והשיב שהוא לא זוכר שמות, הכל היה רשום בתיקים שלו. היה בית כנסת בלוס אנג'לס שרצה לתרום לשם כך. נאמר לו שבגלל שידע שטראמפ מתנגד לפרויקט הסבסוד הוא לא אמר לו על זה דבר, הוא השיב שזה לא נכון.

הוא נשאל על רמת הכשרות ועל כך שטראמפ אמר שהנאשם אמר לו שהוא קונה עוף עם כשרות גבוהה ולכן הוא יותר יקר, על אף שאין צורך בכשרות כל כך גבוהה. הנאשם אמר שהוא לא זוכר את השיחה, אך כיוון שהיה לו כח קנייה, הוא קנה בשר במחיר הכי נמוך שאפשר להגיע אליו. הוא נשאל על כך שהטבחים במטבחים מסרו שמות של ספקים אחרים מספקי הבשר והשיב שהטבחים לא הבינו ברכישות, הם רק בישלו.

הוא נשאל על כך שטראמפ ביקש שרו"ח שלו ובתו ישתתפו בישיבות ההנהלה וכשהנאשם סירב טראמפ סיים את הקשר עם העמותה וגם המליץ לאחרים במיאמי שלא יתרמו. הנאשם השיב שהפדרציה היהודית של מיאמי תרמה לו מיליונים. הוא לא יכל להגיד לטראמפ לא לגבי ישיבות הוועד כי היה צריך לקבל את אישור חברי הוועדה האחרים. נאמר לו שהוא

לא רצה לנהוג בשקיפות כלפי טראמפ, כדי לא לחשוף את פרויקט הסבסוד או את המספרים האמתיים של המנות. הנאשם השיב שזה לא נכון, הוא הזמין את טראמפ לבדוק את כל הרישומים וטראמפ שלח את רואה החשבון שלו. הנאשם טען שטראמפ הפסיק לתרום לו כסף כי הוא היה מקורב יותר ליונתן בר והם היו מסוכסכים ביניהם.

הוא נשאל על כך שכל התורמים הגדולים ידעו על בית התמחוי, מרפאת השיניים וההכשרה המקצועית, אך הוא לא סיפר לכולם על הכולל ועל סבסוד הבשר. הוא השיב שזה לא נכון. מי שרצה לדעת יותר על הבניין כשהגיע יכול היה לשאול אותו. הנאשם טען שכל התורמים ידעו על סבסוד הבשר. הוא נשאל למה פרויקט סבסוד הבשר שההיקפים שלו היו גדולים, לא הופיע בפלייר של העמותה. הוא השיב שגם הכסף שתרם לחיילים לא הופיע בפלייר. הוא לא זה שעשה את הפליירים הללו (הפלייר הוגש וסומן ת/257).

הנאשם הופנה לעדויות של האחראים על המטבחים (ת/115-ת/117), ביחס לכמות המנות שחולקו. הוא אמר שהם התייחסו לתקופה בה התרומות פחתו.

הנאשם הופנה לפרוטוקול ישיבת ועד העמותה מיום 25.9.2011, שם נכתב כי במהלך הרבעון הקרוב צפויה להיות ירידה ניכרת בהכנסות העמותה מתרומות. הירידה עלולה לגרום לקושי בתזרים המזומנים, אך בשל גודל העמותה, אין בכוחה של ירידה זו לצמצם באופן דרסטי את המשך פעילות העמותה בעתיד. נאמר לנאשם שעד דצמבר 2011 לא היתה ירידה במספרי המנות. הוא השיב שבדרך כלל חילק 14,000 מנות ביום. הוא טען שהעביר למשטרה רשימות של מוסדות אליהם נשלחו מנות. כאשר החלו השמועות על העמותה, כמות התרומות פחתה. בנובמבר הם הגיעו ל-8,000 מנות בכל יום, בהתאם לדו"ח של דילויט. בתקופה של המסמך, השמועות לגבי בעיות בעמותה היו רק בקנדה. אחוז התרומות מקנדה היה קטן יחסית ולכן הם חשבו שהנזק לא יהיה גדול. הקנדים החלו להפיץ את הסיפור ופנו ישירות לתורמים, אז התרומות הלכו ופחתו.

ב"כ המאשימה ציינה כי מצאה כחלק מת/164 את הרשימה אליה מתייחס הנאשם, בה יש רשימה של 13,070 מנות. היא טענה כי הרשימה מטעה היות שיש בה כפילות של המנות. יש התייחסות לסך כל המנות שיוצאות מהמטבח, לצד רשימה מפורטת של המוסדות אליהם נשלחות מנות, שכבר נכללות בסך הכל. זו הרשימה שהעמותה שלחה לרו"ח אייזק. הנאשם השיב שהרשימה מתייחסת לתאריכים שרו"ח אייזק ביקש. הוא טען שאין כפילות במספרים. בהתאם למה שטען הנאשם, בירושלים, בין השנים 2009-2010 חולקו כ-6,000 מנות. הוא נשאל למה הטבח שלו לא אמר שהיתה ירידה והשיב שהוא ענה לגבי אותה תקופה. הוא הופנה להודעתו של דוד סויסה שאמר שבירושלים מחולקות כ-2,000 מנות כל יום, כשדוד סויסה פירט את החלוקה לפי חדר אוכל והמוסדות השונים. הנאשם השיב שבחקירתו במשטרה דוד סויסה רצה לפרט יותר לגבי מקומות חלוקת המנות, אך השוטר עצר אותו ולא נתן לו להמשיך לדבר.

הנאשם נשאל לגבי רשימת חלוקת המנות שהגיש (נ/12) ואם מכתבי התודה יוצרו עבור בקשה לרו"ח אייזק. הוא השיב שהיות שלא היו לו התיקים שלו מהמשרד, אנשים פנו לגורמים שקיבלו מהם מנות מזון וביקשו שישלחו מכתבי תודה. הוא טען שהיו לו במשרד אלפי מכתבים כאלה. הוא נשאל, אם היו להם אלפי מכתבי תודה, למה מכתבי התודה שהועברו לרו"ח אייזק נחתמו כולם בסוף נובמבר. הוא השיב שהם כנראה העדיפו להעביר מכתבים עדכניים. הוא נשאל על כך שהמספרים שעלו ממכתבי התודה לא דומים כלל למספרים שדוד סויסה הציג והשיב שדוד סויסה נתן את המספרים לאחר שהכמות ירדה. את הרשימה הם הכינו ב-2008 או 2009.

היתה הפרדה תקציבית בין הכולל לבין שאר הפרויקטים. הנאשם אמר שרו"ח של סת' פישר העיד ואמר שהכספים של הכולל לא התערבבו עם הכספים האחרים. הוא נשאל אם היתה הפרדה תקציבית גם לפרויקט הסבסוד והשיב שכן. הוא

הוציא להם קבלות. נאמר לו שהכל הלך לאותו חשבון והוא השיב שהיו חשבונות בנק שונים. הנאשם אמר שמר בקשט בדק את הכספים וגילה שהם לא מעורבבים זה עם זה. הוא נשאל אם בקשט ידע על פרויקט הסבסוד והשיב שכן. נאמר לו שמר בקשט העיד ואמר שהוא לא ידע על הסבסוד.

הנאשם נשאל לגבי ועידת התביעות. הוא אמר שהועידה היתה תורמת ככל התורמים האחרים. הנאשם הופנה למסמכים לפיהם שנה אחר שנה ועידת התביעות העבירה לעמותה 650,000 דולר. הוא אמר שזה לא הגיוני כי רק בסוף הם נתנו לו את הסכום הזה. ועידת התביעות תרמה כסף עבור טיפולי השיניים, אך עיקר הכסף היה עבור ארוחות חמות לניצולי שואה. הוא נשאל על כך שהם העבירו לוועידת התביעות קבלות ממכירות סבסוד המזון והשיב שעל כל סכום שקיבל, היה צריך לתת כפול קבלות. היות ונתנו להם תקציב של 500,000 ₪, הם היו צריכים להציג קבלות של מיליון. הם פנו למשה כהן והוא הוציא כמה קבלות על סכומים גדולים במקום יותר קבלות על סכומים קטנים.

הוצגו לו התצהירים שלו (ת/88, ת/89). נאמר לו כי לטענת סבטלנה, הרשימה שהועברה לבדיקה היתה רשימה שקרית של 4,014 שמות. הרשימה לא התעדכנה ולא נעשתה בדיקה אם הם באמת מגיעים לבית התמחוי. הוא השיב שחבל שאין לו את הרשימות, כמו באשקלון, שם קיים אישור שמשרד הרווחה בדק כל שם ברשימה. הוא לא בדק את השמות ברשימה, העובדת שלו היתה אמורה לבדוק. ועידת התביעות העבירה את הכספים על סמך אישור רשימת הניצולים של משרד הרווחה (נ/26). הרשימה שהם העבירו לוועידת התביעות היתה של מי שהגיעו לאכול ארוחות חמות בבית התמחוי.

הנאשם הופנה לת/89 שם הצהיר בפני ירון מרקוס במכתב מיום 4.2.2009 שישנם 11,000 נזקקים שאוכלים בבית התמחוי, מתוכם 4,000 ניצולי שואה. זאת כשבדצמבר 2008 הוא שלח טבלה שהופיעו בה שמות של 3,566 ניצולים. הנאשם אמר שהסכום של 4,000 היה רק הערכה. הוא לא כתב את המכתב, רק חתם עליו.

הוא הופנה למכתב שם נשאל לגבי חלוקת מנות לניצולי שואה בירושלים וענה שיש חלוקה בשלוש נקודות, ללא התייחסות לכמות המנות המחולקת בכל מקום. הוא השיב שהמשרד שלו ענה על מה שחשב לנכון. נתנו לו לחתום והוא חתם. היו 60 מרכזי חלוקה, הוא לא יכל לזכור כל אחד מהם. הוא הופנה לכך שמנהלת הדיור במלון דיפלומט אמרה לירון מרקוס שהדיירים מקבלים מהעמותה סלי מזון בלבד, פעם בחודש. הוא השיב שהוא לא מאמין למה שירון מרקוס אמר כי הוא האשים אותו בשקר. הוא הופנה לת/98, מכתב שיצא מהעמותה שמפרט את מספרי הארוחות החמות המחולקות לניצולי שואה. בהתאם למכתב, הם חילקו במלון דיפלומט 500 מנות חמות.

הוא הופנה לכך שבמכתב אחד הצהירו שחילקו 2,701 ארוחות חמות לניצולי שואה בירושלים ושבע אח"כ נכתב שהם מחלקים 1,660 מנות חמות לניצולים. או שהוא נותן תשובות עמומות בלי מספרים, או שהמספרים משתנים מפעם לפעם. הוא השיב שהמשרד שלו לא מציא מספרים, הם ענו תשובות אמיתיות. אין לו את כל הנתונים לפניו.

הנאשם הופנה למכתב מיום 30.12 (ת/99) שם הוא נשאל על ידי ירון מרקוס לגבי נקודות חלוקת המזון וכמות האנשים שמגיעים לכל נקודה ולסרטון תדמית של העמותה שם נאמר שהם מחלקים 400,000 ארוחות חמות ב-60 מרכזים. הוא נשאל אם כוונתו היתה שיש 60 מבנים בהם מחלקים מזון (לא משנה אם המבנה שייך לעמותה או לא) והשיב שאף אחד לא חשב שיש לעמותה 60 מבנים. הוא הופנה לכך שבמכתבים שנשלחו על ידי העמותה, בלוגו שלהם היתה רשימה ארוכה של מרכזי חלוקה. הוא השיב שאם זה כתוב על המסמך, אז היתה שם נקודת חלוקה.

הנאשם נשאל אם הוא זה שאישר את מסמכי הלוגו של העמותה והשיב שהוא לא היה מעורב בזה.

פרוטוקול ישיבת ועד העמותה מיום 20.11.2005 הוגש וסומן ת/259. בפרוטוקול נכתב שהעמותה מכינה כ-12,000 מנות בירושלים, אשקלון וראשון לציון, המחולקות 365 ימים בשנה. כמו כן, מחולקים כ-15,000 סלי מזון בערבי חגים.

הנאשם הופנה למסמך שכתב ינקו ליבר בנוגע לביקור בנקודות חלוקה של העמותה, כדי לבדוק כדי לראות אם יש שם חלוקת מזון לניצולים (ת/101). הוא השיב שהרשימה שהוגשה לא התיימרה להיות חלוקה לניצולי שואה בכל המקומות.

הוא הופנה לכך שהיו לו הזדמנויות להסביר לגבי הפרויקט, אך הוא לא עשה זאת. הבדיקה של ועידת התביעות לקחה חצי שנה. בעמותה קיבלו טיוטה של הדו"ח אך לקח להם חצי שנה להשיב. הנאשם אמר שהם רצו להיפגש עם יגאל מולד אך הוא לא הסכים להיפגש איתם. הוא הופנה לכך שהוא התבקש להגיש תגובה בכתב, אך התשובות שלו לא התייחסו למכירות סבסוד הבשר והטענות שהעלה היו לא ענייניות (ת/103). נאמר לו שרו"ח מטעם ועדת התביעות אמר שהוא היה עוין לבדיקה שלהם. הוא השיב שהוא לא אהב לשמוע שהוא מכניס כסף לכיסו ושהמקומות שבהם הוא מחלק אוכל בעייתיים. הוא נשאל למה לא העלה בפני ועידת התביעות את ההסבר שנתן בבית המשפט לכך שמנהל החשבונות צירף בטעות קבלות של סבסוד הבשר והשיב שיכול להיות שזה נטען בכתב, הוא לא יודע כי אין לו את המסמכים. הוא הופנה לכך שירון מרקוס אמר שאם היו יודעים על פרויקט הסבסוד הם לא היו תומכים בעמותה. היות והוא ידע את זה, הוא לא יכל לפעול בשקיפות מול ועידת התביעות. הוא השיב שהם אמרו שאם רוב הקניות היו מסובסדות, הם לא היו תומכים בעמותה, אבל זה לא היה הרוב. בנוסף, כל העסק שלו מול ועידת התביעות היה רק סביב ניצולי השואה.

הוצג לנאשם דו"ח ביקורת עומק מטעם החשב הכללי באוצר מיום 18.3.2009 (ת/223). נאמר לו כי בדו"ח פרויקט הסבסוד לא מוזכר בשום צורה. בדו"ח כתוב כי לא קיימת הצגה נאותה בדבר הוצאות העמותה בנוגע לבית תמחוי, חלוקת סלי מזון וקמחא דפסחא המוצגים בדו"ח פעילויות העמותה. במסמך צוין כי פעילות העמותה מתרכזת בשני תחומים - עזרה לנזקקים והפעלת מוסדות חינוך. הנאשם נשאל כיצד פעילות הסבסוד לא מוזכרת בדוח. הוא השיב שתחת חלוקת מזון יש את כל מה שקשור למזון, ובין היתר סבסוד המזון. נוסף על כך, אמר הנאשם כי למיטב זכרונו הבעיה העיקרית היתה שאין הפרדה בין הכסף שהתקבל מהמשלה וכל השאר. בהצהרה הכלכלית שלהם הם הצהירו על מזון, תמיכות וקמחא דפסחא. תמיכות זו המילה שרשם העמותות ביקש מהם להשתמש בה עבור פרויקט הסבסוד. הוא נשאל לגבי השימוש ב"השתתפות בקפואים" והשיב שרו"ח חבצלת אמר להם להוציא קבלה עבור כל דבר שאינו פטור ממס לפי ס' 46. הוא בטוח שהדברים נעשו בצורה תקינה, אחרת לא היו מקבלים אישור על ניהול תקין לשנים 2009-2011.

הנאשם נשאל על כך שבעקבות הדו"ח החליט להפסיק לבקש תמיכה ממשרד הרווחה, על אף שהתמיכה השנתית שלהם היתה בסכום של כ-2 מיליון ₪. הוא השיב שהם לקחו ממשרד הרווחה כל מה שיכלו. התמיכה בהם ירדה והמצב נהיה קשה. הנאשם תיאר שהיתה לו פגישה עם שר הרווחה שכעס עליו על כך שהוא מספר בכל העולם שיש עניים בישראל. הוא מאוד נפגע מהשיחה ובעקבותיה החליט שלא לבקש יותר כסף ממשרד הרווחה.

הנאשם נשאל לגבי שיחתו עם סת' פישר משנת 2005, כשפישר טען שהוא אמר לו שיש 23 נקודות חלוקה ברחבי הארץ, בהן מחלקים בין 10,000 ל-14,000 ארוחות ביום. הנאשם השיב שהיו 60 נקודות חלוקה, לא 23. במהלך השנים חלוקת המנות גדלה והגיעה ל-14,000 ולפעמים גם ל-15,000. פישר לא ממש זוכר כי יש לו עסקים לנהל. פישר ומשפחתו הגיעו לעמותה כמה פעמים והגדילו את סכומי התרומות. הוא נשאל על כך שפישר שלח את רו"ח בקשט לבדוק את העמותה והשיב שבקשט הגיע והכין דו"ח נהדר (ת/79). בקשט הראה שהם מקפידים על הפרדה של הכספים ושהחשבונות נוהלו בסטנדרט הגבוה ביותר ולכן סת' פישר תרם יותר כסף. פישר הוטעה על ידי המשטרה,

נאמר לו שהנאשם חילק 5,000 ארוחות ביום, במקום 14,000.

הנאשם נשאל על שיחתו הטלפונית עם פישר (ת/84א). הוא השיב שפישר שאל אותו מה קורה והוא ענה שכיוון שהם לקחו עו"ד וחוקרים פרטיים נגדו, זה כבר לא בידי פישר. הם הכריזו עליו כאשם. הנאשם אמר שטוב שהיה לו את רו"ח בקשט ואת הדו"ח של דילויט שספרו 8,000 ארוחות. הוא נשאל על כך שפישר טען שלא ידע על פרויקט הסבסוד והשיב שהוא לא ידע לגבי הפרויקטים האחרים בכלל, הוא היה מעוניין רק בפרויקט הארוחות החמות. הוא נשאל על כך שפישר אמר שהוא לא רצה לעודד בחורי ישיבה ושאם היה יודע שהעמותה תומכת בבחורי ישיבה הוא לא היה תורם. הוא השיב שהעמדה הזו מפתיעה אותו מפני שרו"ח בקשט כתב בדו"ח שלו על הכולל ופישר בכל זאת המשיך לתרום לו. בתקופה שבקשט הכין את הדוח, הכולל עדיין לא היה עמותה נפרדת. הוא הופנה לכך שהכולל לא הוזכר בדו"ח של בקשט והשיב שפישר התעניין בעמותה בגלל מטרה מסוימת ולכן הדוחות התייחסו למה שעניין אותו. בקשט דיבר על הכולל אחר כך, ופישר המשיך לתת לו כסף. הוא נשאל על כך שבדו"ח של בקשט היתה התייחסות לארבעה תחומים - בתי תמחוי, מרפאת שיניים, הכשרה מקצועית וגני הילדים, לכן לא ניתן לומר שהוא התמקד רק באוכל. הנאשם השיב שיכול להיות שבגלל שרואים את ההכשרה המקצועית והמרפאה בבניין של העמותה, הוא הזכיר אותם בדוח. מה שעניין את פישר זה רק הארוחות החמות. הוא נשאל על כך שרו"ח בקשט ביקש לראות קבלות של רכישת המזון והראו לו קבלות של עוף ברכה ונטו מלינדה, ספקים הקשורים לסבסוד הבשר. הוא השיב שהוא לא יודע כי הוא לא עסק בקניית המזון. בקשט ביקש קבלות וזה מה שנתנו לו. הוא אמר שהעמותה שיתפה איתו פעולה באופן מלא. נאמר לו שאם הקבלות של הסבסוד הוצגו כקבלות של בית התמחוי, זה רחוק משיתוף פעולה מלא.

בקשט בדו"ח שלו ציין שהוא ישב כמה שעות עם הנאשם, בהן הנאשם סיפר לו על העמותה באופן מפורט. הנאשם נשאל למה בהזדמנות זו לא סיפר לבקשט על פרויקט הסבסוד. הוא השיב שלתורמים לא היה זמן לשבת איתו, אבל לרו"ח הם הראו הכל. נאמר לו שבקשט אמר בעדותו שאם היה יודע על פרויקט הסבסוד, זה היה משפיע על הדו"ח שלו. הנאשם השיב שהיה לו תקציב לכל פרויקט. היו לו חשבונות רבים ובקשט אישר שהוא לא השתמש בכסף של פישר עבור הכולל.

הנאשם הופנה למכתב של רו"ח גבריאל אייזיק אל עו"ד בוגט עם הצעת מחיר לביצוע בדיקה בעמותה לבקשתם (ת/164א). הוא נשאל למה הם רצו להראות שהדו"ח לא קשור לעמותה והשיב שהבדיקה הזו לא היתה קשורה לעמותה, זגה ביקש אותה כיוון שהרב פינטו השתלט על העמותה והוא רצה להראות שהכל בעמותה היה "כשר". הוא הופנה לכך שהמכתב היה בתחילת דצמבר 2011, כשהאנשים של הרב פינטו צורפו לעמותה ביום 22.12.2011 והוא זה שניהל את העמותה עד ינואר 2012. הוא נשאל אם הזמין את הדו"ח כדי להראות לעמותות הידידים וחברי הוועד שהכל בעמותה תקין והשיב שבדצמבר של אותה שנה יידי העמותה כבר לא היו קיימים, הכל נגמר. אף אחד לא רצה לדבר איתו, הם חשבו שהוא גנב. הוא נשאל למה היו צריכים את הדו"ח מרו"ח אייזיק והשיב שצריך לשאול את זגה. הוא נשאל למה החשבונית של רו"ח אייזיק נשלחה לעמותה והשיב שזגה הזמין את הדו"ח. הוא הופנה לכך שרו"ח אייזיק ביקש כל מיני מסמכים מהעמותה, כשהמכתבים שנשלחו אליו לא היו חתומים. הוא השיב שהוא לא היה מסוגל לכתוב מכתבים כאלה, צריך לשאול את מאיר פינטו. כשהוא הוציא מכתבים מטעמו הוא חתם עליהם. הוא היה עסוק בגיוס תרומות, לכן צריך לשאול את מאיר פינטו. הוא נשאל איך מאיר פינטו היה בקיא בפרטים בצורה כזו אחרי תקופה כל כך קצרה והשיב שהיה צוות שלם במשרד והוא ישב עם כל אחד מהם.

העד הופנה למסמך מיום 21.12.2011 בנוגע לתמיכות של העמותה בנזקקים שונים. המסמך מפרט ארבעה נתמכים שונים. בשורה הראשונה של המסמך (מסמך 12 בתוך ת/164) הופיע עמרם הרוש, שקיבל 15,000 ₪ לצורך

השתתפות במימון טיפולים רפואיים. נאמר לנאשם שהרוש נפטר בשנת 2009, בעוד שהדיווח על המענק שהוא קיבל היה בשנת 2010. הנאשם השיב שהרוש היה עני מרוד. כשאדם נפטר הם לא הפסיקו לתמוך בו, אלא תמכו בו גם לאחר מותו. כמו כן, השיב הנאשם שהבדיקה של רו"ח אייזיק היתה על השנים 2009-2010.

הוא הופנה לכך שבדו"ח של רו"ח אייזיק לא היתה התייחסות למכירות הבשר בסבסוד. הוא השיב שהם נתנו לו את הספרים והוא ראה הכל. הוא ראה שבמאזן היו תמיכות וראה את הקבלות שלא לפי סעיף 46. אפשר לראות שמדובר בסובסידיות כי לא היו תרומות שהסתיימו ב-18 אגורות. מזה הוא היה אמור להבין שמדובר בחשבונית ולא בקבלה על תרומה. אייזיק ידע הכל, לא היתה דרך שבה הם יכלו להסתיר את זה. הם נתנו לאייזיק "כרטיס פתוח". היתה לו גם גישה לרו"ח חבצלת.

הנאשם הופנה לרשימת המסמכים שהתבקשה על ידי דילויט והשיב שהרשימה נשלחה למשרדו, אך ציין שהמסמך לא חתום. כמו כן, הוא ציין שהרשימה לא מופנית לחזון ישעיה, לכן הוא לא יודע אם זו הרשימה המדויקת שהם שלחו. הוא קיבל מדילויט דרישה לגבי המזון, רופא השיניים וההכשרה המקצועית. הם רצו להגיע ולראות את העבודה שהוא מבצע ולא ביקשו שום דבר אחר. הם אף פעם לא ביקשו ממנו את הניירת החשבונית. לאחר שדילויט הגיעו לצפות בעבודת העמותה הם נעלמו וגם לא שלחו לו עותק של הדוח. הוא שיתף איתם פעולה באופן מלא, המשרד שלו היה פתוח בפניהם. הוא הופנה לעדותו של אסטבן בורשטיין שאמר שהנאשם אמר להם שאין לו אפשרות להעביר את מסמכי הנהלת החשבונות כי המשטרה לקחה אותם ולכן הם החליטו להפסיק את הבדיקה. הוא השיב ששיתף פעולה עם דילויט באופן מלא. הוא נשאל למה שיקר לגבי המשטרה והשיב שהוא לא אמר את זה, אף פעם לא ביקשו ממנו את הספרים.

הנאשם הופנה לכך שדילויט ספרו 7,579 מנות, כשעובדי העמותה אמרו להם שלא היה שינוי משמעותי בכמות המנות בחודשים האחרונים. הוא השיב שבעקבות הסיפור עם קנדה, התרומות ירדו בבת אחת והיו 7,600 ארוחות. הוא הופנה לכך שהרשימה שאליה הפנו בנ/11 היא מטעה כיוון שהמספרים בה כפולים. המספרים שעלו מהספירה של דילויט דומים לנתונים של בית התמחוי ברשימה שלו. הנאשם השיב שהרשימה של 14,000 מנות היא מ-2009 ו-2010. הבדיקה של דילויט היתה בנובמבר, כשהתרומות כבר החלו לרדת. המכתבים מעידים על כך, משנת 2009 ו-2010.

הנאשם נשאל למה לא סיפר לדילויט על מכירות הבשר בסבסוד והשיב שהם היו מעוניינים בבית התמחוי בלבד.

הנאשם נשאל לגבי בקשתם של שרה קראוס וסם איפרגן מקנדה לקבל נתונים בסיסיים כמו מוקדי חלוקה, כתובות של מחסנים וכו'. הוא השיב שפנה אליהם, אמר להם שהדו"ח שלהם שקרי והזמין אותם לבוא לראות את הדברים, אך הם לא באו. הוא נשאל למה לא העביר להם את הנתונים במקום להזמין אותם לבוא והשיב שכל מה שהיה שולח לא היה כמו מראה עיניים. נאמר לו שהוא ניסה להסתיר את הנתונים כדי שהמרמה לא תתגלה והשיב שאם זה היה נכון, הוא לא היה מזמין אותם לבוא. הוא נשאל על כך שבשל חוסר שיתוף הפעולה שלו, החלו השמועות לרוץ והחשדות התגברו. הוא השיב שזה לא נכון. ידידי העמותה באנגליה ביקשו מהקנדים להמתין אך הם לא הקשיבו.

הוא לא יכול היה לשלוח עשרות אלפי ניירות עם פרטי הנזקקים. הוא פחד שיגלו איך הוא מנהל את העמותה. לגבי המשאיות, הוא לא סיפק מזון, אלא העמותות הגיעו לקחת את המזון בעצמן. הוא נשאל על כך ששיקר גם לשלדון ומורי לגבי כך שהמסמכים הועברו למשטרה והשיב שיש תיעוד שהוא ועו"ד בוגט רצו למסור את הספרים לשלדון ריץ', אך ביקשו שיתחייבו שהם לא מעבירים אותם לאף אחד. הוא נשאל אם כולם שיקרו כשאמרו שהוא אמר להם שהמסמכים הועברו למשטרה והשיב שבסרטון רואים שהם רוצים למסור את הספרים.

הנאשם נשאל באיזו תקופה לטענתו חולקו 14 או 15 אלף מנות. הוא השיב שבסביבות 2010, 2011 לפני שכל הצרות התחילו. הוא נשאל מה היתה העלות של מנה בבית התמחוי והשיב שהוא לא זוכר. היו תקופות שהם קיבלו תרומות של מוצרי מזון בחינם. בסופו של דבר אמר שמחיר מנה נע בין 4 ₪ ל-7 ₪.

ב"כ המאשימה הראתה כי לפי חישוב של 5 ₪ למנה ו-14,000 מנות ביום, תקציב העמותה אמור להיות 25 מיליון ₪ בשנה. בשנים 2007-2010 השורה המתייחסת למזון בתקציב כללה גם את מכירות סבסוד הבשר. אם מורידים מהסכומים את עלויות סבסוד הבשר, הסכום נשאר נמוך מאוד, מה שמראה שלא ייתכן שסופקה כמות כזו של מנות, גם אם עלות מנה היתה 5 ₪.

הוא הופנה לכך שבשנת 2007 הוצאות המזון היו 27 מיליון ₪. הוא אמר שהכמויות ב-2007 לא היו כמו הכמויות ב-2010. ב-2007 הם לא חילקו 14,000 מנות וכוח הרכישה שלהם לא היה בהתאם. כמו כן, הוא אמר שלא ניתן לדעת מה מחיר המנה.

ב"כ המאשימה הפנתה לדו"ח של גיל סולטן, רו"ח מטעם המפרק הזמני, שאמר שבשנת 2010, מתוך כ-20 מיליון ₪ קניית מזון, כ-15 מיליון היו לטובת מכירות הבשר (ת/198). לכן, אם נותרו 5 מיליון לטובת בית התמחוי, המספרים לא מסתדרים עם 14,000 מנות. הנאשם השיב שהיו ספקים שעשו טעות בחישובים. כמו כן, הסכומים שנטען שהם סכומי הסבסוד אינם נכונים. הוא נשאל אם יש לו דו"ח אחר שמראה את המספרים הנכונים והשיב שבמשרד היו לו קלסרים רבים.

הנאשם טען שהוא עשה בדיוק מה שחבצלת ביקש ממנו לעשות. נאמר לו שחבצלת טען שלא היה לו אינטרס לשנות את הדוחות הכספיים באופן שהנאשם ביקש ממנו לשנות אותם. הוא השיב שחבצלת חשב שהוא עושה את הדבר הנכון וכשגילה שזה שגוי, "זרק" את זה על הנאשם. לחבצלת לא היה אינטרס, הוא פשוט חשב שזה הדבר הנכון לעשות. הוא נשאל למה שחבצלת ירצה לשנות את סיווג ההכנסות ממכירות הבשר מהשורה של הכנסות בארץ להכנסות בחו"ל והשיב שהיות שמקור הכספים לסבסוד הגיע מתרומות בחו"ל, צריך לסווג את זה כתרומות מחו"ל. הנאשם נשאל למה לא העביר פשוט לאותן עמותות (מוסדי עולם למשל) את הסכום של הסבסוד. הוא השיב שאסור לתת כסף מעמותה לעמותה, הוא היה מאבד את הזכות לפטור לפי סעיף 46. נוסף על כך, כוח הקנייה של העמותה הפחית את המחירים ולכן יכלו לרכוש יותר בזול. הוא העדיף לתת לאברך את האפשרות לקנות בזול מאשר לתת לו כסף.

הנאשם נשאל על הקשר ארוך השנים שהיה לו עם הרב פינטו והשיב שזה היה קשר של שנתיים בלבד. העמותה הוקמה כעמותה של שובה ישראל ורק לאחר מכן הפכה לחזון ישעיה. במהלך השנים הוא היה עסוק עם העמותה ולכן לא היה בקשר עם הרב. בסוף שנת 2011 כשהוא ראה שהדברים יוצאים משליטה הוא פנה לעזרת הרב פינטו. הרב שלח שלושה מאנשיו שיצטרפו לעמותה, אך הנאשם נשאר בראש העמותה. הוא רצה להישאר כי זה היה פרויקט חייו, אך בפועל מי שניהלו את העמותה היו האנשים של הרב פינטו. הוא המשיך להיות בראשות העמותה עד שהוא נעצר. הוא נשאל על כך שדאג להזיז את חברי העמותה המקוריים לטובת אנשי הרב פינטו והשיב שזו לא היתה הצעה שלו אלא הצעה של עו"ד בוגט שהיה רשם העמותות בעבר. הוא לא ידע שזימנו פגישה כדי לנסות ולהזיז אותו החוצה. הוא נשאל אם זה היה מקרי שבאותה תקופה פחות או יותר הועבר הכסף מעמותת הידידים בארה"ב אל חשבון הבנק של אשתו של הרב פינטו. הוא השיב שאחיו של הרב פינטו הוא זה שפנה לגבי ההלוואה. הם השתלטו על העמותה ובדקו איזה כספים נמצאים בחוץ לארץ. הסיבה שאחיו של הרב פינטו ביקש את ההלוואה באותה תקופה זה כי הוא השתלט על העמותה ולכן הרשה לעצמו.

הוא נשאל על כך שאחיו ניהל את עמותת הידידים בארצות הברית והשיב שהוא רק ביקש ממנו להפקיד כספים. המשרד שלהם הוציאו את כל הקבלות. הוא הופנה לחקירתו, שם נשאל למה החזיק מסמכים של עמותת הידידים בביתו והשיב שבמשרדי הידידים האחרים בעולם הם העבירו את הניירת לרו"ח שלהם. הוא לא רצה להטריד את אחיו עם הבקשה לעבוד מול רו"ח. היו דברים ספציפיים שהוא עשה, אך אחיו ניהל את שאר הדברים, ביניהם קבלת תרומות, קבלות ומכתבי תודה. היה מישהו במשרד שלו (של הנאשם) שטיפל בזה. הוא הופנה לחקירתו במשטרה ממאי 2013 (ת/49), לאחר שהוצג לו מסמך העברת כספים של אחת ההעברות שנעשו לרב פינטו, שם אמר שהוא זה שמטפל בניירת של עמותת הידידים בארצות הברית. הוא השיב שהמשטרה ניסתה לגרום לכך שיראה שהוא העביר לרב סכום של 93,000 מביתו. הסיבה שהיו לו את פרטי חשבון הבנק, זה למקרה שמישהו מהתורמים של הרב פינטו ירצה לתרום לו, אז יוכל לתת להם הוראות. לא היה לו תפקיד רשמי באף אחת מעמותות הידידים.

הוא נשאל על כך שהרב פינטו אמר שהוא פנה אליו לגבי העברת הכספים, כשבמקביל אחיו פנה לאחיו של הנאשם. הוא השיב שאם היתה לו שליטה על הכספים, הם לא היו צריכים לפנות לאחיו, הוא היה עושה את זה בעצמו. הוא נשאל למה הרב פינטו קרא לו "וינקר" בעדותו והשיב שזה בגלל שהרב ידע שהעמותה עברה לידי המפקד, ויכול להיות שיבקשו ממנו להחזיר את הסכום שקיבל. הוא הופנה לכך שהרב פינטו אמר בעדותו שהנאשם ביקש עזרה ואמר שהוא רוצה לתת כסף, לכן הרב חיבר בין הדברים. הוא השיב שהוא ביקש עזרה, ואילו הכסף עבר על ידי אחיו. הוא לא זה שהעביר את הכסף, לא היתה לו הרשאה לעשות זאת. נאמר לו שהוא מאשים את הרב פינטו בהאשמה קשה והוא השיב שהרב אדם גדול, אפילו שישב שנה בכלא. הוא הופנה לכך שהרב פינטו בעדותו התייחס לכך שהוא היה וינקר, משמע שזו לא היתה הלוואה אלא מתנה, כשכוונתו בעצם היתה שהנאשם ביקש עזרה והציע תשלום תמורתה. הרב פינטו אף אמר שהנאשם ביקש שהוא יחזיר 100,000 דולר, כדי שזה יראה כמו הלוואה. הנאשם השיב שזו היתה הלוואה. אם הרב לא היה נעצר, הוא היה מחזיר את כל הסכום. אם הוא היה חושב שהרב לא יחזיר את הכסף, היה אומר לאחיו להיזהר. הוא הופנה לכך שהרב אמר שהנאשם היה בקשר מול אשתו של הרב לגבי הכסף, ושאשתו היתה צריכה להזכיר לו להעביר אותו. הוא השיב שהוא היה בין האנשים הבודדים שהיו בקשר עם הרב. הוא נשאל על כך שהרב פינטו אמר שחלק מהסכום היה עבור תשלום לעו"ד סטמבולידיס בעניינו של הנאשם. הוא השיב שהוא לא מכיר את עו"ד שהרב ציין. כמו כן, במשך 15 שנה הוא לא לקח כסף מהעמותה, הוא לא ייקח סכום של 500,000 כדי לשלם עבור החשבונות שלו. הרב פינטו אמר את זה כדי לכסות את עצמו. הנאשם נשאל על כך שפתח חשבונות עבור הרב בארצות הברית והשיב שעשה טעות כשעשה זאת כי דירוג האשראי שלו היה גבוה והחשבון של הרב הרס לו את המוניטין.

לגבי העברת הכספים לדוד סימנטוב, נאמר לנאשם שהרב העיד שהוא אמר לסימנטוב ללכת למשטרה, אך לא לומר כלום, וכשיתבהר הכל הוא יגיד לו מה לומר. הנאשם אמר שלא היה דבר כזה.

לגבי אלי דרשן, הוא הופנה לכך שהשוטרים אמרו לו שזה נשמע כמו סכסוך אזרחי, שאם הוא רוצה הוא יוכל להגיש תלונה במשטרה בגין סחיטה. הוא השיב שהם היו במשרדו של הרב, היו שם 2 או 3 אנשי משטרה והיה לו (לנאשם) כסף שפדה מהצ'יינג'. הוא אמר לשוטרים שסוחטים אותו והם רשמו את הפרטים. הוא לא ידע אם זו היתה הגשת תלונה.

הנאשם הופנה להאזנות הסתר. הוא נשאל על שיחה שלו עם דוד סימנטוב, שם ביקש מסימנטוב את פרטי חשבון הבנק שלו וסימנטוב הופתע. הוא נשאל למה ביקש מסימנטוב את פרטי חשבון הבנק והשיב שלאחר שהרב פינטו השתלט על העמותה הוא התעניין במצב העובדים ורצה לסייע לסימנטוב להרחיב את דירתו. נאמר לו שבשונה מטענתו, לפיה לא

היה לכך קשר לזה שסימנטוב שתק בחקירה, הרב פינטו טען שהיה קשר ישיר. הוא השיב שלא היה להם מה להסתיר, הם לא עשו שום דבר רע. הוא הופנה לשיחה נוספת, עם אשתו של הרב, שם אמר לה שהוא רצה שדוד סימנטוב ודוד סוסיס יגיעו אל הרב כדי שיחזק אותם. כאשר מחברים את הדברים הללו עם הדברים של הרב פינטו, ברור שהכוונה לשיבוש הליכי חקירה. הנאשם אמר שכשהעמותה נהרסה, אלו היו זמנים קשים לכולם והם היו זקוקים לחיזוק. הוא נשאל על כך שהיה מעורב בהעברת הכספים לסימנטוב והשיב שבאותה תקופה הוא היה בנוי יורק וניהל שם גם דברים עבור עמותת שובה ישראל. במייל אפשר לראות שהבקשה היא בעקבות הנחייה של הרב.

הנאשם הופנה לת/10, שיחה בינו לבין הרב, שם הרב סיפר לו שחקרו אנשים על העמותה. הנאשם השיב שהוא ידע שיש חוקרים פרטיים. בשלב ההוא לא הבין שזו חקירת משטרה. הוא נשאל אם פקפק בדבריו של הרב ואמר שהרב אמר הרבה דברים להרבה אנשים. אם היה יודע שהמשטרה חוקרת הוא היה חוזר מיד.

הוא הופנה לשיחה נוספת שלו עם הרב, שם אמר שאשתו רוצה לחזור לארץ והרב אמר לו "להוריד אותה מזה", בגלל דברים שהם לא יכולים להרחיב בטלפון. בהמשך השיחה הם סיכמו שהנאשם יעביר 10,000 דולר לעו"ד בוגט, כדי שלא יגיד את הדבר הרע. הנאשם השיב שבשלב הזה הרב ניהל את העמותה ואמר לנאשם מה לעשות עם הכספים. הרב אמר לו להעביר כסף לעו"ד בוגט וזה מה שהוא עשה. הכסף היה עבור עבודתו של בוגט סביב ישיבת הוועד של העמותה. נאמר לנאשם שהרב לא ניהל את העמותה, אלא ניהל את מה שהנאשם רצה שהוא ינהל - הזזת חברי וועד העמותה ממקומם. לכן, לטענת המאשימה, הוא שילם לרב מכספי העמותה עבור שני דברים - מידע על החקירה המשטרתית והזזת חברי הוועד. הוא הופנה לשיחות שלו עם הרב, בהן דיברו על הפעלת לחצים. הרב פינטו עזר לו בעניין הזה, שלשמו הוא שכר את שירותיו. הנאשם השיב שהרב לא מנהל עניינים, לא משאיר עקבות ולא קשור לדברים באופן ישיר. הם לא רצו "לזרוק" אנשים החוצה. המטרה היתה להכניס אנשים חדשים פנימה, שהרב היה מעוניין להכניס אותם. הרב היה מעוניין בהצלת העמותה והצלת הבניינים, ששווים 8 מיליארד דולר. הוא נשאל למה להזיז את שלדון ומורי בנק מהעמותה, מה זה נתן, והשיב שההצבעה היתה דמוקרטית. נאמר לו שזה היה בעצם כדי להציל אותה, שיישאר בעמותה, ולא כדי להציל את העמותה. הוא השיב שאנשי הוועד ידעו שהוא היחיד שיכול לנהל את העמותה במשבר הזה.

הוא הופנה לשיחה של מאיר פינטו עם דוד סימנטוב לגבי חלוקת המזון במרכזים, שם סימנטוב אמר שהמנות יוצאות בכל שלושת המרכזים והנאשם מפקח על זה מרחוק. הוא נשאל על כך שהם אמרו שהכל מתפקד, על אף שהוא אמר שכמות המנות פחתה בחצי. הוא השיב שהם המשיכו לנהל את המיזמים, על אף שהכמויות ירדו. הוא הופנה לשיחה עם מאיר פינטו מיום 1.3.2012, שם אמר לו שהפעילות של העמותה ירדה מ-10,000 מנות ל-7,000. הוא נשאל למה לא אמר לפינטו שהכמות ירדה מ-14,000 והשיב שזה היה אחרי שהכמות ירדה.

הנאשם נשאל על שיחותיו עם הרב פינטו, שכבר הבין שמתנהלת חקירה והשיב שכשהבין שהמשטרה חוקרת הוא הגיע לארץ כי רצה להבין מה הבעיה. נאמר לו שהוא הגיע רק לאחר שקיבל אישור מהרב פינטו, על אף שביקש כמה פעמים ונאמר לו שעדיף שלא יגיע. הוא השיב שהגיע כדי "לנקות את האוויר".

הנאשם נשאל על כך ששתק בחקירה, והשיב ששתק מאחר שלא חקרו אותו באנגלית, על אף ששני החוקרים דיברו אנגלית. נאמר לו שבמשך 15 שנה הוא ניהל עמותה שכל העובדים שלה דוברי עברית ושבמשך שלושה חודשים החוקרים האזינו לשיחות טלפון שלו ושמעו אותו מדבר בעברית, כותב מיילים בעברית, מנסח מכתבים. הוא השיב שזה לא הוא שכתב את המכתבים. הוא הופנה לכך שבחקירתו הראשונה סירב לדבר עד שלא יתנו לו לדבר עם הרב פינטו, כי רצה להתייעץ איתו. הוא השיב שאף פעם לא עצרו אותו, הוא רצה לדעת באיזה עו"ד להשתמש, הוא לא הכיר אף

עו"ד פלילי. עורך הדין הראשון שלו היה מישהו שהרב פינטו המליץ עליו. בחקירתו הבאה, אחרי האשפוז, הוא ענה על שאלות בודדות ועל השאר אמר שעו"ד שלו המליץ לו לשמור על זכות השתיקה. הוא השיב שעו"ד שלו אמר לו לענות רק על שאלות ששואלים אותו באנגלית. הוא הופנה לאחת החקירות ששאלו אותו בשאלה באנגלית והוא בכל זאת סרב לענות. הוא השיב שהחוקרים שאלו פעם בעברית ופעם באנגלית. גם כשהוא הבין את השאלה הוא פחד לענות "כי בשאלה הבאה הם יעבדו עליי" (עמ' 3610 לפרוטוקול). הוא סרב לחתום על הודעותיו במשטרה כי עברית זו לא שפת האם שלו.

הוא נשאל על כך שבשלב כלשהו בשנת 2013, הוא החליט לחזור לשמור על שתיקה. הוא השיב שהוא ועורכי דינו הבינו שהמשטרה משקרת והוא לא בטח בהם. הם שמו אותו בכלא ל-20 ימים כי המשטרה שיקרה לשופט שהוא מתכנן לברוח מהארץ. הוא רצה לשתף פעולה, אך כנראה שהמשטרה שמעו מה שהם רצו.

הנאשם הופנה להסכמים שחתם עם אלי דרשן ועם חנניה ביטון. לגבי דרשן, הסכסוך שלו היה עם העמותה, אך הנאשם התחייב לשלם לו מכיסו הפרטי. דרשן אמר לנאשם שאם הוא לא ישלם לו, הוא יגיד דברים רעים על הארגון. דרשן הכיר תורמים ורצה להרוס את הבסיס של הארגון. לכן, הוא שילם לו מכיסו הפרטי. הוא נשאל למה שילם מכיסו הפרטי אם האיום היה על העמותה והשיב שדרשן סחט אותו והוא הרגיש רע עם זה שהעמותה תשלם על כך.

לגבי חנניה ביטון, חצי מהתשלום שלו היה מהעמותה עבור לימודיו. הנאשם שילם על החצי השני כי הרגיש רע שהרב של העמותה לא רצה שביטון יישאר שם. במקרה של ביטון לא היתה סחיטה. בהסכם עם ביטון נכתב שהוא יהיה עד יומו האחרון של הנאשם, כי הוא לא רצה שהעמותה תיקח על כך אחריות. נאמר לו שהוא רימה את הרשויות לגבי המלגה של ביטון, כי הוא לא למד אצלו אלא במקום אחר. הנאשם השיב שביטון כן למד אצלו והופנה לכך שביטון עצמו טען שזה לא היה כך. הוא הופנה לכך שבהסכם כתוב שהנאשם עצמו ישלם לו אלא שהעמותה תשלם. הוא השיב שזה בגלל שהם עבדו עבור העמותה, לא עבורו. לכן, זה נכתב בהסכם עם חנניה, כי 3,000 ₪ הגיעו מהעמותה.

דין והכרעה

74. כתב האישום מייחס לנאשם מספר אישומים, המקימים, על פי הנטען, מספר עבירות: מעשי מרמה כלפי תורמים בכוח ובפועל; רישום כוזב במסמכי תאגיד; גניבה מכספי העמותה; מרמה והפרת אמונים בתאגיד; שיבוש הליכי משפט.

75. ככלל המאשימה הפרידה בין סעיפי האישום, אך נראה שהם שזורים זה בזה, כשאחד מוביל לשני.

76. הכרעת הדין מתייחסת, לגבי כל אחד מחלקי כתב האישום, לראיות שהובאו מטעם המאשימה ולראיות שהובאו מטעם ההגנה.

ראיית ההגנה המרכזית היתה עדותו של הנאשם. ניתן היה להתרשם מהראיות ומעדויותו של הנאשם, כי במשך שנים פעל הנאשם לעזור לנזקקים, בין בבתי תמחוי ובין בפעילויות אחרות.

עם זאת, התרשמותי מהנאשם, שנכח בדיונים הרבים ולאחר מכן העיד בפרשת ההגנה, כי מדובר באיש עסקים ממולח, שהצליח לשכנע תורמים לתרום סכומי כסף גדולים לעמותה, בין היתר תוך הסתרה מכוונת של חלק

מהנתונים הקשורים בפעילותו. מדובר, אמנם, בפעילות הקשורה בצדקה, אך לא בהכרח כזו המקובלת על כלל התורמים, ולפיכך, חשיפתה לפניהם היתה עשויה, מבחינת הנאשם, לפגוע באיסוף כספי התרומות.

הנאשם הציג עצמו כמי שעסק בעיקר בגיוס תרומות ולא נטל חלק ממשי בניהול העסקי של העמותה, כשבפועל, ניהל את העמותה והתמצא בכל הפרטים הרלוונטיים לתפעולה. הנאשם "הפיל" את המעשים הפליליים על אחרים, אך ניתן היה להתרשם כי ידע על המעשים, וכי הפעילות בעמותה התבצעה בידיעתו ועל פי הוראותיו.

בבחינת מכלול העדויות, אינני מקבלת את גרסת הנאשם לגבי המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. לעניין זה עדיפה בעיניי עדותם של עדי התביעה, ובכללן עדותו של רו"ח חבצלת, שהיה עד מדינה, ועדותו של הרב יאשיהו פינטו, שהתחמק בעדותו לא מעט ממענה לשאלות אך בסיכומו של דבר נתן הסברים לנתונים העולים מהראיות - וזאת תוך בחינה זהירה של עדויות השניים, שהועמדו אף הם לדין בגין חלקם בחלק מהמעשים המיוחסים לנאשם.

מעשי מרמה כלפי תורמים

77. כחלק ממעשי המרמה כלפי תורמים בכח ובפועל, נטען כי הנאשם הציג לפניהם מספר מצגי שווא - ביחס להיקף פעילות העמותה, ביחס לכמות וזהות הנזקקים בבית התמחוי ובביקורי התורמים בעמותה, וביחס לתחומי הפעילות של העמותה.

במסגרת ראיות המאשימה הובאו עדויותיהם של שמונה תורמים, אשר תרמו כספים לעמותה. לעמותת חזון ישעיה היו עמותות ידידים שונות ברחבי העולם, שחלק מהתורמים השתייכו אליהן. העמותות גייסו כספים עבור חזון ישעיה. כמו כן, הובאו עדויותיהם של נציגי ארגונים אשר נתנו מענקים לעמותה.

78. בעדויותיהם, העידו התורמים כי הנאשם, בתיאורו את פעילות העמותה, דיבר על כך שהעמותה מספקת בין 10,000 ל-15,000 ארוחות ביום לנזקקים, קשישים וניצולי שואה, בעשרות נקודות חלוקה ברחבי הארץ. רובם ככולם תיארו כי מאוד התרשמו מהנאשם ופועלו ולכן, מעבר לעובדה שתרמו כספים בעצמם, הם גייסו את משפחתם וחבריהם לתרום אף הם. מרבית התורמים טענו כי התרומות ניתנו כי רצו לסייע לנזקקים, כשלא ידעו על פעילויות נוספות של העמותה, ובהן סבסוד בשר עבור תלמידי ישיבות. חלקם לא ידעו שיש כולל במבנה העמותה. העדה שרה קראוס ציינה כי בשנת 2010 הכינה סרטון תדמית של העמותה, לפיו העמותה חילקה בכל חודש 400,000 מנות מזון בכ-60 נקודות חלוקה, בהתבסס על המידע שפורסם באתר העמותה. בנוסף, לטענת התורמים, הנאשם אמר להם שאין עלויות בניהול העמותה, פרט לתשלום שכר הטבח, ולכן התרומות עוברות ישירות לנזקקים. הנאשם ציין שהוא עצמו עובד בהתנדבות מלאה.

כל התורמים שהעידו, ציינו כי הם ביקרו בבית תמחוי של העמותה לפחות פעם אחת והתרשמו מהפעילות במקום. מרבית התורמים לא חשדו שמהו לא תקין בהתנהלות העמותה. סת' פישר ציין ששלח את רו"ח אהרון בקשט מטעמו שיבדוק את העמותה, ואותו רו"ח הגיש דו"ח חיובי לפיו העמותה מתנהלת בצורה תקינה.

החשד אצל התורמים התעורר בעקבות טענות שעלו מעמותת ידידי חזון ישעיה בקנדה. בהתאם לעדותה של

שרה קראוס, היה תורם גדול מאוד שרצה להעביר סכום של מיליון דולר לטובת מרכז חדש של העמותה, שאמור היה להיפתח בכרמיאל. אותו תורם ביקש לשלוח חוקר מטעמו לבדוק את העמותה, טרם העברת התרומה. התורם ביקש שידידי העמותה בקנדה ישלמו את שכר עבודתו של אותו חוקר והם הסכימו לכך, כי חשבו שיוכלו להתבסס על הממצאים לטובת גיוס כספים לעמותה. לטענת שרה קראוס, החוקר חזר מהביקור בארץ וטען כי לפי בדיקתו, על אף שהעמותה מצהירה כי היא מחלקת אלפי מנות מזון ביום, בפועל מחולקות כמה מאות מנות. כמו כן, אותו חוקר טען כי תקציב העמותה עומד על 12 מיליון דולר בשנה, אך הפעילות שהעמותה מבצעת לא מצדיקה את הסכום הזה. בעקבות אותם ממצאים, שלחה הגב' קראוס פנייה אל הנאשם וביקשה את התייחסותו לטענות שהועלו. הנאשם סירב להתייחס לשאלות חברי העמותה. הם פנו לד"ר מורי בנק ולרו"ח חבצלת בניסיון לקבל תשובות ולא קיבלו. לכן, הם הזמינו את חברת קלע שתערוך בדיקה רשמית לגבי העמותה. הדו"ח של קלע תאם את מה שטען החוקר הקודם והראה שיש פער בין מה שהעמותה טוענת שהיא עושה לבין מה שהיא עושה באמת.

בעקבות הממצאים של עמותת הידידים בקנדה, התעורר חשדם של חברי עמותות הידידים האחרות, אך כפי שעלה מהעדויות, הם רצו להאמין לנאשם. עמותת הידידים בלונדון החליטה לפנות לחברת רו"ח דילויט שתבדוק את העמותה. בקשתם היתה שככל שיתגלו פערים בין הנתונים המוצגים באתר העמותה לבין מה שקורה בפועל, יש למצוא דרך לתקן זאת. נג דילויט הגיעו לעמותה כדי לבצע את הבדיקה, אך לא הצליחו לקבל מהנאשם את הדוחות הכספיים של העמותה. בשלב הזה, כלל התורמים איבדו אמון בנאשם והבינו שיש בהתנהלות העמותה משהו לא תקין.

79. לעניין מספר מנות המזון שחלקה העמותה -

כאמור, נטען על ידי הנאשם כי בתקופת השיא של העמותה, חולקו כ-16,000 מנות ביום, ב-60 נקודות חלוקה שונות ברחבי הארץ. בפועל, לעמותה היו שלוש נקודות חלוקה מרכזיות: ירושלים, ראשון לציון ואשקלון. בירושלים היה לעמותה בית תמחוי בו יכלו הנזקקים לשבת לאכול, לעומת ראשון לציון ואשקלון שם רק חילקו מנות. בכל אחת מנקודות החלוקה, היו גופים שונים שבאו לאסוף מנות, מרביתם צהרונים או מוסדות חינוכיים לילדים.

דילויט, כחלק מבדיקת העמותה, שלחה נציגים מטעמה לשלושת מרכזי החלוקה של העמותה, והם ספרו את המנות שיצאו מהמטבח, אחת אחת. בהתאם לדו"ח של דילויט (ת/120ה), בירושלים יצאו בכל יום 3,610 מנות (הספירה הגבוהה מבין השתיים), בראשון לציון יצאו 1,871 מנות ובאשקלון 2,338 מנות. כמות המנות כוללת את החלוקה במקום ואת החלוקה למוסדות. בירושלים, הגיעו כ-155 אנשים לאכול בבית התמחוי של העמותה וכ-900 מנות נלקחו לבתים.

בהתאם לדו"ח של קלע (ת/121), בירושלים חולקו לכל היותר 4,000 מנות ביום, כשבאשקלון ובראשון לציון חולקו כ-150 מנות.

בהתאם להודעת אברהם פסו, אחראי המטבחים באשקלון ובראשון לציון (ת/115), בראשון לציון הם הכינו בכל יום כ-600 מנות לחלוקה במקום ועוד כ-500 מנות לחלוקה למוסדות ברחבי העיר, 1,100 מנות סך הכל.

בהתאם להודעת אסף גמליאל, מנהל הסניף באשקלון (ת/116), בסניף שלהם חילקו בכל יום בין 1,600 ל-1,800 מנות. היו תקופות שזה הגיע ל-2,000 ואף 2,800 מנות ביום.

בהתאם להודעת תמיר ישראלי אשר היה טבח בית התמחוי בירושלים (ת/117), הם הכינו בכל יום כ-2,500 מנות, מתוכן כ-600 מנות חולקו במקום. לטענתו הגיעו בכל יום כ-100 אנשים לאכול בבית התמחוי של העמותה, והם לקחו איתם מנות הביתה, סך הכל כאמור כ-600 מנות. נוסף על כך, חולקו במקום בין 80 ל-100 סלי מזון ועד ל-800 בתקופות מסוימות.

תמיר ישראלי נפצע, עזב את העמותה והוחלף על ידי אביעד גלעדי, אשר עבד כמחסנאי בעמותה. גלעדי העיד כעד הגנה מטעם הנאשם. לטענתו ג' די, כאשר הוא שימש כטבח, יצאו מהמטבח כ-5,000 מנות. עם הזמן הכמות פחתה והם הגיעו לכ-3,500 מנות. לדבריו, כ-1,000 איש הגיעו לאכול בבית התמחוי של העמותה בכל יום. לטענתו, כאשר עבד כמחסנאי, יצאו כ-8,000 מנות כל יום מהמטבח והוכנו כ-500 סלי מזון. הוא העריך שזו היתה הכמות על סמך הסחורה שהתבקש להעביר מהמחסן למטבח.

בהתאם להודעת דוד סויסה (ת/255), בכל יום חולקו כ-2,000 מנות במטבח בירושלים, מתוכן כ-300 חולקו בבית התמחוי, כ-400 חולקו לגנים ובתי הספר של העמותה במבנה ברחוב רש"י וכל השאר למוסדות ברחבי העיר ירושלים.

הנאשם הגיש קובץ מסמכי תודה שנשלחו לעמותה, אשר לטענתו, ניתן להבין מהם מה כמות המנות שחולקה (ת/164, יב, נ/12). בחלק מהמכתבים לא צוין מספר המנות שחולקו. כמו כן, לא כולם מתייחסים לאותן שנים. בהתאם לאומדן גם של כמות המנות המופיעות במסמך, מדובר על כ-5,200 מנות שחולקו כל יום, בירושלים, אשקלון ואזור ראשון לציון.

מתוך כל אלה ניתן לראות כי גם הספירה הנדיבה ביותר, לא מגיעה לכמות המנות הנטענת על ידי הנאשם.

הנאשם טען כי הנתונים של דילויט מתייחסים לתקופה בה התרומות לעמותה פחתו ולכן כמות המנות ירדה בהתאם. עם זאת, לאחר בחינת הנתונים המספריים עליהם דיווחו מנהלי המרכזים השונים, אשר לא התייחסו בעדותם דווקא לתקופה האחרונה, עולה שהמספרים נמוכים בהרבה.

80. בהתייחס למצגי שווא בעת ביקור תורמים בעמותה -

בכתב האישום נטען כי בעת הגעת תורמים, הפעיל הנאשם "נוהל תורם" לפיו הוזמנו נזקקים רבים לבית התמחוי, כדי להראות שיש ביקוש רב, אשר יגביר את רחמי התורמים. הנאשם הכחיש את הטענה וטען כי לא היה צורך בכך, היות שהיו מאות רבות של אנשים שהגיעו לאכול בבית התמחוי כל יום.

בהקשר זה, עובדי העמותה העידו אחרת. כפי שעלה מעדותה של סבטלנה, הפקידה בעמותה שטיפלה בניצולי השואה, היתה לה רשימה של כ-2,000 ניצולי שואה אשר הגיעו לקחת סלי מזון מהעמותה. בכל יום חולקו כ-30 סלי מזון, כשהניצולים הוזמנו לפי סדר א"ב. בתחילת עבודתה בעמותה, הגיעו כ-20 או 30 ניצולי שואה לאכול בבית התמחוי בכל יום. עם הזמן הכמות גדלה והגיעו בין 80 ל-100 לאכול כל יום. סבטלנה ציינה כי הנאשם היה מודיע לה על ימים בהם תורמים אמורים להגיע, ומבקש שתזמין כמות גדולה יותר של אנשים, בהתאם לגובה

התרומה. כאשר היה מדובר בתורם חשוב, הם הזמינו 400 או 500 אנשים. לעיתים, אותם אנשים נאלצו להמתין בחוץ, עד להגעת התורם, גם בתנאי מזג אוויר קשים.

אלי דרשן, בעדותו, אמר שכאשר הגיעו תורמים לעמותה, היתה פעילות מוגברת. לדבריו הנאשם עדכן את סבטלנה והיא הזמינה יותר אנשים. דרשן לא שמע את הנאשם מבקש זאת מסבטלנה, אך הניח שזה מה שהיה.

תמיר ישראלי בעדותו אמר שכשהגיע תורם נראה שהיתה פעילות גדולה יותר בחדר האוכל, אך הוא לא ידע לומר מה היתה הסיבה.

בסיכומיה, הפנתה המאשימה לתמליל עדותו של דוד סויסה במשטרה (ת/255ב) שם, בהתייחס ל"נוהל תורם", אמר סויסה שאם בכל יום היו מגיעים כ-150 נזקקים, הם הוסיפו בין 40 ל-100 מנות מידי פעם, כדי שהמקום יראה "יותר ססגוני". בהמשך אמר שכשהגיעה אישיות מסוימת, הזמינו יותר סלים, והוסיפו מעבר לרגיל. כפי שאמר סויסה "בעיקרון זה קורה. קרה כמה פעמים" (ת/255א, עמ' 53). כמו כן, הפנתה המאשימה לשיחה של הנאשם מיום 19.2.2012 שאותה בהאזנות הסתר (שיחה 502). באותה שיחה ביקש הנאשם מאחותו שרה קרן, שבמקרה שתורם מסוים יגיע, שדוד סויסה יזמין 200 אנשים כדי שהמקום יראה מלא (עמודים 76-77 לסיכומי המאשימה).

ג'וליוס טראמפ בעדותו התייחס לתור של הממתינים בכניסה לבית התמחוי ואמר שראה אנשים שעמדו בשמש, ללא צל. הוא העיר לנאשם על כך ונתן לו הצעה ל"יעול, כך שלא יהיה תור. היות שהנאשם לא הקשיב להצעתו, הוא טען שחשד שהתור מלאכותי.

בהתייחסותו לטענות אלה, אמר הנאשם בעדותו במשטרה (ת/51) שהיות שמרבית הזמן הוא היה בחו"ל, הוא כלל לא עסק בסיורי תורמים בעמותה. כמו כן, אמר שסבטלנה פוטר מהעמותה ולפיכך אין לקבל את עדותה, ושהיו תורמים שהגיעו בלי להודיע. בעדותו בבית המשפט, חזר הנאשם על כך שסבטלנה פוטר מהעמותה ולכן אין להקשיב לטענותיה. נוסף על כך, טען הנאשם שבלתי אפשרי להתקשר בהתראה כל כך קצרה למאות אנשים ולהזמין אותם, מדובר על שעות של ישיבה ליד הטלפון. הנאשם ציין שהיתה פעם אחת שביקש להזמין יותר אנשים, כאלה שהגיעו לבית התמחוי ממילא. יצוין כי על אף טענתו של הנאשם, כפי שעלה מעדויות עובדי העמותה והתורמים, הנאשם הוא הגורם בעמותה אשר היה בקשר עם התורמים. אלי דרשן, אשר היה יד ימינו של הנאשם למשך תקופה ארוכה בעמותה, ציין כי הנאשם הוא זה שהיה אחראי על הקשר עם תורמים וסייר איתם כשהגיעו לעמותה.

בסיכומו של דבר, יש לקבל את העדויות המעידות על קיומו של "נוהל תורמים" שנועד להציג לפני התורמים מצג שווה לצורך קבלת תרומות.

81. לגבי זהות הנזקקים בבית התמחוי -

בכתב האישום נטען כי בהוראת הנאשם, הוכנו בעמותה רשימות בעלות תוכן כוזב של נזקקים וניצולי שואה הנתמכים על ידי העמותה וכביכול מקבלים מזון מהעמותה בדרך קבע, במטרה "לנפח" את פעילות העמותה. הרשימות היו כוזבות בכך שכללו שמות של אנשים שלא נתמכו בפועל על ידי העמותה, או שנתמכו חלקית.

כאמור, העמותה קיבלה תקצוב מוועידת התביעות, בפרויקט שנערך בשיתוף משרד הרווחה, עבור מימון ארוחות לניצולי שואה בבתי תמחוי. על כן, כחלק מהפרויקט, היה על העמותה להעביר למשרד הרווחה רשימות של ניצולי שואה. הרשימות נבדקו על ידי משרד הרווחה, בהתאם לקריטריונים שנקבעו על ידי ועידת התביעות.

כפי שעלה מעדותה של סבטלנה, אשר היתה ממונה על רשימות ניצולי השואה בעמותה, היתה לה רשימה של כ-4,000 ניצולי שואה ברחבי הארץ. תחילה היו להם נקודות חלוקה במקומות נוספים בארץ מחוץ לירושלים, אך גם כשהפסיקו לחלק מחוץ לירושלים, היא השאירה את השמות של אותם ניצולים ברשימה. היא הכינה את הרשימות בשנת 2003 ולא עדכנה אותן עד שנת 2008, גם אם אותם אנשים שנכללו ברשימה כלל לא הגיעו לעמותה. הנאשם ביקש לעבות את הרשימות, כדי שיתקבלו יותר כספים, בידיעה שניצולים ממקומות אחרים בארץ לא יגיעו לאכול בירושלים. היא ידעה שהרשימות לא משקפות את המציאות. העדה ציינה שהיתה לה רשימה נוספת של כ-2,000 איש בירושלים שקיבלו מזון בפועל מהעמותה ועמם היא היתה בקשר. לטענתה, הנאשם הציג לפני תורמים ולפני ועידת התביעות מצג לפיו אותם ניצולים הגיעו וקיבלו אוכל מבית התמחוי, אך בפועל הם קיבלו סלי מזון. העדה טענה שהיו ניצולים שמשיקולי תזונה העדיפו לקבל סלי מזון מהעמותה ולא לאכול בבית התמחוי. עם זאת, הנאשם התעקש שהם יאכלו בבית התמחוי והציב זאת כתנאי לקבלת סלי המזון. הנאשם ביקש שהניצולים יחתמו על טופס לפיו קיבלו ארוחה חמה, בעוד שבפועל זה היה שקר, כי הם קיבלו סלי מזון. כל ניצול קיבל בממוצע סל מזון אחד בחודש. במידה שהגיעו תורמים גדולים לעמותה והגדילו את חלוקת סלי המזון, כל ניצול קיבל שני סלים בחודש. לטענת העדה, בעבר הם נהגו לחלק כ-150 מנות לניצולים מבוגרים שהתגוררו במלון חן ולא יכלו להגיע לבית התמחוי, אך בשלב מסוים הנאשם ביקש להפסיק את חלוקת המנות לשם. לטענתה, מתוך כ-2,000 איש שנכללו ברשימה שלה, כמי שמגיעים לאכול בבית התמחוי, הגיעו לאכול כ-100 אנשים.

82. מענקים מוועידת התביעות -

כפי שעלה מעדותו של ירון מרקוס מוועידת התביעות, המעניקה סיוע לניצולי שואה, העמותה הגישה בקשה לקבלת מענק מוועידת התביעות, באמצעות משרד הרווחה, ונמצאה בין העמותות המומלצות למענק. העמותה קיבלה מוועידת התביעות מענק בשנים 2003-2008 בשווי של כ-650,000 דולר כל שנה. בשלב מסוים, לשם קבלת המענק, היה על העמותה לצרף רשימה של ניצולי השואה המקבלים ממנה ארוחות חמות. בהתאם לרשימות שהוגשו בשנים 2008 ו-2009, העמותה הצהירה כי היא מאכילה כל יום כ-11,000 איש, מהם כ-4,000 ניצולי שואה (ת/87, ת/88, ת/89). לדברי מרקוס, בפרויקט זה תמכה ועידת התביעות בבתי תמחוי המגישים ארוחות חמות לניצולים בלבד. לשם קבלת המענק מוועידת התביעות, היה על העמותות להגיש חשבוניות של רכישת המזון לבית התמחוי. בשנת 2007 הגישה העמותה לוועידת התביעות קבלות בשווי של ₪ 4,258,000 מחודש מרץ 2007, הקבלות בחלקן נגעו לרכישת הבשר בסבסוד לתלמידי הישיבה. לטענת מרקוס, הוא לא חשד שיש משהו לא תקין והחשבוניות נראו לו סבירות לפי חישוב של בין 10 ל-15 ₪ לכל מנה. חשדו של מרקוס התעורר כאשר פנה אליו מנדי בלוי וטען שלא סביר שהעמותה מחלקת כל כך הרבה מנות בירושלים. מנדי בלוי הפנה את תשומת ליבו של מרקוס לכך שהחשבוניות של העמותה הן מתאריך מסוים. מדובר על כמויות עצומות של בשר שנרכש בפעם אחת, כשצריך מקום גדול מאוד לאחסן אותו. כמו כן, הוא הפנה את תשומת ליבו לדרגות הכשרות המחמירות של הבשר. בלוי טען שמתקיימות מכירות של בשר בסבסוד ושיבדוק את הדברים. כשמרקוס אמר לבלוי שהוא צריך ראיות נוספות, השיג בלוי תעודת משלוח של העמותה לשמואל

הנביא, כתובת שאינה הכתובת של העמותה. בעקבות דבריו של בלוי, פנה מרקוס ליגאל מולד מוועידת התביעות וביקש שיבדוק את הדברים. היות שחשדו של מרקוס התעורר, הוא ביצע מספר בדיקות בעצמו. הוא ביקש מהנאשם את נקודות החלוקה של העמותה ומספר הניצולים שמקבלים מנות בכל אחת מהנקודות. הם שלחו נציג מטעמם לבדוק את נקודות החלוקה וגילו שיש פער בין מה שדווח לבין מה שקורה בפועל, שבמרבית נקודות החלוקה שהופנו אליהן, כלל לא היתה חלוקה של מנות חמות, או שקהל היעד לא היה ניצולי שואה. מרקוס טען כי הוא עצמו התקשר לשתי נקודות חלוקה (מלון חן ומלון דיפלומט) באחת נאמר לו שאין חלוקת מזון כלל ובשנייה נאמר לו שמחלקים סלי מזון פעם בחודש, כשהפרייקט לא נועד לתקצב סלי מזון אלא ארוחות חמות.

מהבדיקה שביצע יגאל מולד (ת1102א), עלה כי במהלך כשלושה חודשים, רכשה העמותה כ-88 טון בשר, כמות שנראתה גדולה מידי עבור בתי התמחוי. בעדותו ציין מולד שעשה חישוב לפיו קילו בשר אמור להספיק לכ-5 אנשים. 88 טון הבשר שהעמותה רכשה בשבועיים אמורים להאכיל כ-30 או 40 אלף איש ביום, כשבדיקת חדרי האחסון בעמותה הראתה שהם לא גדולים מספיק לכמות כזו של בשר. העמותה לא רשמה את הוצאות המזון שנרכשו במימון ועידת התביעות בכרטיס הנהלת חשבונות נפרד. במהלך שלושת החודשים של תקופת הביקורת, התקבלו שלוש גרסאות שונות לגבי מספר האנשים המגיעים לבית התמחוי, מה שעורר חשדות לגבי אמינות המידע המתקבל. משיחות שהתקיימו עם ניצולים, עלה כי הניצולים שדווח כי הם מקבלים ארוחות חמות, מקבלים בפועל כ-2 או 3 חבילות מזון בשנה. בעקבות מידע שהתקבל בוועידת התביעות, עלה כי העמותה השתמשה בכספי התרומות כדי לרכוש מזון שנטען כי מיועד לנזקקים, אך בפועל נמכר במחיר מסובסד לציבור הרחב. חלק ממוצרי המזון חולקו לנזקקים, אך חלק גדול נמכר. בשנת 2008 הוציאה העמותה כ-29 מיליון ₪ על הוצאות מזון, הכוללות את כל הוצאות המזון של העמותה, כולל חבילות מזון. העמותה מסרה שעלות כל מנה 14 ₪, כשהיא מגישה 6,500 מנות חמות רק בירושלים ובראשון לציון, 365 ימים בשנה. העלות של 6,000 מנות, 365 ימים בשנה, עולה על 30 מיליון ₪ ולכן המספרים לא מסתדרים.

בעדותו ציין מולד כי בתהליך הביקורת, התשובות שקיבלו מהעמותה לא היו ענייניות, אלא אימפולסיביות ולא מקצועיות. בפגישת הסיכום, הנאשם הוא זה שהגיע ולא אנשי הכספים או האופרציה, המגיעים בדרך כלל למפגשים מהסוג הזה. הנאשם אמר שאם זה מה שוועידת התביעות חושבת על העמותה, הוא לא מעוניין לקבל מהם תקצוב. אמירה שהפתיעה את מולד, היות שלרוב עמותות נאבקות כדי לקבל תקצוב מוועידת התביעות. לטענת מולד, העמותה העלתה לפחות שלוש גרסאות לגבי נקודות חלוקה של מנות חמות לניצולים, כשבאחת מהן דובר על 49 נקודות חלוקה. כמו כן, העמותה היתה אמורה לחלק מנות חמות לניצולים, אך נטען על ידה שהיתה אי הבנה והכוונה היתה לא רק לארוחות חמות אלא גם לסלי מזון ומשלוחים לבתים. הממצא הבעייתי ביותר, לטענתו, היה הממצא בעניין תעודת המשלוח הכפולה, כפי שטען מולד, בסופו של דבר לא היה בדברים היגיון והמספרים לא הסתדרו. התנהלות הדברים עוררה אצלו תחושת אי נוחות ולכן המליץ להפסיק את ההתקשרות עם העמותה.

עדות נוספת שהוצגה בעניין ניצולי השואה היתה של מנדי בלוי, אשר מפעיל בתי תמחוי בעצמו. לטענת בלוי, יש לעמותה בה הוא עובד 24 בתי תמחוי בכל הארץ והם מאכילים כ-900 ניצולי שואה. בלוי ציין כי מהיכרותו עם העולם של בתי התמחוי, טענת הנאשם שהעמותה מאכילה כ-5,000 ניצולי שואה בירושלים לא מציאותית.

במהלך חקירותיו במשטרה, כשנשאל על החשבוניות שהועברו אל ועידת התביעות, השיב הנאשם שזה לא היה באחריותו אלא באחריות רו"ח חבצלת שהחליט אילו קבלות להעביר. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם

שבהתאם להסכם שלו עם ועידת התביעות, היה עליו להציג סך הוצאות כפול מהתמיכה שקיבלו. כשהם פנו אל מנהל החשבונות של העמותה וביקשו שיוציא את החשבונות, מנהל החשבונות משה כהן בחר לתת לוועידת התביעות מספר קטן של חשבונות בסכום גדול, במקום מספר גדול של חשבונות בסכומים קטנים. החשבונות היו בחלקן של מכירות הסבסוד ובחלקן של בית התמחוי. היו להם די והותר חשבונות של בית התמחוי, אך משה הועברו כל שנה למשרד הרווחה, שבדק את השמות. בהתייחס לכך שהעביר רשימות פיקטיביות של ניצולי שואה, טען הנאשם שהרשימות לבדוק את נכונות הרשימות, אלא תפקידה של העובדת. הרשימה שהם העבירו לוועידת התביעות היתה רשימה של ניצולים שהגיעו לאכול בבית התמחוי. כשעומת עם מכתבים שונים שיצאו מהעמותה ובהם מספרים שונים לגבי כמות הניצולים, השיב שהוא לא היה בקיא בפרטים ולא כתב את המכתבים, אלא המשרד. כשהופנה לממצאים של ינקו ליבר, עובד ועידת התביעות שבדק את נקודות החלוקה, לפיהם במרבית הנקודות לא היתה חלוקה לניצולים - השיב שהם העבירו פרטים לגבי נקודות החלוקה בכלל, לאו דווקא עבור ניצולי שואה. לדברי הנאשם, ועידת התביעות טענה שהכסף מהמכירות נכנס לכיסו והוא לא אהב לשמוע את זה. כשנשאל למה הם לא השיבו לטענות ועידת התביעות בכתב, השיב שהם רצו להיפגש עם יגאל מולד ולהסביר את עמדתם, אך מולד לא רצה לפגוש אותם. הוא לא ידע לומר מה הם ענו בכתב, חצי שנה לאחר שהתבקשו לענות, כי המסמכים לא נמצאים לפניו.

83. לגבי בדיקת הזכאות של הנזקקים -

בהתאם לכתב האישום, הציג הנאשם לפני תורמים מצג שווא, לפיו העמותה סייעה רק לנזקקים שנזקקותם הוכחה בפני רשויות הרווחה, כשחלקם ניצולי שואה. בכתב האישום נטען כי בפועל חלק ניכר מן הנזקקים לא נבדקו ולא סווגו כנזכרים או נזקקים. מעדויות עובדי העמותה עלה כי הם דאגו לקבל אישורי זכאות מהרווחה לגבי הנזקקים שהגיעו לקבל מזון מבתי התמחוי או קיבלו סלי מזון. לטענתם, בודדים הגיעו לאכול בבית התמחוי בלי אישורים מתאימים. עם זאת, הנזקקים שהגיעו לקבל מנות מבית התמחוי, היו החלק הקטן ממקבלי המנות שחולקו. בפועל, כפי שניתן לראות מבחינה מספרית, מרבית המנות חולקו לארגונים שונים, בעיקר מוסדות חינוך לילדים. בהתאם למכתבים שהוגשו לעמותה, במרבית המקרים היה מדובר על משפחות נזקקות ועל ילדים מעוטי יכולת. עם זאת, ככל הנראה אף אחד בעמותה לא בדק זאת. לא הוצג תהליך אימות של הנתונים שהוצגו על ידי העמותה. בהתייחס למכירות הבשר בסבסוד, טען הנאשם כי האברכים שלמדו במיר היו נזקקים, היות שהרוויחו שכר נמוך ומשפחותיהם היו מרובות ילדים. עם זאת, בעת הרכישה לא נדרשו האברכים להוכיח את נזקקותם. גם אברכי הכולל של העמותה, אשר אכלו צהריים מהמנות שבשלו בבית התמחוי, לא הוכיחו את נזקקותם. הנאשם טען כי הוא ראה בכולל "הכשרה מקצועית" ושהאברכים היו נזקקים שזכאותם הוכחה. לעומת זאת, חנניה ביטון העיד כי מידת הנזקקות לא היתה קריטריון לקבלה לכולל, אלא יכולות מקצועיות.

84. הסתרת חלק מעיסוקי העמותה -

נטען כי הנאשם הסתיר במכוון ובכוונה להונות חלק מעיסוקי העמותה, ובכלל זה פעולות שנועדו לתמוך בבחורי ישיבה, מתוך הבנה כי חשיפת פעילות זו תפגע בתמיכת התורמים ובגיוס התרומות. בחקירותיו ובעדותו חזר הנאשם על כך שבעמותה היו 17 פרויקטים. היות שבעת מפגשיו עם תורמים לא היה לו הרבה זמן, הוא היה מתכונן מראש, בודק מה תחומי העניין של כל תורם ומציג לו את הפרויקט הרלוונטי לו. בהתייחס לכולל, חנניה

ביטון מסר כי "האווירה" בעמותה היתה שכשמיגיעים תורמים, אברכי הכולל לא יכולים להסתובב בבניין כדי שלא יראו אותם. לאברכים היתה כניסה נפרדת לבניין. עם זאת, הוסיף ביטון כי היתה הנחייה של הרב מגנוז, מנהל הכולל, שאברכים לא יסתובבו בעמותה משיקולי צניעות.

לטענת הנאשם, לא היה באפשרותו להציג לכל התורמים את כלל הפרויקטים שהיו בעמותה, אך זה לא אומר שהוא הסתיר אותם. לטענתו, כולם בעמותה ידעו לגבי מכירות הבשר בסבסוד, היות שהוא לא ניסה להסתיר זאת. לעומת זאת, מעדויות התורמים עלה כי אף אחד מהם לא ידע על מכירות הבשר בסבסוד. חלקם ידעו שיש כולל בעמותה ואף תמכו בכך.

85. ביחס למעשים אלו, ייחסה המאשימה לנאשם עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק, לפיו "המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים".

בהתאם לספרו של יעקב קדמי, עבירה של קבלת דבר במרמה היא עבירה תוצאתית, המחייבת קיום קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת דבר. האינטרס החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה. לגבי הנסיבות המחמירות, הן יכולות להיות נעוצות בתחכום המרמה; היקפה וממדיה; פרי מאמץ מתוכנן שיטתי וממושך; מעמדו של העבריין כלפי קרבנו (מעמד המקנה לו "אמינות"); ביצועה של עבירה אחרת המכשירה את הקרקע להצלחתה (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים - חוק העונשין - חלק שני**, סימן שני: קבלת דבר במרמה, עמ' 1005 (מהדורה חדשה 2013) (להלן: "קדמי").

ע"פ 7621/14 אהרן גוטסדינר נ' **מדינת ישראל** (1.3.2017) "כידוע, העבירה של קבלת דבר במרמה, המוגדרת בסעיף 415 לחוק העונשין, מבוססת על שלושה יסודות עובדתיים: ביצועה של מרמה; קבלתו של "דבר"; וקיומו של קשר סיבתי בין המרמה לבין הדבר. רכיב אפשרי נוסף, הרלוונטי כאמור בענייננו, הוא קיומן של נסיבות מחמירות. כפי שנקבע בעבר, "ליבו של הפסול הגלום בקבלת דבר בדרך של מרמה, הינו הדרך הפגומה בה הושגה הסכמתו של מוסר ה'דבר' לידי המרמה" (ע"פ 2597/04 רויטמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 27 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן (20.11.2006) (להלן: עניין רויטמן)). בהמשך לכך, כדי להוכיח את יסוד הקשר הסיבתי בעבירה יש להראות כי אלמלא הוצג המצג הכוזב, לא היה המרומה מעניק את הדבר".

ע"פ 4603/17 **דוד אדרי נ' מדינת ישראל** (16.07.2019), סעיף 99 לפסק דינו של השופט סולברג "ראוי להזכיר, כי עבירת קבלת דבר במרמה דורשת במסגרת הרכיב ההתנהגותי שביסוד העובדתי הוכחת הצגת טענה כוזבת בכתב, בעל-פה או בהתנהגות (סעיף 414 לחוק העונשין), לרבות הצגתה על דרך של מחדל, כלומר באמצעות העלמת עובדה, מקום שהנסיבות דורשות להציגה... אף שתיקה יכולה להיחשב העלמת עובדה המקיימת את הרכיב ההתנהגותי שביסוד העובדתי של העבירה... ה"דבר" שאותו מקבל המְרַמֵּה הוא הרכיב הנסיבתי. נסיבה זו עשויה להתבטא בקבלת טובת הנאה בלתי מוחשית, בדמות הישג או יתרון למרמה... יודגש, כי על-פי ההלכה הפסוקה אין צורך להוכיח, כי לצד היתרון ("הדבר") שהשיג המְרַמֵּה, נגרם למרומה נזק או הפסד, מאחר שהאינטרס החברתי שעליו נועדה ההגנה להגן הוא חופש הרצון, הבחירה והפעולה של המרומה. לפיכך,

די בכך שמצג השווא פגע בחופש הרצון ושיקול הדעת של המרומה על מנת שהעבירה תוכל להתגבש... הקבלה היא הרכיב התוצאתי שביסוד העובדתי, כאשר רכיב זה כולל בתוכו גם פן נוסף של ההתנהגות הטעונה הוכחה - היא עצם קבלת הדבר. למעשה, הרכיב ההתנהגותי המוכח במסגרת העבירה כולל גם הצגה של טענה כוזבת וגם "קבלה" של הדבר... הוכחת היסוד העובדתי של העבירה דורשת קיומו של קשר סיבתי בין הצגת הטענה הכוזבת או מצג השווא לקבלת הדבר.. מצג השווא אינו חייב להיות הסיבה הבלעדית בגינה ניתן ה"דבר" ודי בכך שתרם להערכת המצב של המרומה... היסוד הנפשי בעבירת קבלת דבר במרמה דורש הוכחת מודעות להצגת מצג השווא או העלאת הטענה הכוזבת; לקבלת הדבר; ולקשר הסיבתי בין השניים. כמו כן יש להוכיח יחס חפצי של אדישות או קלות דעת כלפי אפשרות קבלת "הדבר" עקב מעשה המרמה..."

86. כפי שעלה מהראיות, הנאשם הציג מצג שווא כלפי התורמים וכלפי ועידת התביעות ביחס למספר האנשים שקיבלו בפועל ארוחות חמות מהעמותה. הנאשם התייחס לכך שבתקופת השיא של העמותה חולקו כ-15,000 מנות חמות בכל יום, אך הנתונים המספריים הראו שבפועל חולקה כמחצית מכמות המנות. הנאשם הציג לפני ועידת התביעות נתונים בנוגע למספר ניצולי השואה שמקבלים מנות חמות מהעמותה בכל יום, שהיו רחוקים מאוד מהמציאות. הוא התייחס לכ-4,000 ניצולים בעוד שמרבית הניצולים שנתמכו על ידי העמותה קיבלו סלי מזון ולא ארוחות חמות. בהתאם לעדותה של סבטלנה, כ-100 (בהערכה אופטימית) הגיעו לאכול בעמותה. מבחינה מספרית, מרבית המנות שחולקו על ידי העמותה הועברו למועדוניות, בתי ספר וצהרונים של ילדים. זה לא מנע מהנאשם להציג לפני ועידת התביעות חשבוניות על סך מיליוני שקלים ככספים שהוצאו לשם אספקת ארוחות חמות לניצולי שואה.

טענת הנאשם, כי לא הוכח שהרשימות הללו היו פיקטיביות, וכי הן נבדקו כל שנה ונמצאו אמיתיות, אין בה כדי לסייע לו, שכן מחומר הראיות עלה כי גם אם האנשים ברשימה היו אמיתיים ובין החיים, הם לא דווקא קיבלו ארוחות חמות מהעמותה. כפי שציינה סבטלנה, חלקם היו ממקומות מחוץ לירושלים, כשהיה ברור שלא יבואו לאכול בעמותה; חלקם לא הגיעו לאכול בעמותה כי לא רצו; ומרביתם קיבלו סלי מזון ולא ארוחות חמות. למרות זאת, המשיכו לדווח עליהם כמי שמקבלים ארוחות חמות בכל יום.

על מנת לתמוך במצג השווא שלו בנוגע לכמות הארוחות המחולקות, יצר הנאשם "נוהל תורם" בו נהג להביא אנשים מבוגרים רבים לעמותה בימים בהם הוזמנו תורמים. האנשים המתונו בתור, לעיתים שעות רבות בתנאי מזג אויר קשים, כדי להרשים את התורמים ולהראות את ריבוי הפעילות העמותה.

87. חלק נוסף במצג השווא שהציג הנאשם לפני תורמים היה בדוחות הכספיים של העמותה, בהם נעשה רישום כוזב של הנתונים, באופן שיצר מצג שווא לפיו העמותה מגייסת תרומות בעשרות מיליונים, לגבי כסף שבפועל לא הגיע מתרומות ולא הועבר לנזקקים.

הנאשם יצר את מצג השווא המרמתי לפני התורמים כדי לגייס תרומות שימשיכו את פעילות העמותה. הוא יצר מצג שווא של עמותה המגייסת עשרות מיליוני שקלים ומאכילה כ-15,000 נזקקים בכל יום, בעוד שבפועל מרבית הכנסות והוצאות העמותה היו סביב מכירות הבשר בסבסוד לתלמידי הישיבה. הנאשם הסתיר את סבסוד מכירות הבשר והסתיר מחלק מהתורמים את קיום הכולל בעמותה. הנאשם, ביודעין, אמר לתורמים את מה שרצו לשמוע והעלים מידע קריטי, אשר עשוי היה למנוע מהתורמים לתרום את כספם לעמותה וככל הנראה היה מפסיק את הסיוע הכספי של ועידת התביעות לעמותה. התורמים, אשר הלכו שבי אחרי הנאשם וסמכו עליו

באופן מלא, תרמו את כספם ואף פעלו בשיטת "חבר מביא חבר" וגייסו את חבריהם ובני משפחותיהם לתרום לעמותה.

88. הנאשם, בסיכומיו, טען כי המאשימה לא הוכיחה שבעקבות מצגי שווא כאלה ואחרים הכניסו התורמים את ידם לכיס ותרמו לעמותה. טענה זו נאמרה בהתייחס ל"מספרים מנופחים ודו"חות כספיים עמוסי נתונים" (עמ' 67 לסיכומי הנאשם). ככלל, מרבית התורמים הגיעו לעמותה והתרשמו מהפעילות בעצמם. עם זאת, רובם ככולם ציינו כי הנאשם ציין לפנייהם שמחולקות בין 10,000 ל-15,000 מנות בכל יום, בעשרות נקודות חלוקה, מה שהסתבר כהפרזה. הם התרשמו מכך שכספם עובר כמעט במאת האחוזים לנזקקים, קשישים ומבוגרים, ללא תשלום תקורה בדרך. כפי שהוכח לעיל, אמירות אלה של הנאשם נמצאו כלא נכונות.

נטען כי המאשימה בחרה להביא כעדים מטעמה חמישה תורמים, בני משפחה אחת, כשבפועל היו לעמותה כ-15,000 תורמים. הנאשם הפנה לנ/11, רשימת תורמים בסכום שעולה על 20,000 ₪ בשנת 2008, וטען שלא נעשה ניסיון ליצור קשר עם תורמים אלה. טענה זו אין בה כדי לסייע לנאשם. התורמים אשר העידו, הופיעו ברשימת התורמים הגדולים של העמותה, גם אם לא דווקא ברשימה הספציפית שהובאה על ידי הנאשם. תורמים אלו גייסו תורמים נוספים ולכן הרגישו אחריות כלפי התורמים הנוספים שגייסו. גם הרשימות שהוגשו על ידי העמותה לרשם העמותות, סותרות את הנטען על ידי הנאשם. למעלה מן הצורך, יצוין כי הנאשם יכול היה להביא תורמים אחרים כעד הגנה.

נוכח האמור לעיל, יש לקבוע כי במשך שנים רבות קיבל הנאשם תרומות בשווי מיליוני דולרים, על סמך מצגי שווא שיטתיים שהוצגו לתורמים במרמה.

89. על כן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה. בהתחשב בהיקף המרמה, בכך שמדוע במעשים שנעשו במשך שנים, ובסכומי הכסף הגדולים שהתקבלו במרמה - יש לקבוע כי מדובר במרמה בנסיבות מחמירות.

מכירות הבשר לבחורי הישיבה ורישום כוזב במסמכי תאגיד

90. מעשה מרמה נוסף נוגע למכירת בשר בסבסוד לבחורי ישיבות. נטען כי הנאשם הסתיר הנאשם במכוון את עצם קיומן של מכירות הבשר; את מקור הכספים שהתקבל ויצא בעמותה בהקשר עם מכירות הבשר; את השימוש שנעשה בכספי התרומה שהתקבלו במרמה לצורך סבסוד מכירות הבשר; את היקף פעילות העמותה וטיב פעולתה אשר אינו תואם את המצגים שהוצגו לפני חלק מהתורמים, באופן שאפשר את המשך הצגת מצגי השווא וקבלת תרומות נוספות במרמה.

בנוסף למרמה כלפי התורמים בנוגע לכספי מכירות הבשר, ייחסה המאשימה לנאשם, בגין מעשים אלה, עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק; ועבירה של איסור הלבנת הון, לפי סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000.

91. אין מחלוקת על כך שהעמותה רכשה בשר בסבסוד עבור תלמידי ישיבות.

הנאשם אישר כי כך נעשה, אך טען כי לא הסתיר את הפעילות. הוא ציין כי היה גאה מאוד בפעילות זו של העמותה, ואף הרחיב אותה מעבר לישיבת מיר, באמצעות יצחק שוהם ואשר הרוש. לטענתו היה מדובר בסיוע לנזקקים, היות שאברכי מיר היו "נזקקים" בשל מצבם הסוציו-אקונומי הנמוך. הנאשם טען כי סבסוד מכירות הבשר נע בין 10% ל-15% מסך המכירות, ואולי 5% בתקופות מסוימות.

המאשימה הגישה עלון פרסומי של העמותה משנת 2012 (ת/257). בעלון זה מצוין כי העמותה מסייעת לאנשים בדרגת הנזקקות הגבוהה ביותר. כמו כן, נכתב שם כי העמותה מסייעת לניצולי שואה. העלון מתאר את הפעילות של העמותה, ובין היתר מציין פרויקט של חלוקת משקפיים לנזקקים והכשרה מקצועית לנשים. אין בעלון אזכור למכירות הבשר בסבסוד לאברכים. הנאשם טען שלא הוא עיצב את העלון ושישנם פרויקטים נוספים שהעמותה עושה שלא נכללו בו. גם בסרטוני התדמית של העמותה אין אזכור למכירות הבשר בסבסוד (ת/55-58).

מעדויות התורמים עלה כי הם לא הכירו את פעילות הסבסוד. גם חברי ועד העמותה שהעידו ציינו שלא ידעו על מכירות הבשר בסבסוד, על אף שהם נחשפו לדוחות הכספיים של העמותה ובילו זמן רב במשרדי העמותה. שלדון ריץ', שהיה אחד ממקימי העמותה וסייע לנאשם בתפעולה, אמר שלמד על סבסוד מכירות הבשר רק במהלך חקירתו במשטרה. מורי בנק, שהפעיל את מרפאת השיניים בעמותה, בילה שם שעות רבות והיה חבר בוועדת הביקורת של העמותה, לא ידע לומר דבר על מכירות הבשר, פרט לעובדה ששמע על כך.

הנאשם טען כי היו לו תורמים ספציפיים לפרויקט סבסוד הבשר. כמו כן, במהלך עדותו בבית המשפט טען הנאשם שלעמותה היו חשבונות נפרדים לכל פרויקט ולכן כסף שנתרם למטרה מסוימת, הלך רק לטובת אותה מטרה. כחלק מעדי ההגנה העיד הרב חיים בצרי בשם הקהילה שלו בלוס אנג'לס, אשר רצתה לתרום ספציפית לפרויקט סבסוד מכירות הבשר. עם זאת, לא צוין בעדותו של הרב בצרי, כמה כסף נתרם כל שנה. על אף אמירתו של הנאשם לגבי החשבונות הנפרדים, מעדותו של רו"ח חבצלת עלה כי לעמותה היה חשבון בנק אחד. לכן, כל הכספים התנקזו לאותו חשבון (ת/36). נוכח כל זאת, והיות שלא היתה הפרדה בכספי העמותה, לא ניתן לדעת מה מהכספים שנתרמו הלך לאיזה פרויקט.

פרט לסת' פישר, מרבית התורמים שהעידו כלל לא ביקשו לבדוק את הדוחות הכספיים של העמותה וסמכו על הנאשם ועל מה שראו כשהגיעו לבקר בבניין העמותה בירושלים. סת' פישר העיד כי ביקש מרו"ח אהרון בקשט לבדוק אם הנאשם והעמותה פועלים בהתאם להצהרותיהם. בקשט עבר על הדוחות הכספיים של העמותה ועל מסמכי הנהלת החשבונות, והעריך כי העמותה התנהלה בצורה תקינה. פרט יחיד שהוא ציין, אך לא חשב שיש לו חשיבות עבור סת' פישר, הוא שיש פער בין מאזן הבוחן והדוחות הכספיים בכל הנוגע להכנסות בארץ והכנסות בחו"ל. כפי שהעיד בקשט, הוא לא ידע על מכירות הבשר ולא ידע שהחשבונות שהוצגו לו מתייחסות למכירות אלה ולא לבית התמחו של העמותה.

מהראיות שהובאו על ידי המאשימה, עלה כי מסמכי הנהלת החשבונות של העמותה (מאזן הבוחן) לא היו פתוחים לציבור הרחב. הדוחות הכספיים היו גלויים, אך מי שלא עבר על מסמכי הנהלת החשבונות וקיבל הסבר בנוגע לאופן הצגת הדברים, לא יכול היה לדעת על מכירות הבשר בסבסוד, אשר "הוסוו" בדוחות.

משה כהן, מנהל החשבונות של העמותה, לא הכיר את מכירות הבשר בסבסוד. הוא ראה שהיו חשבונות של

בשר, אך הניח שהן מיועדות לבית התמחוי של העמותה. כהן ציין שבהתחלה היו שתי כרטסות שונות - של תקבולים ושל תרומות. בשלב מסוים הנאשם ביקש לאחד את שתי הכרטסות לכרטסת אחת, אך העד המשיך להפריד בין תקבולים לתרומות באמצעות קודים שונים. לטענת העד, ההפרדה נדרשה, היות שמי שנתן תרומה היה זכאי לפטור ממס לפי ס' 46(א) לפקודת מס הכנסה, בהתאם לקריטריונים הקבועים בפקודה.

רו"ח נוספת שבדקה את המסמכים הכספיים של העמותה היתה רו"ח לימור כהן ממשרדו של רו"ח גבריאל אייזיק. כאשר התעוררו חשדות בנוגע לפעילות העמותה, נערכה פנייה לרו"ח אייזיק על ידי עו"ד עמירם בוגט, בבקשה לבצע בדיקה של ההתנהלות הכספית של העמותה בשנים 2009-2010, כדי לבחון אם העמותה עומדת במטרותיה ועושה את מה שנטען שהיא עושה. מהבדיקה עלה כי ההתנהלות הכספית של העמותה תקינה. הליקוי המשמעותי שהם איתרו בדוחות הכספיים הוא שלא היתה הפרדה בין סוגי ההכנסות. בהתאם לדו"ח שהוגש (ת/164"א), עיקר הוצאות העמותה היו לרכישת בשר ועופות. רו"ח כהן ביקרה בעמותה וחשבה שהמזון שנרכש שימש לסלי המזון, בית התמחוי ושירותי ההסעדה. לטענת רו"ח כהן, הדו"ח שהוצא לא התייחס למכירות הבשר בסבסוד, כי לא ידעו על כך. היא לא ראתה קבלות של "השתתפות בקפואים". בבדיקה של הדוחות הכספיים הם ראו שלא היתה הפרדה בין הכנסות בארץ להכנסות בחו"ל, אך לא הכניסו את זה לדו"ח שלהם, כי התבקשו לבדוק את תחומי הפעילות. לגבי הפער בין מאזן הבוחן והדוחות הכספיים בעניין התרומות בארץ ובחו"ל, ציינה רו"ח כהן שזה לא היה רלוונטי לבדיקה שלהם, כי לא שינה להם אם התרומות הגיעו מהארץ או מחו"ל. לתפיסתה של רו"ח כהן, הם בדקו את תחומי הפעילות, אך היות שלא ידעו על פעילות מכירות הבשר, תחומי הפעילות לא הוצגו להם כמו שצריך. בהתחשב בהיקף מכירות הבשר, מדובר על פעילות משמעותית מאוד, שאם היו יודעים עליה, זה היה משנה את מהות הדו"ח שלהם. אמנם הכרטסת היתה פתוחה לפניהם, אך מדובר באלפי עמודים והיא לא עברה על כולם.

שתי בדיקות נוספות של הדוחות הכספיים נערכו על ידי רו"ח גיל סולטן ורו"ח מוטי גולנסקי.

באפריל 2012 התבקש רו"ח גולנסקי על ידי רשות התאגידים לבצע ביקורת על העמותה. הפנייה של רשות התאגידים אליהם היתה מיידית והבדיקה היתה מאוד מהירה. הם החלו בבדיקת הדוחות הכספיים של העמותה, עברו למאזני הבוחן והבינו שמוצגת תמונה שונה - תרומות שנרשמו במאזן הבוחן כתרומות בארץ הופיעו בדוחות הכספיים כתרומות מחו"ל. כשהלכו לבדוק את התרומות, ציפו לראות שמות של תורמים, אך גילו שמדובר ב"השתתפות בקפואים". כשבדקו את החשבוניות הגיעו למוסדי עולם, משפחות סופרים וקרן להחזקת תורה בחסד, שביצעו את הרכישות העיקריות. הם בדקו את העמותות האמורות וראו שבדוחות שלהן נרשמו רכישות של בשר וירקות. העד ציין כי בפועל פעילות העמותה היתה סבסוד מכירות הבשר וזה מה שהיה צריך להופיע בדוחות הכספיים. מדובר על חלק משמעותי מההיקף הפעילות של העמותה וראוי היה לתת לכך ביטוי. בפועל, לא ניתן להבחין במכירות הבשר בדוחות הכספיים, אלא אם בודקים את מסמכי הנהלת החשבונות.

רו"ח גיל סולטן ליווה את עו"ד חגי אולמן שמונה כמפרק של העמותה. כחלק מהליך הפירוק, הם היו צריכים להבין את פעילות העמותה מבחינה כספית. לטענת רו"ח סולטן, מהר מאוד הם הבינו שהוצאה של 25 מיליון ₪ כמזון לבית התמחוי בשנת 2011 היתה מוגזמת ביחס לפעילות שראו, ושמה ששוקף בדוחות לא היה נכון. לדברי רו"ח סולטן, מי שקורא את הדוחות של העמותה יכול להבין שהעמותה קיבלה 30 מיליון ₪ כהכנסות מחו"ל, אותן העבירה לנזקקים. בפועל, רק כ-10% מסכום זה הלך לנזקקים. למשל, בשנת 2011 היו הכנסות של 27 מיליון ₪, כש-25 מיליון מתוכם היו בגין מכירות הבשר ורק 2 מיליון התקבלו כתרומות מחו"ל. רו"ח סולטן ציין כי

רו"ח חבצלת שינה את התרומות בארץ, כפי שהופיעו בכרטסת, להכנסות, ואז להכנסות מחו"ל. השינוי נעשה בכוונה ויצר מצג שווא בדוחות הכספיים. הוא טען כי רו"ח חבצלת הבין שהוא פעל לא נכון ושהדוחות לא באמת משקפים את הפעילות שהיתה. היות שמדובר בפעילות עסקית, גם אם היא היתה בהפסד, היה צריך לדווח עליה בנפרד. אם העמותה היתה מדווחת על השתתפות במכירות בסכום של 5% או 10%, זה היה תקין, אך אופן הצגת הדברים לא היה מדויק. לדברי רו"ח סולטן, ללא שיחה עם מנהל החשבונות של העמותה והסבר על הכרטסת, לא ניתן לזהות את מכירות הבשר בדוחות הכספיים. בהתאם לדו"ח שהגיש רו"ח סולטן (ת/198), מעיון בחומרים ושיחות עם אנשים שונים, עלה כי הנהלת העמותה, בראשות הנאשם, היתה מעורבת, בקיאה ודומיננטית בקביעת המדיניות. כל פעולה נעשתה בהנחיית הנהלה, אשר הציגה ביודעין מצגי שווא כוזבים בדוחות הכספיים, בשיטתיות ולאורך שנים.

הנאשם טען כי כל מה שנעשה בדוחות הכספיים, נעשה באחריות רו"ח חבצלת, אשר היה הגורם המקצועי לטיפול בכספים. לעומת הנאשם, רו"ח חבצלת טען שפעל בהתאם להנחיותיו של הנאשם, אשר היה בקיאה מאוד בדוחות הכספיים של העמותה.

רו"ח חבצלת נחקר במשטרה כחשוד. בחקירותיו הראשונות במשטרה, הכחיש את כל המיוחס לו. במהלך חקירתו השלישית במשטרה, שינה חבצלת את גרסתו. לטענתו, הנאשם הוא זה שביקש ממנו לרשום את ההכנסות מתקבולים בארץ כהכנסות מחו"ל. קניית הבשר למכירה נרשמה בתוך הוצאות בית התמחוי. חבצלת טען כי שינה את הסיווג, אך רק בהמשך הבין שמדובר במכירות בשר מרוכזות. גם אחרי שהבין מה היתה מטרת השינוי, המשיך לסווג את הדברים כפי שהנאשם ביקש. הוא ידע שמדובר ברישום כוזב, אך טען כי לא היתה הוצאה או הכנסה שלא נרשמה. הוא לא ידע מה היתה מטרתו של הנאשם בבקשה לשנות את הסיווג, אך העריך שהמטרה היתה להציג היקף פעילות גדול יותר של העמותה.

מי שטיפלה בעמותה במשרדו של רו"ח חבצלת היתה רו"ח רחל בן כליפא. חבצלת העיד כי ביקש ממנה לפעול בהתאם למה שהנאשם מבקש ממנה. לגבי השינוי בסיווג הכספים, העידה רו"ח בן כליפא כי השינוי נעשה לבקשת הנאשם, אשר אמר שחלק מההכנסות שנכתבו במאזן הבוחן כהכנסות בארץ הן הכנסות שהגיעו מחו"ל, אך נכתבו בטעות כהכנסות בארץ היות שהיו בשקלים. לדברי רו"ח בן כליפא, הדברים נאמרו בפגישה של הנאשם עם רו"ח חבצלת, בנוכחותה.

במהלך הדיון, הוצגו לרו"ח חבצלת הכרטסות והדוחות הכספיים לשנים 2007-2010 (ת/18-25), עם הפערים בסכומים, בין ההכנסות בארץ להכנסות מחו"ל. הוא הסביר את השינוי בסכומים בין מאזני הבוחן לדוחות הכספיים. בכך שינה את סיווג הכספים מתרומות בארץ לתרומות בחו"ל. אותו שינוי נעשה לאורך השנים וניתן לראות אותו בדוחות.

הנאשם, בעדותו, טען שחבצלת היה אחראי על הדוחות הכספיים, וכל מה שנעשה, נעשה על ידו. כמו כן טען הנאשם שבמהלך השנים נערכו ביקורות על העמותה, אשר נמצאו ללא רבב, עם התנהלות חשבונאית תקינה. הוא חזר והפנה למכתב שכתב רו"ח בקשט עבור סת' פישר, לפיו מצא שההתנהלות הכספית תקינה. כמו כן הפנה לדו"ח ביקורת של רשות התאגידיים על העמותה משנת 2005, שמצא שהתנהלות העמותה תקינה, על אף מכירות הבשר בסבסוד. בהתייחס למכירות הבשר, טען הנאשם בחקירתו במשטרה שאופן ההתנהלות הכספית נקבע על ידי דרשן ורו"ח חבצלת, אשר תיאמו את ההתנהלות ביניהם. אמירה זו הוכחה גם על ידי דרשן וגם על ידי חבצלת. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם שרו"ח חבצלת שאל אותו מהיכן מגיעים הכספים למימון פעילות

הסבסוד. כשהנאשם השיב שהכסף מגיע מתרומות בחו"ל, אמר לו חבצלת שיש לרשום זאת בדוחות כהכנסות מחו"ל. לטענת הנאשם, זה מה שרו"ח חבצלת הורה לו לעשות. כשחבצלת הבין שטעה ולא היה אמור לפעול באופן הזה, בחר לטעון שהנאשם הוא זה שהורה לו מה לעשות.

92. במהלך עדותו, חזר הנאשם על כך שהוא לא היה מעורב בענייני העמותה, היות שבמרבית חודשי השנה שהה בחו"ל, לטובת גיוס כספים לעמותה. לגבי הדוחות הכספיים, טען הנאשם כי רו"ח חבצלת היה הגורם המקצועי והוא הקשיב לעמדתו. הנאשם סתר את עצמו, כשמחד גיסא ניסה להרחיק עצמו ככל האפשר, באמצעות הטלת האחריות על אחרים, ומאידך גיסא הוא ציין כי הוא היה המנהל של העמותה ולכן הוא לוקח אחריות על כל מה שנעשה. מעדויות רבות שנשמעו עלה כי הנאשם היה מאוד מעורב בענייני העמותה, באופן מאוד ריכוזי. כלל העובדים העידו שהנאשם היה מעורב מאוד ואישורו נדרש לחלק גדול מהחלטות. דוד סויסה העיד (ת/255א, עמ' 33) שהנאשם הוא זה שקבע את חלוקת המנות לעמותות נזקקות ורק הנחה אותו מה לעשות. בכל הנוגע להנהלת החשבונות, משה כהן מסר שהנאשם היה מעורב באופן בו ביקש מעת לעת לעשות תיקונים ושינויים בכרטיס. רו"ח חבצלת ציין שהנאשם הכיר כל פרט בדוחות הכספיים. רו"ח סולטן, בדו"ח שלו, ציין כי מעדויות העובדים עלה שהנאשם, כמנהל העמותה, היה מעורב, בקיא ודומיננטי בקביעת המדיניות, והציג ביודעין מדיניות כוזבת לאורך שנים. רו"ח סולטן אף ציין כי ברור שהשינויים אותם ביצע רו"ח חבצלת בדוחות הכספיים לא הגיעו ממנו אלא כהנחיה מגורם אחר.

הנאשם טען כי רו"ח חבצלת הוא זה שאמר לו לערוך את השינויים בדוחות הכספיים. רו"ח חבצלת העיד מצידו שלא היה לו שום אינטרס לעשות זאת ולא היה לו כל רווח מהעניין, וכי פעל על פי הוראות הנאשם.

עדות של הנאשם לא היתה אמינה. מהראיות עלה כי היתה מעורבות פעילה של הנאשם בכל הנעשה בעמותה, לרבות בעניין השינויים בדו"חות. לעניין זה אני מעדיפה את גרסתו של רו"ח חבצלת על פני עדות הנאשם. זאת ועוד, לנאשם היה אינטרס בשינוי הדו"חות, כך שמקור הכספים יוסתר, ואילו לרו"ח חבצלת לא היה מניע לשנות מיוזמתו את הנתונים.

93. בהתאם לסעיף 54א(א) לפקודת הראיות, "בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה; ואולם אם היה השותף עד מדינה - טעונה עדותו סיוע; לעניין זה, "עד מדינה" - שותף לאותה עבירה המעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה." (פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971).

המאשימה הודיעה כי ההתייחסות אל רו"ח חבצלת, שהנו שותף של הנאשם לעבירה, היא כאל עד מדינה. לפיכך עדותו טעונה סיוע. סיוע כזה מצוי בעדותו של רו"ח סולטן, המעידה על הרישום הכוזב שנעשה במסמכים, כשלטענתו של רו"ח סולטן, הנאשם הוא זה שהורה לרו"ח חבצלת לנהוג באופן בו נהג. גם הדוחות הכספיים מהווים ראיות סיוע. כמו כן מצוי הסיוע במכלול הראיות המצביעות על מעורבות פעילה ביותר של הנאשם בכל הכרוך בפעולות העמותה בכלל, ובפעולות המרמה, כמפורט לעיל, בפרט.

94. סעיף 423 לחוק קובע כדלהלן: "מייסד, מנהל, חבר או פקיד של תאגיד, הרושם, או גורם לרישום, פרט כוזב במסמך של התאגיד, בכוונה לרמות, או נמנע מלרשום בו פרט אשר היה עליו לרשום, בכוונה

לרמות, דינו - מאסר חמש שנים".

בהתאם לספרו של קדמי, מטרת איסור רישום כוזב במסמכי תאגיד, היא מניעת הטעיית הקורא במסמכי התאגיד. היסוד הנפשי הנדרש הוא "בכוונה לרמות" - להניע אדם אחר לפעול או להימנע מלפעול באמצעות הרישום הכוזב (קדמי, חלק שני, סימן שמיני: עבירות ממלאי תפקיד בתאגידים).

וראו ע"פ 2910/94, **ארנסט יפת נ' מדינת ישראל** (28.2.1996), שם נקבע כי: "אשר לאישום בעבירה על סעיף 423 לחוק העונשין - קרי: ברישום כוזב במסמכי תאגיד והעלמת פרטים שהיה לרושם במסמכים אלה מתוך כוונה לרמות את ציבור המשקיעים והמפקידים - יש לציין כי מאזן ודו"חות כלכליים ורישומים מעין אלה, יש לדעת לקרוא בהם ולהבין את הגלום בהם ממה שרשום בהם במפורש וממה שעולה מבין השיטין ולצד הרישום. ולכן התמונה שתצטייר בעיני יודע דת ודין החשבונאות והכלכלה כדו"ח חיובי, יכול שתיראה בעיני הדיוטות כשלילי, ונהפוך הוא. רישום לא יהיה כוזב אם מתום עיון נאות בו תצטייר התמונה המלאה, אפילו אינה ברורה די צורכה ולא תובן כהלכה בעיניהם של הדיוטות, אולם הרישום הוא כוזב כאשר גם איש המקצוע לא ימצא בו את שצריך היה להיכלל בו. במקרה דנן, לא מדובר כלל ועיקר במחדל של אי-רישום. מדובר ברישום כוזב שאיננו משקף את המציאות ובמתכוון. הרישום הכוזב האקטיבי הוא לא בכך שנרשמו דברים מסוימים שאינם נכונים או שהם מטעים, או במילים אחרות שהרישום שכן נעשה, בכזב יסודו; הרישום הכוזב הוא בכך שנתונים אינם תואמים את המציאות".

95. כעולה מהראיות בתיק, פרט לנאשם ולרו"ח חבצלת, איש לא ידע על הרישום הכוזב בדוחות הכספיים של העמותה. רואי חשבון שעברו על הדו"חות לא הצליחו לזהות זאת. רק עיון מעמיק בדוחות הכספיים, לצד מאזני הבוחן, בשילוב הסבר של אנשי הנהלת החשבונות של העמותה, הראה שהדיווח כוזב. לפיכך בנוסף לכך שמדובר במעשי מרמה, יש לקבוע כי הנאשם ביצע עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

עבירת הלבנת ההון

96. המאשימה מייחסת לנאשם עבירה של הלבנת הון, בהתייחס לסבסוד מכירות הבשר.

97. חוק איסור הלבנת הון קובע כדלהלן:

3" (א) העושה פעולה ברכוש, שהוא רכוש כאמור בפסקאות (1) עד (4) (בחוק זה - רכוש אסור), במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו, דינו - מאסר עשר שנים או קנס פי עשרים מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין -

(1) רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה;

(2) רכוש ששימש לביצוע עבירה;

(3) רכוש שאיפשר ביצוע עבירה;

(4) רכוש שנעברה בו עבירה.

(ב) (1) העושה פעולה ברכוש או המוסר מידע כוזב, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיפים 7 או 8 א או כדי שלא לדווח לפי סעיף 9, או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, לפי הסעיפים האמורים, דינו - מאסר חמש שנים או קנס פי שמונה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; לענין סעיף זה, "מסירת מידע כוזב" - לרבות אי מסירת עדכון של פרט החייב בדיווח;

(2) המוסר מידע כוזב כאמור בפסקה (1), לגבי רכוש אסור, דינו - העונש הקבוע בסעיף קטן (א)."

98. בע"פ 2333/07 **שלמה תענך נ' מדינת ישראל** (12.7.2010) קבע בית המשפט (כבוד השופט פרקצ'יה) כי "העבירה הקבועה בסעיף 3(א) - שבה הורשעו המערערים - עוסקת בעשיית פעולה ב"רכוש אסור", לשם הסתרתו או הסוואתו של המקור הבלתי חוקי של רכוש זה, זהותם של בעלי הזכויות בו, מיקומו, תנועותיו או עשיית פעולות בו. להבדיל, העבירה הקבועה בסעיף 3(ב) עוסקת בעשיית פעולה ברכוש או מסירת מידע כוזב, על מנת שלא יהיה דיווח כאמור בסעיפים 7 ו-9 לחוק איסור הלבנת הון. כל אחת משתי העבירות האמורות יועדה למטרה אחרת, כאשר סעיף 3(א) עוסק ברכוש שנעברה בו עבירת המקור ואילו סעיף 3(ב) עוסק ברכוש שנעברה בו עבירה לפי חוק איסור הלבנת הון, במטרה למנוע דיווח על פיו ולסכל את יישומו. ודוק - סעיף 3(א) הוא לב ליבו של חוק איסור הלבנת הון. סעיף זה מעגן את האיסור העיקרי על פי חוק איסור הלבנת הון, על ביצוע פעולות לשם הסוואתו של רכוש אסור, כאשר הוראת סעיף 3(ב) מהווה, למעשה, "חגורת ביטחון" המתוחה סביב האיסור העיקרי הקבוע בסעיף 3(א)."

בע"פ 9093/08 **מרואן נאצר נ' מדינת ישראל** (7.12.2011) התייחס כבוד השופט עמית לסעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון וקבע כי "הסעיף קובע עבירת התנהגות ושני תנאים להתגבשותה של העבירה: יסוד עובדתי - עשיית פעולה ברכוש (אשר הופק מעבירה או שימש או איפשר ביצוע עבירה); ויסוד נפשי של כוונה - מטרה להסתיר את מקורו תוך מודעות להיות הרכוש אסור."

בע"פ 8265/13 **דמיטרי מלכיאל נ' מדינת ישראל** (10.3.2016) נקבע כי "במרכיבי היסודות הנדרשים לצורך הרשעתו של אדם בעבירה של הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, נשוא ענייננו, דן בית משפט זה לא אחת. היסוד העובדתי אותו יש להוכיח הוא עשיית פעולה ברכוש אסור. יסוד זה מורכב מרכיב התנהגותי של "עשיית פעולה" ומרכיב נסיבתי של "רכוש אסור" שבו נעשתה הפעולה. הגדרת רכוש אסור מוסדרת בחוק, ועניינה רכוש, לרבות "כספים" על פי סעיף ההגדרות, שמקורו בעבירה המנויה בתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון (סעיף 2(א) לחוק) (להלן עבירת מקור); היסוד הנפשי לעבירה דורש, כי הפעולה ברכוש האסור תיעשה "במטרה להסתיר או להסוות את מקורו...". יסוד זה מתממש בעת שהעבריין מבצע פעולה "בכוונה להסתיר" את הרכוש האסור."

ע"פ 8551/11 **יצחק כהן סלכני נ' מדינת ישראל** (12.08.2012) "סעיף 3(א) נוקט בנוסח של "להסתיר את

מקורו" ומכאן ניתן ללמוד כי הוא מיועד להגביל את תחום פריסתו למצבים שבהם כוונת העושה אינה מתייחסת לעצם הסתרת הכספים או הרכוש (כדי להסתיר עובדת ביצועה של עבירת המקור), אלא רק למצבים שבהם קיימת כוונה להסתיר את הכספים או הרכוש כך שיתאפשר שימוש עתידי בהם. כוונה מיוחדת זו מתיישבת היטב עם תכליתו של חוק איסור הלבנת הון. השלב הראשון בחתירה אל היעד של מלביני כספים - "להפוך כסף שחור לכסף לבן" - הוא הסתרת מקורם של כספים או רכוש בעצם ביצוע עבירה. במלים אחרות, הסעיף מסתפק בהסתרה שהולכת מעבר להסתרת העבירה המקורית - אך אינו דורש כוונה המתייחסת לתהליך הלבנת ההון כולו - אלא רק לשלב הראשון שלו (שבלעדיו אין מבחינת מלביני ההון). אין הצדקה לקרוא לתוך מילות החוק כוונה להכשיר את הכסף העברייני או כפי שניסה לטעון בא כוח המערער "להפוך כסף שחור לכסף לבן". אמנם, ברוב המקרים הסוואת מקורו, מיקומו או בעלי הזכויות ברכוש אסור תעשה מתוך מטרה סופית לטשטש את עקבותיו של הרכוש, ולהכשיר ולהטמיע אותו בתוך מערכת העסקים הרגילה. עם זאת, על מנת להשיג את תכלית החוק בדבר נטרול יסוד הרווח העברייני יש להסתפק בכל מטרה המבקשת לאפשר בעתיד הנאה מפירות עבירת המקור. אחרת, חוק איסור הלבנת הון יפסח על פני כל אותם גורמים ראשוניים בשרשרת הלבנת ההון אשר חלקם בהלבנת ההון אינו בשלב הכשרת הרכוש אלא בשלב הסתרתו."

99. כפי שעולה מלשון החוק ומהפסיקה, סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון מתייחס לפעולות שנעשו ברכוש אסור, אשר הופק מעבירת מקור, בהתאם לסעיף 2 לחוק. המאשימה טוענת כי במקרה זה ישנן שתי עבירות מקור: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ורישום כוזב במסמכי תאגיד, לגבי שימוש בכספים שהתקבלו מתורמים לשם הפעלת בית התמחוי, לצורך סבסוד מכירות הבשר, ללא ידיעת אותם תורמים, ולגבי הרישום הכוזב בדו"חות הכספיים.

100. לפי דברי ההסבר לחוק איסור הלבנת הון (הצעת חוק 2809, כ"ח בניסן התשנ"ט, 14.4.1999), "הלבנת הון היא עשיית פעולה ברכוש, לעיתים באמצעות המערכת הפיננסית, במטרה להטמיע רכוש, שמקורו בפעילות עבריינית, בתוך רכוש הנושא אופי חוקי ותמים, תוך טשטוש מקורו הבלתי חוקי של הרכוש (...). התהליך כולל, בין היתר, פעולות של "מיקום" כספים (לרוב מזומנים בסכומים גדולים), במערכת פיננסית לגיטימית באופן המטשטש טשטוש מרבי את מקורם האסור של הכספים ומקשה את איתורו".

בהתייחס לסעיף 3, בדברי ההסבר נכתב כי: "מוצע לקבוע עבירה של איסור הלבנת הון ולאסור לפיה עשיית פעולה ברכוש שמקורו בעבירה כהגדרתה בסעיף 2 המוצע, או ששימש או שאפשר את ביצועה, וזאת כשמטרת הפעולה להכשיר את הרכוש ולנתק את הקשר בינו לבין מקורו האסור (סעיף קטן (א) המוצע). כן מוצע לאסור עשיית פעולה ברכוש, כשמטרת הפעולה למנוע דיווח לפי סעיפים 7 או 9 המוצעים, שכן מניעת דיווח כאמור מאפשרת גם היא את ניתוק הקשר בין הרכוש לבין העבירה שאליה הוא קשור (סעיף קטן (ב) המוצע).

101. בענייננו, "הרכוש האסור" לכאורה הוא הכספים שהתקבלו מהתורמים לטובת בית התמחוי ושימשו, במרמה, לטובת סבסוד רכישות הבשר. בהתייחס לכספים אלה, מקור הכספים שהגיעו לידי העמותה חוקי. נטען שהכספים גויסו מהתורמים לטובת דבר אחד (בית תמחוי) ושימשו לדבר אחר (סבסוד מכירות הבשר), בעוד שבדוחות, הוצאה נרשמה כהוצאה עבור בית התמחוי. מדובר, אמנם, במרמה, אך לא בהלבנת הון.

לגבי הכספים שהתקבלו ממכירות הבשר, לא מדובר על כספים שמקורם בפעילות עבריינית. הנאשם הסתיר את מקורם של הכספים שהגיעו ממכירות הבשר, והציג אותם בדוחות הכספיים ככספים שהתקבלו מתרומות מחו"ל, ולפיכך מדובר ברישום כוזב במסמכי תאגיד. עם זאת, הכספים נתרמו לעמותה באופן חוקי, הם נרשמו בספרי העמותה, גם אם לא באופן בו היו אמורים להירשם, והנאשם לא הסתיר את מקורם של הכספים לשם "הלבנתם" ושימוש עתידי בהם, אלא כדי להציג מצג שווא בדוחות הכספיים, לפיו גויסו יותר תרומות ממה שגויסו באמת. באופן זה, הראה הנאשם נפח פעילות משמעותי גדול יותר של העמותה, שאין לו בסיס במציאות, מה שסייע לו להמשיך ולגייס תרומות לעמותה, אך לא "הלבין" כספים שמקורם בעבירה. לפיכך אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של הלבנת הון.

גניבה מכספי העמותה

102. המאשימה מייחסת לנאשם גניבה מכספי העמותה, בטענה כי במהלך השנים 2008-2011 לערך, שילם הנאשם לאליהו דרשן וחנניה ביטון, עובדי העמותה לשעבר, סכומי כסף שונים מכספי העמותה. לדרשן שולמו מידי חודש סכום שנע בין ₪ 13,000 ל-1,500\$. לחנניה ביטון שולם בין השנים 2008 ל-2011 סכום של ₪ 3,000 במזומן כל חודש, מכספי העמותה. כמו כן, שולמה לביטון מלגת אברך בסך ₪ 3,000 כל חודש, כשהנאשם ידע שביטון אינו לומד עוד בכולל של העמותה. לטענת המאשימה, הכספים שולמו לביטון ודרשן כ"דמי שתיקה". הכספים נגנבו מכספי העמותה, לא נרשמו בספרי העמותה ולא דווחו לחברי העמותה או לכל גורם אחר.

בגין מעשים אלה, ייחסה המאשימה לנאשם עבירה של גניבה בידי מנהל, לפי סעיף 392 לחוק.

103. לגבי אלי דרשן, הוגש הסכם בכתב יד שנערך בין הנאשם לדרשן, על ידי הרב מגנוז (ת/151). לטענת דרשן, הכסף ששילם לו הנאשם היה פיצויי פיטורין בגין סיום עבודתו בעמותה. הטענה לפיה שולמו לו "דמי שתיקה" לאחר שאיים על הנאשם, מקורה בשמועה שהנאשם הפיץ, על אף שזה לא נכון. לדבריו, הוא קיבל את הכסף מהעמותה במזומן כל חודש. הוא נהג לפגוש את דוד סויסה מחוץ לעמותה ולקבל ממנו את הכסף. התשלום המשיך עד שהרב פינטו השתלט על העמותה והודיע לו שהתשלומים מפסיקים.

הרב מגנוז, שערך את ההסכם בין דרשן לנאשם, טען שלא מדובר בפיצויים אלא בהסכם "שלום העתיד ודמי בושת". הרב מגנוז אמר שהנאשם פחד מאלי דרשן, אך זו לא היתה הסיבה שההסכם נחתם. להבנתו של הרב מגנוז, הנאשם פיטר את דרשן והמסמך נחתם כדי לפצות את דרשן. הרב מגנוז ציין כי הנאשם פנה אליו וביקש שיכריע בסכסוך בינו לבין דרשן. סכום הפיצוי נקבע על ידו, הנאשם לא היה מרוצה מכך, אך שילם בכל זאת.

טענת הנאשם, בהתייחס לתשלום ששולם לדרשן, היא כי הוא לא רצה לשלם לו וחשב שמדובר בסחיטה, אך פחד משמועות שדרשן יפיץ על העמותה, היות שדרשן הכיר תורמים. לטענת הנאשם, הכסף ששולם לדרשן יצא מחשבוננו האישי ולא מכספי העמותה, כיוון שהנאשם הרגיש רע עם כך שהעמותה תשלם לדרשן. הוא ציין כי הרב מגנוז הוא זה שפנה אליו בעניין הזה ואמר לו שכדאי לו לשלם לדרשן, והכחיש את טענת הרב לפיה הנאשם הוא זה שפנה אליו. הנאשם טען שבסיוע הרב פינטו, הוא התלונן לפני שוטרים על כך שדרשן סוחט אותו (הוגש מסמך ת/12א). לא נראה שהוגשה תלונה רשמית במשטרה בעניין הזה.

104. בכל הנוגע לחנניה ביטון, גם בינו לבין הנאשם נחתם הסכם, אשר נערך על ידי גורם מטעמו של הנאשם. בהתאם להסכם (ת/159), העד קיבל 3,000 ₪ כאברך בעמותה, על אף שבפועל כבר לא למד בכולל של העמותה אלא בבעלז. כמו כן, הוסכם כי הוא יקבל 3,000 ₪ במזומן, למשך שבע שנים. בדומה לדרשן, ביטון אמר שהגיע לעמותה ולקח מעטפה עם כסף מזומן. ביטון ציין כי סיפר לאחד האברכים שיש לו מסמכים עם מידע נגד הנאשם, כי רצה שהנאשם ישמע וינהל איתו משא ומתן לגבי פיצוי. בפועל הוא שיקר לגבי המסמכים. עם זאת, בהתאם להסכם, הוא התחייב לשמור על סודיות לגבי עבודתו בעמותה ולמסור את כל מסמכי העמותה הקיימים ברשותו.

בהתייחס להסכם עם ביטון, טען הנאשם כי מדובר על הסכם שונה מההסכם עם דרשן. לטענתו, במקרה של ביטון, היות שבהיותו העמותה ביטן פיטר מספר רב של אברכים מהישיבה, ואת חלקם דחה במעמד הקבלה, התקשה ביטן למצוא עבודה. לכן, לטענת הנאשם, הוא הרגיש צורך לפצות אותו על כך. עובדי העמותה ידעו על מלגת האברך שביטון קיבל, אך לא ידעו על הסכום שנוסף של 3,000 ₪ שהנאשם שילם לביטון מכספו האישי. הכסף ששולם לא היה דמי שתיקה, כי לא היה לו ממה לחשוש, ביטון הכיר את הכולל בלבד. היה סעיף סודיות בהסכם ביניהם כי הנאשם לא רצה שביטון יעביר לעמותות אחרות שמות של אנשים שתרמו לחזון ישעיה. בסעיף 7 להסכם עם ביטון מצוין כי "אם חלילה הרב אברהם ישראל ילך לבית עולמו בתוך שבע השנים הנ"ל תפסק הזכות של הרב חנניה לקבל המשך תשלומים ופיצויים". הנאשם התייחס לכך ואמר שהוא לא רצה שהעמותה תיקח אחריות על התשלום לביטון.

105. מעיון בהסכמים שנחתמו עם השניים, עולה כי ההסכמים היה בינם לבין העמותה, וכי הנאשם חתם על ההסכם בשם העמותה.

בהסכם עם אלי דרשן (ת/151) נכתב כי "מוסדות חזון ישעיה ישלמו לר' אלי דרשן..." ואז מופיע פירוט הסכומים שנקבעו.

בהסכם עם חנניה ביטון (ת/159) נכתב בסעיף 1 "הצדדים מסכימים כי הרב חנניה יקבל מחזון ישעיה כפיצויי הפיטורין והודעה מוקדמת סך של 3,000 לחודש למשך שבע שנים וזה מעל לסכום שהוא יקבל כתלמיד בכולל למשך זמן שילמד אשר יהיה כמו התשלום שיקבל כל תלמיד אחר". בהמשך, בסעיף 3, נכתב כי "הרב חנניה מתחייב ללמוד מחוץ למוסדות חזון ישעיה בתנאים הנ"ל..."

הנאשם טען כי ההסכמים עם השניים נחתמו בשם העמותה כי הם היו עובדים של העמותה. חנניה ביטון המשיך לקבל מלגה מהעמותה כאברך, על אף שלמד במקום אחר.

משה כהן ורו"ח חבצלת העידו כי התשלומים לדרשן הסתיימו כאשר הוא סיים את תפקידו בעמותה. לגבי ביטון, הוא המשיך לקבל מלגה מהעמותה, אך לא קיבל שכר.

106. המאשימה טוענת כי הכספים ששולמו לשניים נגבו מכספי העמותה ללא תיעוד לכך וללא דיווח לחברי העמותה, אך טענה זו לא הוכחה.

כאמור, הנאשם טען כי פרט למלגה ששולמה לביטון, הכספים ששולמו, שולמו מכיסו הפרטי. המלגה ששולמה לביטון אכן שולמה מכספי העמותה, על אף שביטון לא למד כאברך בעמותה, אך זה צוין בחוזה בין הצדדים.

ביטון טען כי עמד בחלקו בהסכם, כשהנאשם הקפיד לבדוק מידי פעם שהוא אכן לומד. בעדותו בבית המשפט, כשהנאשם נשאל על כך שביטון קיבל מלגה מהעמותה על אף שלמד במקום אחר ושהיתה בכך הונאה של הרשויות, הוא השיב שביטון למד בכולל של העמותה ולא במקום אחר.

מכל מקום, בסופו של דבר לא הוכח כי התשלומים לדרשן ולביטון נלקחו מכספי העמותה, ואין די בראיות כדי לקבוע כי הנאשם גנב את הכספים מהעמותה.

מרמה והפרת אמונים בתאגיד

107. בהתאם לעובדות כתב האישום, במהלך שנת 2011, לאחר שהחלו פניות של תורמים אל הנאשם והחלו להתבצע בדיקות לגבי התנהלות העמותה, הנאשם חשש שמעשי המרמה שלו עומדים להיחשף ולכן פנה לרב יאשיהו פינטו וביקש את חסותו. בהדרכת הרב פינטו, פעל הנאשם להדחת חברי העמותה שלדון ריץ' ומורי בנק, אשר דרשו את שיתוף הפעולה של הנאשם עם הבדיקה ואת השעייתו של הנאשם עד לבירור החשדות. תחת חברי העמותה שהודחו, פעל הנאשם למינוי מקורבים של הרב פינטו. הנאשם פעל על פי עצותיו של הרב פינטו מתוך תקווה שהרב פינטו יחלץ אותו מההאשמות המופנות נגדו ומהמשבר אליו נקלע.

במקביל, בעצה אחת עם הנאשם, במהלך החודשים ספטמבר ואוקטובר 2011 או בסמוך לכך, הועברו למעלה מ-1.1 מיליון דולר מכספי עמותת ידידי חזון ישעיה בארצות הברית אל הרב פינטו, באמצעות חשבון הבנק של אשת הרב בבנק דיסקונט באשדוד. הכסף שהועבר לרב פינטו שימש אותו ואת משפחתו לצורך ענייניהם האישיים. הנאשם, אשר שימש כמנכ"ל בפועל של עמותות הידידים בארצות הברית, פעל כך בידיעה כי מדובר בכספים שנאספו בארצות הברית לצורך מימון פעילות העמותה בארץ, וכשהוא מצוי בניגוד עניינים חריף בשל הישענותו על הרב פינטו כמשענת מפני גילוי מעשיו הפליליים.

108. חברי ועד העמותה, שלדון ריץ', מורי בנק ואייב ארדינסט, תיארו בעדותם בבית המשפט את ההתנהלות בעמותה בתקופה שהחלה עם החשדות הראשונים שעלו בקנדה והסתיימה עם הדחתם של בנק וריץ' מוועד העמותה.

שלושת חברי הוועד תיארו כי הם סמכו על הנאשם בעניינים עצומות. לטענתם, היות שסמכו עליו, הם חתמו על מסמכי וועד העמותה בלי לבדוק או לקרוא את הדברים. שלדון ריץ' היה אחד משבעת מייסדי העמותה. הוא ציין שלא הבין עברית טוב, אך היה השלישי שחתם אחרי הנאשם ורו"ח חבצלת. הוא טען שסמך עליהם, לא חשב שהם יעשו משהו לא תקין, ולכן לא חשב שיש סיכון בחתימתו וחתם "עיוור". כאשר התעוררו החשדות הראשונים, שלושת חברי הוועד לא הבינו כיצד ניתן לפקפק בנאשם ובפועלו. מורי בנק אף שלח מכתב בנושא לידידי העמותה בקנדה. הם ציינו כי חשבו שנפלה טעות ושכספו של דבר הכל יפתר לטובה. בסופו של דבר, כשהנאשם סירב לשתף פעולה עם הביקורת של דילויט, החליף את מנעולי הדלתות בעמותה ופעל להדיח אותם מתפקידם, הם הבינו שיכול להיות שיש בעיה וניתקו קשר עם הנאשם והעמותה.

בסיכומיו טען הנאשם כי לא סירב לשתף פעולה עם הביקורת והיה נכון להעביר מסמכים לחברי הוועד, כל עוד

יתחייבו שלא יעבירו אותם לצדדים שלישיים. כמו כן, טען שלא קיבל פנייה רשמית מדילויט להעביר להם את המסמכים (עמ' 24 לסיכומי הנאשם). החלטתו שלא להעביר את המסמכים היתה בעצת עו"ד בוגט ומתוך חשש לעתידה של העמותה. חברי הוועד אמרו שהם לא רצו לקבל את המסמכים, אלא רק רצו שהנאשם יעביר אותם לדילויט, כדי שתוכל להשלים את הביקורת. כפי שתיאר אייב ארדינסט בעדותו, הוא שאל את הנאשם מדוע הוא מסרב להעביר את המסמכים לדילויט. לטענת ארדינסט, הנאשם ענה לו שבשל איומים על חייו הוא פנה למשטרה והשוטרים אמרו לו לא למסור מסמכים לאף אחד, כולל לרו"ח. ארדינסט תיאר שביקש לשוחח עם הקצין שאמר זאת לנאשם והנאשם אמר לו שיתאם פגישה שלא קרתה. אמירות דומות נשמעה גם ממורי בנק ומקס שפירא, שסיפרו שהנאשם אמר להם שהמסמכים אינם ברשותו, היות שמסר אותם למשטרה בשל איומים על חייו.

לגבי העברת הכספים לרב פינטו, המאשימה הציגה אישורים על ארבע העברות בנקאיות מידי העמותה בארצות הברית לחשבונה של הרבנית פינטו, אשתו של הרב.

הרב פינטו אישר שקיבל את הכספים מהעמותה. מתוך סכום זה, כ-100,000 דולר הוחזרו לעמותה על ידי הרב. הכסף הוחזר למשרדי העמותה בישראל. הרב אמר שהנאשם ביקש ממנו עזרה ורצה לשלם בתמורה. הוא היה בקשר עם הנאשם ואילו משפחתו ואנשיו בניו יורק דיברו עם ג'ייקוב, אחיו של הנאשם. הרב ציין שהשתמש בחלק מהכסף, כ-500,000 דולר, כדי לשלם לעו"ד בארצות הברית שגם הנאשם נעזר בשירותיו, ושאר הכסף הלך לצרכיו האישיים ולצרכי בני ביתו. כשנשאל הרב פינטו למה הכסף הועבר אליו מהעמותה ולא מהנאשם, הוא השיב שהסיוע שלו היה לעמותה ולא לנאשם. הרב פינטו טען כי ה-FBI ידעו על ההלוואה ואישרו אותה, אך לא הובאה לכך כל ראיה. בהמשך עדותו אמר הרב פינטו שהנאשם ציין כי שני חברי וועד מפריעים לו והוא מבקש עזרה בהעברתם מתפקידם. הרב פינטו אישר ש"הפעיל לחץ" על שלדון ריץ' ומורי בנק. בסופו של דבר, בסיוע עו"ד בוגט, הזיזו את שלדון ריץ' ומורי בנק מתפקידם בעמותה ומינו את אנשיו של הרב פינטו במקומם, כשהרב אמר שאנשיו עושים מה שהוא אומר להם ופועלים "באותו קו".

הנאשם טען שהוא פנה לרב פינטו כחברו ומכרו האישי. הוא היה במצוקה וביקש את עזרתו. בכל הנוגע להעברות הכספים, טען הנאשם שמשפחתו של הרב פינטו פנתה אל אחיו ג'ייקוב בבקשה לקבלת הלוואה מכספי העמותה. אחיו התייעץ איתו והוא המליץ לתת לרב הלוואה, לדבריו כי ניתן לסמוך על הרב שסייע לו רבות בעבר. הנאשם אף אמר שהוא יהיה ערב לכך שהרב יחזיר את הלוואה. הנאשם טען שהחלטה לתת את הלוואה לא היתה החלטה שלו, לטענתו אין לו גישה לכספי העמותה או למסמכים שלה. לטענת הנאשם, לא דובר במתנה אלא בהלוואה, ואילו המשיכה העמותה לפעול, הרב פינטו כבר היה מחזיר את הסכום במלואו. לגבי הזזת חברי ועד העמותה מתפקידם, אמר הנאשם שזו היתה הצעה של עו"ד בוגט שניהל את השיבה. שכר הטרחה של עו"ד בוגט שולם על ידי הרב פינטו, שבשלב הזה כבר ניהל את העמותה. כשנשאל הנאשם לגבי סמיכות האירועים - ההלוואה והזזת חברי הוועד, השיב הנאשם שאחיו של הרב פינטו "הרשה לעצמו" לבקש הלוואה מידי העמותה בארצות הברית היות שהרב השתלט על העמותה בארץ. הוא התייחס לאמירת הרב לפיה 500,000 דולר שולמו לעו"ד כשכר טרחה, וטען כי אינו מכיר את עורך הדין, וכי לאחר שבמשך שנים לא לקח שכר מהעמותה, הוא לא ייקח כסף כדי לשלם שכר טרחה לעו"ד.

במסגרת הליך חיקור הדין, ביקשה המאשימה מהרשויות בארצות הברית את מסמך פתיחת חשבון הבנק של ידי העמותה בארצות הברית. כאמור, הנאשם ציין שאחיו ג'ייקוב היה אחראי רק על הפקדות הכספים, והוא

ומזכירתו הם אלו שהוציאו את הקבלות עם פטור ממס בארצות הברית ממשרדיהם בארץ ושלחו אותן לתורמים. בהמשך אמר הנאשם שלא היתה לו כלל גישה לכספי ידידי העמותה בארצות הברית, שהרי אילו היתה לו גישה, הוא לא היה צריך את עזרת אחיו בהעברת הכסף לרב פינטו, ועושה זאת בעצמו.

בחקירתו במשטרה (ת/48) נשאל הנאשם אם הוא מורשה חתימה בידידי העמותה בארצות הברית והשיב שנראה לו שכן, אך לטענתו הוא לא חתם על צ'קים. כשהוצג לו מסמך פתיחת החשבון, אמר הנאשם שהוא מזהה את חתימתו, אך זה לא כתב היד שלו, הוא לא יו"ר העמותה והוא לא יודע מי פתח את חשבון הבנק. הוא הכחיש שהוא זה ששלט בפועל בחשבון הבנק. באותה חקירה, כשנשאל לגבי העברת הכספים לרב פינטו, השיב שידע שהכסף הועבר לרב, אך הכחיש ידיעה לגבי כל דבר אחר - למה הועבר, למה הוחזרו 100,000 לחשבון העמותה בישראל, מה עשה הרב פינטו עם הכסף.

כפי שהעיד פקד מילברג, בהתאם למסמכי חשבון הבנק, ג'ייקוב, אחיו של הנאשם, היה הדירקטור של העמותה, ואילו הנאשם היה אקזקיוטיב דיירקטור (ת/250). פקד מילברג ציין כי הם ניסו לחקור את ג'ייקוב ישראל, אך הוא ועורך דינו שמרו על זכות השתיקה. ב"כ הנאשם הגיש את מסמכי ההתאגדות של ידידי העמותה בארצות הברית (נ/40, נ/41) שם ג'ייקוב ישראל מצוין כנשיא העמותה, ואדם נוסף כנציג מזכירות (Officer).

במהלך החיפוש בביתו של הנאשם נמצא מסמך עם פרטי חשבון הבנק של הרבנית פינטו ומספר של העברה בנקאית. בחקירתו במשטרה (ת/49) אמר הנאשם שהיו לו פרטי הבנק כדי שיוכל לתת אותם למי שירצה לתרום כסף לעמותת שובה ישראל. לגבי מספר ההעברה הספציפי, הוא השיב שהוא לא מכיר את ההעברה.

מתוך הראיות שהובאו על ידי המאשימה, עולה כי הנאשם, שלא רצה להתמודד עם ביקורת חיצונית ניטרלית של דילויט על כספי הארגון, שהיתה עלולה לחשוף את הרישום הכוזב שנעשה במסמכי התאגיד, דאג להחליף את חברי הוועד אשר ניסו לקדם ביקורת זו. חברי הוועד רצו בטובת הנאשם והעמותה, אך זה לא התיישר עם רצונו של הנאשם להסתיר את מעשיו. על כן, הנאשם, בסיוע הרב פינטו, החליף אותם באנשים מטעמו של הרב פינטו ודאג לביקורת "מוזמנת" על העמותה, חשף לפניה את מה שרצה לחשוף, ובסופו של דבר הביקורת הראתה התנהלות תקינה של העמותה.

נוסף על כך, מתוך הראיות עולה כי לנאשם היה קשר לחשבון ידידי העמותה בארצות הברית. הנאשם, בדבריו, סתר את עצמו ביחס לתפקידו בידידי העמותה. מחד גיסא, בהודעתו במשטרה (ת/48) טען הנאשם שהוא זה שגייס את הכספים ואחיו הפקיד אותם בבנק ובזה הסתכם תפקידו. הנאשם טען שמהות עמותת הידידים בארצות הברית, היתה לאפשר לתורמים שלהם לקבל פטור ממס. הוא ומזכירתו בארץ היו מוציאים את הקבלות עבור התורמים ושולחים אותן אליהם. מאידך גיסא, טען שמי שקיבל החלטות היה אחיו ולא הוא, ואחיו הוא זה שביצע את כל הפעולות הכספיות. הנאשם הרחיק עצמו מאחריות וטען שלא נשא בכל תפקיד, על אף שמסמכי חשבון הבנק הראו אחרת.

פאנ ג דשמידט, אשר ארגנה אירוע גיוס כספים עבור העמותה בארצות הברית, העידה שכל התיאומים ואישורי התקציב נעשו מול הנאשם ושרה קרן, אחותו. כאשר ביקשה גולדשמידט לשלם לספקים, היא ביקשה כספים מהנאשם. היא טענה שגילתה על אחיו של הנאשם רק כשהתבקשה להעביר לידיו את הצ'קים שנאספו כתרומות. היא כלל לא הכירה את ג'ייקוב ישראל או ידעה שג'ייקוב קשור לידידי העמותה בארצות הברית.

אשר להעברת הכספים לרב פינטו, אין מחלוקת שסכום של כ-1.2 מיליון דולר הועבר מחשבון יידי העמותה בארצות הברית אל הרב פינטו. הרב אישר את קבלת הכסף והנאשם אמר שידע שהכסף הועבר. הנאשם טען שמדובר בהלוואה שלא הוא אישר, בעוד שהרב פינטו אמר שהחלטה אם מדובר בהלוואה או מתנה השתנתה בהתאם להלך רוחו של הנאשם באותה התקופה. כך או כך, אמר הרב פינטו שהכספים שימשו אותו לטובת ענייני האישיים, כשמדובר בכספי תרומות שגויסו על ידי העמותה לטובת נזקקים בישראל.

109. ביחס למעשים אלה, ייחסה המאשימה לנאשם עבירה של מרמה והפרת אמונים בתאגיד, עבירה לפי סעיף 425 לחוק, לפיו "מנהל, מנהל עסקים או עובד אחר של תאגיד, או כונס נכסים, מפרק עסקים, מפרק עסקים זמני, מנהל נכסים או מנהל מיוחד של תאגיד, אשר נהג אגב מילוי תפקידו במרמה או בהפרת אמונים הפוגעת בתאגיד, דינו - מאסר שלוש שנים".

לפי ספרו של קדמי, סעיף 425 דורש שלושה יסודות עובדתיים: הראשון התנהגותי - המתבטא במעשה מרמה או הפרת אמונים; השני נסיבתי - מנהל של תאגיד שעשה את המעשה אגב מילוי תפקידו; והשלישי תוצאתי - מעשה הפוגע בתאגיד. לא די בעצם הפרת חובת האמון, אלא יש להוכיח גם פגיעה בתאגיד, במרמה. הפגיעה יכולה להיות באמצעות שלילת עובדות מחברי התאגיד, הצגת עובדות המעוותות את המצב הנכון או ערעור תדמיתו של התאגיד. במרמה משמע מודעות לכך שהטענה הכוזבת אינה אמת, או לפחות היעדר אמונה באמיתותה (קדמי, עמ' 1116).

בהתייחס לסעיף 425 לחוק, בע"פ 3817/18 **מדינת ישראל נ' אלון חסן** (03.12.2019) נקבע כי "על רשויות התביעה לעשות שימוש זהיר בהעמדה לדין בעבירה זו, ובכלל זה לשקול נסיבות כגון מידת הנזק שנגרם או עלול להיגרם לתאגיד גדול כתוצאה ממעשיו של מבצע העבירה, מיהותו של התאגיד, גודלו, משקלו ובכירותו של החשוד בביצוע העבירה בהיררכיה של התאגיד. עוד נקבע בפסיקה, כי הפגיעה בתאגיד אינה חייבת לשאת אופי של הפסד ממון דווקא, וכי יכול שפגיעה זו תמצא את ביטויה גם "בשלילת עובדות מחברי התאגיד, בהצגת עובדות המעוותות את המצב הנכון של התאגיד ובערעור תדמיתו של התאגיד ומידת הרצינות שהציבור ירחש אליו" (ע"פ 281/82 אבו חצירה נ' מדינת ישראל, פ"ד לז (3) 673, 715 (1983)). לעומת זאת, יש מי שסובר כי אין להרשיע בעבירה של הפרת אמונים בתאגיד, אלא רק במערכת נסיבות צרה וחמורה במיוחד, בה נגרם לתאגיד נזק כלכלי של ממש".

בענייננו, הנאשם ניצל את מעמדו בעמותה כדי לסלק שני חברי וועד מתפקידם, בשל כך שחשב שמנסים להכשילו. הנאשם במישרין או בעקיפין, דאג להעברת סכום של 1.2 מיליון דולר מכספי תורמים לטובת הרב פינטו. בין אם הכסף הועבר כהלוואה או כמענק, מהראיות עולה שהנאשם היה מעורב בהעברת הכספים וזו נעשתה בתיאום עמו. העברת הכספים נעשתה שלא בתיאום עם וועד העמותה וללא רישום בספרי החשבונות של העמותה. הכספים הועברו שלא לצורך מימון פעולות של העמותה ושלא למטרות למען גויסו ונתרמו הכספים, אלא לשימוש לענייני האישיים של הרב פינטו. בעקבות מעשיו של הנאשם נגרם נזק לעמותה.

אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם במרמה והפרת אמונים בתאגיד.

110. המאשימה מייחסת לנאשם שיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק, בגין מספר פעולות שבוצעו על ידו בקשר לחקירת המשטרה - האחת, יציאה לחו"ל עם פתיחת החקירה, כדי להתחמק מהחקירה; השנייה, הנחיית גורמים הקשורים לעמותה לגשת למקום בו נערכו מכירות הבשר, כדי לוודא שאין במקום ממצאים העשויים לסייע לחקירת המשטרה; והשלישית, כאשר במהלך חודש מרץ 2013, החליט הרב פינטו, בעצה אחת עם הנאשם, על העברת סכום כסף של כ-150,000 ₪ לדוד סימנטוב, במטרה להניא אותו מלשתף פעולה עם חקירת משטרה עתידית.

111. גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט היתה כי הוא לא נמלט מהארץ, אלא נסע במסגרת ענייני העמותה, כדי לגייס תורמים חדשים. לטענתו, לו היה יודע שמתנהלת נגדו חקירה, היה חוזר לארץ. הוא שמע שיש חקירה של חוקרים פרטיים, אך לא ידע שמתנהלת חקירת משטרה. בסופו של דבר, כשהבין מהרב פינטו שהמשטרה מעורבת, חזר כי לא היה לו מה להסתיר. כשנשאל על כך במשטרה (ת/49) השיב הנאשם שידע על חקירות שנערכו על ידי חוקרים פרטיים. כשנאמר לו שידע שהיתה חקירת משטרה השיב: "אם הייתי יודע על חקירה משטרתית לא הייתי בא. מה אני כזה טיפש".

בסיכומיו, טען ב"כ הנאשם כי לא הובאה כל ראיה לכך שהנאשם זומן לחקירה ולא התייצב, או שידע שיש חקירה ולכן עזב את הארץ. הנאשם לטענתו ידע כי יש חקירות של חוקרים פרטיים, אך לא ידע שמדובר בחקירות משטרה. כמו כן, נטען שגם לו היה הנאשם יודע שיש חקירה סמויה המתנהלת על ידי המשטרה, זה לא אומר שהוא נדרש לחקירה, היות שלא זומן. כמו כן, בהתאם לנ/9, דו"ח כניסות ויציאות של הנאשם מהארץ, ב-1 בינואר 2012 יצא הנאשם מהארץ וחזר ב-5.1.2012. ביום 8.1.2012 עזב שוב וחזר ב-5.4.2012. הוא נעצר ב-8.4.2012.

לגבי שליחתו של סימנטוב למקום מכירת הבשר, נטען כי הנאשם לא יכול היה לשבש הליכי חקירה, בשעה שלא ידע שמתנהלת חקירה. עוד נטען כי הנאשם מעולם לא הכחיש את פרויקט הסבסוד, כך שלא היה טעם לשבש ממצאים.

לגבי העברת כסף לסימנטוב, הנאשם טען שהכסף שהועבר אליו על ידי הרב פינטו היה כדי לסייע לו ברכישת דירה. הרב פינטו רצה לסייע לסימנטוב להרחיב את דירתו, שהיתה קטנה מידי עבור צרכי משפחתו. כאמור, הנאשם הוא זה שתיווך בין הרב פינטו לסימנטוב והוא זה שהורה למנהל החשבונות להעביר את הכסף לסימנטוב (ת/11).

112. טענות הנאשם, אינן מתיישבות עם הראיות באשר להתנהלותו.

משורה של שיחות שנקלטו בהאזנות סתר, עולה כי הנאשם הוזרר שוב ושוב על ידי הרב פינטו ורעייתו, שלא לחזור לישראל, תוך שהם מעדכנים אותו ברמזים על התנהלות החקירה. כך, למשל, ת/9 ו-ת/10, שם אומר הרב פינטו לנאשם שאלה לא שיחות לטלפון; שאנשים בעסקי הבשר והעופות נחקרים; שעוקבים אחרי גניבת כספים; ושלא יתקרבו לישראל. טענת הנאשם, לפיה חשב שמדובר בחוקרים פרטיים, איננה אמינה. חקירה של

חוקרים פרטיים איננה מצדיקה שיחות חשאיות או הימנעות מלחזור לישראל, כפי שהנאשם רצה לעשות.

לגבי השיחה שנקלטה בהאזנת סתר, בה שולח הנאשם את סימנטוב למקום מכירת הבשר בשמואל הנביא, לבדוק שאין במקום ממצאים, לא יכול להיות הסבר מלבד בדיקה הנוגעת למכירות הבשר בהן מעורבת העמותה. אין כל סיבה אחרת לשלוח את סימנטוב למקום באותה עת. סימנטוב, שיכול היה להתייחס לדברים, אמנם לא היה עד תביעה, אך הוא גם לא הובא כעד הגנה לתמוך בטענות הנאשם.

לגבי התשלום לדוד סימנטוב - בהאזנת סתר מיום 28.3.2012, מבקש הנאשם מסימנטוב את פרטי חשבון הבנק שלו, סימנטוב משיב בפליאה, והנאשם אומר לו שלא ידאג. שיחה כזו איננה מסתדרת עם טענת הנאשם, כי הרב פינטו סייע לסימנטוב ברכישת דירה.

יצוין כי הרב פינטו, בעדותו, הודה שהכסף לסימנטוב עבר באישורו. הרב אמר שהורה לסימנטוב ללכת לחקירה במשטרה, אך לא לומר דבר: **"דוד סימנטוב זה בן אדם שהיה אצלי לפני, בזמן החקירות, לפני, מתי שהתחיל הבעיות בחזן ישעיה, כשהתחילו לעשות בעיות בחזן ישעיה אנשים, ואז אני אמרתי לו שמגישים תלונה לימ"ר ירושלים שילך לימ"ר ויגיש שם כל מה שיש. ומתי שהגיע הדברים הבעיות של חזן ישעיה, אני אמרתי לו תלך לחקירה ואל תדבר כלום אחר כך אחרי שיתבהר הכל אני אניגיד לך מתי לדבר"** (עמ' 47 לפרוטוקול). הוא נשאל אם הורה לסימנטוב לא לדבר בחקירה והשיב: **"מה פירוש לא לדבר? אני אמרתי לו תהיה חכם..."** ובהמשך אמר **"כן, אני אמרתי לסימנטוב לא לדבר. כן."**

בהתייחס לעדותו של הרב פינטו, אמר ב"כ הנאשם בסיכומיו כי היא "מבולבלת, לא רציפה, מלאה בסתירות פנימיות כאשר צף ועולה חוסר אמינות משווע" (עמ' 84 לסיכומי הנאשם).

ואכן, בעדותו התחמק הרב פינטו ממתן תשובות ברורות לשאלות. הרב פינטו התחמק כשנשאל על שיחותיו עם הנאשם לגבי הישארותו בחו"ל בשל החקירה וכך גם באשר לתשלום "דמי שתיקה" לסימנטוב. אולם, הרב פינטו הודה בעובדות כתב אישום שהוגש נגדו (ת/12), בכך שלאחר שנודע לו על קיום חקירה סמויה על ידי משטרת ישראל, הנחה את הנאשם שלא לשוב לישראל; ובכך ששולמו לסימנטוב "דמי שתיקה", כחלק משיבוש הליכי החקירה.

שילוב הדברים, כפי שהתרחש לאחר תחילת החקירה, מלמד כי יש קשר בין החקירה, לבין הימנעותו של הנאשם מלשוב לישראל, התשלום לסימנטוב, ושליחתו של סימנטוב למקום מכירות הבשר.

על כן, יש לקבוע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בסעיף זה וניסה לשבש הליכי משפט.

מחדלי חקירה

113. הנאשם טען כי החיפוש שנעשה במשרדי העמותה היה רשלני ולא ממוקד. היות והחיפוש נעשה שלא בנוכחותו, הוא לא יכול היה להראות לחוקרים חומרים אשר יכולים לתמוך בטענותיו. כמו כן, טען הנאשם שלאחר החיפוש, תכולת משרדי העמותה נעלמה, ולכן לא היתה לו גישה לחומרים אשר יכלו לסייע

בהגנתו. לטענתו, במהלך חקירותיו במשטרה, נאמר לו כי כל המסמכים שהיו בעמותה נתפסו, אך בדיעבד הסתבר לו שלא כך הדבר.

114. בעניין זה עולה מעדות אנשי המשטרה, כי במהלך החיפוש נתפסו על ידם כל המסמכים שנדרשו להם, בהתאם לחשדות שעמדו לפניהם. לא היה להם צורך בתפיסת כל המסמכים. היעלמותם של יתר המסמכים לאחר מכן, אלה שנשארו במשרדי העמותה, איננה קשורה בהתנהלות החוקרים. לפיכך, אין בטענה זו כדי לסייע לנאשם.

סיכום

115. נוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המפורטות להלן: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק (ריבוי עבירות); רישום כוזב במסמכי תאגיד - עבירה לפי סעיף 423 לחוק; מרמה והפרת אמונים בתאגיד - עבירה לפי סעיף 425 לחוק; ו- שיבוש הליכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

116. הנאשם מזוכה מעבירות של איסור הלבנת הון וגניבה בידי מנהל.

ניתנה היום, ב' באב תשפ"ג, 20 ביולי 2023, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**